

A close-up, monochromatic blue-toned photograph of a woman's face, focusing on her eyes and lips. She is holding a vibrant red tulip flower in her mouth, with her hand visible at the bottom. The background is dark with faint, repeating circular patterns.

ВЕЧНА

БЕЗСМЪРТНИТЕ

АЛИСЪН НОЕЛ

EN[®]
СОФТПРЕС

АЛИСЪН НОЕЛ ВЕЧНА

Превод: Маргарита Терзиева

chitanka.info

След трагична катастрофа, при която загива цялото ѝ семейство, 16-годишната Евър получава дарбата да чете мислите и да вижда аурата на хората. Но дарбата ѝ е и нейно проклятие. Главата ѝ бучи от мислите на всички, до които се докосне, знае с подробности най-съкровените тайни и мнението им за нея. Тя ненавижда дарбата си, защото я превръща в аутсайдера на училището.

Животът ѝ е достатъчно объркан и преди да срещне новия си съученик — Деймън Огъст. Той е потаен, изкусително красив и нечовешки талантлив. Евър е привлечена и същевременно ужасена от него, защото за пръв път среща човек, чиито мисли и аура са недостъпни за нея. А присъствието и докосването му карат целият хаос от чужди мисли в главата на Евър да стихне.

Светът на своенравния и енигматичен Деймън е изпълнен с тайни и загадки, а когато Евър решава да го последва, се оказва въввлечена в опасно приключение, което може да ѝ струва живота, но и да разкрие невероятната истина за това каква е дарбата ѝ и как да я използва.

*„Единствената тайна, която хората
пазят, е безсмъртието“*

Емили Дикинсън

КАРТА НА ЦВЕТОВЕТЕ НА АУРАТА

Червен: енергия, сила, гняв, страст, страх, его.

Оранжев: самоконтрол, амбиция, смелост, задълбоченост, липса на воля, безразличие.

Жълт: оптимизъм, щастие, интелект, доброжелателство, нерешителност, готовност да се подчинява.

Зелен: спокойствие, здраве, състрадание, измама, ревност.

Син: благородство, лоялност, съзидателен дух, чувствителност, доброта, лошо настроение.

Виолетов: висок дух, мъдрост, интуиция.

Тъмнолилав: великодушие, силна интуиция, откривателски дух.

Розов: любов, душевна чистота, приятелство.

Сив: депресия, тъга, умора, липса на енергия, скептицизъм.

Кафяв: алчност, егоцентризъм, догматизъм.

Черен: отпаднал дух, предстояща смърт.

Бял: съвършена хармония.

ПЪРВА ГЛАВА

— Познай кой е?

Топлината е на Хевън, с влажни, лепкави длани, притиснали силно бузите ми. Усещам как потъмнелият ръб на пръстена ѝ във формата на череп оставя черна следа по кожата ми. Въпреки че очите ми са покрити от ръцете ѝ, аз знам, че боядисаната ѝ в черно коса днес е разделена по средата, а прилепналата по тялото и блуза от твърда изкуствена материя е закопчана до врата, както го изисква училищният правилник. Чисто новата ѝ черна сатенена пола, която стига до земята, има малка дупка долу при подгъва, защото я е застъпила с върха на страхотните си ботуши „Док Мартин“. Знам още, че днес очите ѝ изглеждат златни, но това е така, защото е сложила жълти контактни лещи.

Знам също, че баща ѝ не е заминал „по бизнес“, както е обявил вкъщи, че личният треньор на майка ѝ е повече „личен“, отколкото „треньор“, и че малкият ѝ брат е счупил наскоро изчезналото ѝ CD, но го е страх да си признае.

Знам го не защото съм шпионирала или следила някого, или някой ми го е казал. Знам го, защото съм медиум.

— Бързо! Познай! Звънецът ще удари всеки момент — казва тя с дрезгав и леко пресипнал глас, сякаш пуши по кутия на ден, въпреки че е опитвала цигара само веднъж.

Аз го усуквам, измислям си последната личност, с която Хевън би искала да я сбъркат.

— Ти си Хилари Дъф!

— Пфу, опитай пак! — ръмжи тя и ме притиска още по-силно, без да знае, че не е необходимо да видя, за да позная.

— Сетих се! Госпожа Мерилин Менсън.

Тя се засмива, пуска ме, облизва палеца си и се опитва да изтрие черната татуировка, оставена на лявата ми буза от ръба на пръстена ѝ. Аз вдигам ръка и я плясвам, не защото си мисля, че слюнката ѝ може да ме зарази (защото знам, че е здрава), а защото не искам да ме

докосва отново. Докосването е прекалено разкриващо и изтощително за мен, затова се опитвам да го избягвам на всяка цена.

Тя хваща качулката на суичъра ми и я надява на главата ми. Поглежда към слушалките в ушите ми и пита:

— Какво слушаш?

Бъркам в тайния джоб с айпода и виждам как очите ѝ изскачат от орбитите.

— Какво по... — объркано започва тя. — Имам предвид, не може ли да го пуснеш по-силно? И кои са тези?

Слагам айпода между нас, за да можем и двете да слушаме крясъците на Сид Винъс за анархията в Обединеното кралство. Всъщност нямам представа дали Сид е за анархията, или е против нея. Знам само, че вика достатъчно силно, за да притъпи прекалено изострените ми сетива.

— Групата е „Секс Пистълс“ — казвам, изключвам айпода и го връщам в тайния джоб.

— Учудвам се, че изобщо успя да ме чуеш при този шум — усмихва се тя и става, защото в същото време звънецът бие.

Свивам рамене. Нямам нужда да слушам, за да чуя. Обаче нямам намерение да я светвам по въпроса. Казвам ѝ само, че ще се видим на обяд, и тръгвам към класната стая. Пресичам училищния двор, но се свивам изплашено, когато усещам двамата хулигани, които се промъкват зад нея, настъпват края на полата ѝ, а тя едва не пада. Тя запазва равновесие, обръща се, прави знака на злото (окей, не е знакът на злото, а нещо, което тя си измисли и го нарече така) и впива в тях жълтите си очи. Те моментално дават на заден ход и я оставят на мира. Изпускам въздишка на облекчение и влизам в клас, сигурна, че след малко енергията от нейното докосване ще изчезне.

Тръгвам към мястото си в дъното на стаята, прескачам чантата на Стейша Милър, която я слага нарочно на пътя ми, с надеждата да се спъна поне веднъж в нея. Правя се, че не чувам ежедневната ѝ серенада от „Смотаняячкаааа“, която и днес не пропуска да изпее под носа си. Сядам, вадя от чантата книгата, тетрадката и химикалката, слагам слушалката в ухото си и покривам глава с качулката. Оставям чантата на празното място до мен и чакам господин Робинс да се появи.

Господин Робинс винаги закъснява. Причината е в малкото сребърно плоско шишенце, което обича да надига през междучасията. Но то е само защото неговата съпруга непрекъснато го навиква, дъщеря му го мисли за мижитурка, а той мрази живота си.

Научих всичко това още през първия ми ден в това училище, когато ръката ми случайно докосна неговата, докато му връчвах отпускното си от другото училище. Затова сега, ако трябва да му давам нещо, просто го оставям на ръба на бюрото.

Затварям очи и чакам. Пръстите ми пропълзват под суичъра, изключват ревящия Сид Вишъс и превъртат на нещо по-кратко и успокояващо. Онези крясъци не ми трябва сега, когато съм в клас. Предполагам, че сравнително малкото на брой ученици в стаята в сравнение с тълпата на двора някак си успяват да уталожат кипналата в мен психическа енергия.

Искам да ви изясня, че невинаги съм била откачалка. Доскоро бях съвсем нормално момиче. От онези, които не пропускат училищните забави и си имат свои идоли, чиято съдба следят по страниците на звездните списания. Бях толкова суетна относно дългата си руса коса, че никога не бих си помислила да я връзвам на конска опашка и да я крия под голяма качулка. Имах мама, татко, сестричка, на име Райли, и красив жълт лабрадор, когото наричахме Жълтурко. Живеех в голяма къща, в добър квартал, в Юджийн, щата Орегон. Бях известна сред съучениците си, бях щастлива, нямах търпение да започне учебната година и спортното първенство, защото за пръв път бях избрана в отбора на мажоретките. Животът ми беше съвършен. Може това, последното, да ви звучи като клише, но колкото и да е нелепо, си беше самата истина.

Но всичко това за мен и моя предишен живот го помня смътно. Защото най-силният ми спомен е свързан с момента на катастрофата и как умирам.

Имах нещо, което наричат ПБС, или преживяване близко до смъртта. Само че грешат, защото, повярвайте ми, в тая работа няма „близко“ преживяване. Помня, че двете със сестра ми си седяхме на

задната седалка на джипа на татко. Главата на Жълтурко беше в скута на Райли, а опашката му ме потупваше лекичко по крака. Следващото, което си спомням, е как целият багаж се разхвърча във въздуха, колата се удари в нещо, а аз наблюдавах всичко това отстрани.

Лежах на поляната до пътя и гледах смачканата ламарина, изпочупените стъкла, откъснатите врати и джипа, застинал в смъртоносна прегръдка с един бор. Опитвах се да разбера какво става и се молех мълчаливо и другите да са успели да излязат навреме от джипа. Изведнъж чух познат лай и погледнах надолу по пътя. Видях ги всичките бавно да се отдалечават. Жълтурко беше най-отпред, сякаш ги предвождаше.

Тръгнах след тях. Отначало се затичах, опитах се да ги настигна, но постепенно забавих ход и изостанах. Изведнъж ми се прииска да побродя още малко из това широко и дъхаво поле, осеяно с пулсиращи от живот дървета и цветя, чиито листенца потръпваха нежно и ме омайваха. Но всичко наоколо беше толкова ярко и като че обвито в блестяща мъгла, че аз затворих очи, за да се предпазя от непоносимата светлина.

Обещах си да постоя там само миг. После щях да се върна и да ги намеря. Но когато най-после отворих очи, успях да ги зърна съвсем за малко, тъкмо преминаваха през един мост, усмихваха ми се и ми махаха с ръка. След секунда всички изчезнаха.

Аз се паникьосах и се заоглеждах трескаво наоколо. Разтичах се, но всичко ми изглеждаше едно и също — горещо, бяло, искрящо, блестящо, красиво, глупаво и покрито в мъгла. Строполих се на земята. Кожата ми настръхна от студ, а тялото ми се стърчи. Започнах да плача, да пищя, да ругая, да моля и да давам обещания, които знаех, че няма да спазя.

Изведнъж чух някой да казва: „Вечна? Това ли е името ти? Отвори очите си и ме погледни.“

И аз отново изплувах от мрака. Върнах се там, където всичко беше мъка, страдание и пареща мокра болка в челото ми. Погледнах човека, който се бе навел над мен, взрях се в тъмните му очи и прошепнах: „Да, аз съм Вечна. Моето име е Евър.“ После отново потънах в небитието.

ВТОРА ГЛАВА

Свалям качулката няколко секунди преди господин Робинс да влезе. Изключвам айпода и се преструвам, че чета книгата и не си правя труд да вдигам глава от нея, докато не го чувам да казва:

— Ученици, това е Деймън Огъст. Той току-що се е преместил при нас от Ню Мексико. Деймън, можеш да седнеш отзад, до Евър. Ще гледаш от нейната книга, докато ти набавят екземпляр.

Деймън е готин, разбирам го, без да го погледна нито веднъж, и съсредоточавам поглед в книгата, докато той минава между редиците и се насочва към мен. Знам това, както знам какво си мисли в момента всеки от съучениците ми. И фактът, че нито една мисъл не ме засяга пряко, е истинско облекчение за мен.

Но според мислите на Стейша Милър, която седи два чина пред мен — *Деймън Огъст е страхотен.*

Най-добрата ѝ приятелка — Онър, е напълно съгласна с нея.

Също и приятелят на Онър, Крейг, но това сега не е толкова важно.

— Здравсти — казва Деймън и сяда до мен на чина. Пуска раницата си на земята и тя издава глух звук.

Кимам, но не поглеждам към него. Забивам поглед в черните му лъскави обувки за мотоциклет, които приличат повече на извадени от модното списание „Джи Кю“ отколкото от рокерското „Черните ангели“. Тези скъпи и излъскани до блясък обувки изглеждат малко не на място между редиците от многоцветни чехли, които разнообразяват в момента покрития със зелен килим под.

Господин Робинс приканва всички да отворим учебниците си на сто трийсет и трета страница и насърчава Деймън да гледа от моя екземпляр. Той се приближава към мен и пита тихо:

— Имаш ли нещо против?

Аз се колебая. Боя се от прекалената близост, но в крайна сметка плъзвам книгата към ръба на чина си, така че да му е удобно да вижда.

Той приближава стола си и между нас остава съвсем малко разстояние. Аз веднага се отдръпвам в другия край и крия глава под качулката.

Той се подсмива леко, но понеже още не съм погледнала към него, нямам представа защо. Знам, че е добронамерен, просто му е забавно, но като че ли усещам и още нещо.

Потъвам още по-дълбоко в суичъра. Слагам длани на бузите си и забивам поглед в часовника си, твърдо решена да не обръщам внимание на подигравателните погледи на останалите и подмятанията им по мой адрес. Въпреки това не мога да не чуя: „Горкичкият, толкова е готин и секси, а трябва да седи до тая откачалка!“ Въздишката тръгва от Стейша, Онър и Крейг и се разпространява по всички останали в стаята.

С изключение на господин Робинс, който почти толкова силно иска часът да приключи, колкото и аз.

На обяд всички говорят за Деймън.

Видя ли новото момче, онзи Деймън? Толкова е готин... толкова секси... Чух, че бил от Мексико... Не, мисля, че е от Испания... Абе, не знам точно, но е някъде от чужбина... Още отсега ще го поканя на бала... Но ти още не го познаваш... Споко, ще го...

— Божичко, видя ли новото момче — Деймън?

Хевън сяда до мен, поглежда изпод прорасналия си бретон, чиито заострени връхчета достигат чак до червените ѝ устни.

— Ох, моля ти се, не почвай и ти! — тръсвам глава и захапвам ябълката си.

— Нямаше да говориш така, ако бе имала късмета да го срещнеш — казва тя, докато вади ваниловия си кейк от розовата картонена кутия. Облизва захарната му глазура, както прави всеки ден, въпреки че дрехите ѝ подхождат повече за човек, който се храни по-скоро с кръв, отколкото с малки розови кексчета.

— За Деймън ли говорите? — чувам мелодичния шепот на Майлс. — Той изниква иззад гърбовете ни, сяда до нас и опира лакти в масата. Кафявите му очи се стрелкат ту към едната, ту към другата. Бебешкото му лице се разтяга в усмивка. — *Ах, колко е готин!* Видяхте ли му обувките? Режа си главата, че са направо от „Вог“. Ще взема да го поканя за гадже.

Хевън го поглежда с присвитите си жълти очи.

— Късно е, вече си го заплюх.

— Ох, извинявай. Не съобразих, че си падаш по депресари с черни дрехи и обувки — хили се той, извърта очи и разопакова сандвича си.

Хевън също се засмива.

— Да, ако изглеждат по този начин. Кълна се, че е истинска бомба, *трябва* да го видиш. — Тя клати глава, леко ядосана, че не споделям ентусиазма ѝ. — Направо е... взривоопасен.

— Ама още ли не си го видяла? — Майлс сваля сандвича от устата си и зяпва изненадано към мен.

Взираам се в масата пред себе си и се чудя дали да излъжа. Ще вдигнат такава врява, че май това е единственият начин да се измъкна. Само че не мога. Не и тях. Хевън и Майлс са най-добрите ми приятели. Единствените. А и вече имам достатъчно тайни, нямам нужда от още една.

— Седяхме един до друг по английски — казвам накрая. — Трябваше да ползваме една книга. Не успях да го огледам добре.

— *Трябваше* ли каза?

Хевън пригладва бретона си на една страна и ме поглежда така, че да ми стане ясно как само ненормалница може да се държи по този начин.

— Ах, това сигурно е било ужасно за теб, горкичката! — завърта очи и въздиша театрално тя. — Ама ти май изобщо не зацепваш каква късметлийка си! И не го оценяваш.

— Коя книга? — пита Майлс, сякаш заглавието би обяснило нещата.

— „Брулени хълмове“ — свивам рамене, слагам огризката от ябълката в центъра на салфетката си и сгъвам ръбовете ѝ около нея.

— А качулката ти? Свалена ли беше или на главата? — пита Хевън.

Замислям се и си спомням как покривам главата си, когато той тръгва към мен.

— Ами... на главата — казвам. — Да, определено беше на главата ми.

— Е, поне за това благодаря — измърморва тя и чупи кекса на две. Последното нещо, което искам сега, е да се състезавам с русокоса

богиня.

Свивам се и отново забивам поглед в масата. Чувствам се неловко, когато хората говорят такива неща. Сигурно аз също съм ги говорила някога, но вече не.

— Добре де, ами Майлс? Той не е ли конкуренция? — питам, отклонявайки вниманието от себе си към човека, който би оценил по достойнство тази битка.

— Да. — Майлс прокарва предвзето ръка по късо подстриганата си кестенява коса и обръща към нас по-красивия си профил. — Не ме пренебрегвай, Хевън.

— Да, но според мен, напълно теоретично — изтръсква белите трохи от скута си Хевън, — Деймън и Майлс не са в един отбор. Което означава, че неговият номер „ах, не ми разбивай сърцето“ няма да мине там.

— Откъде знаеш от кой отбор е? — присвива очи Майлс и допива минералната си вода. — Откъде си толкова сигурна?

— Чела съм регистъра на гейовете в училището — отвърща тя и почуква с пръст по главата си. — И, повярвай ми, този приятел не фигурира там.

Деймън не само седя до мен в първия час по английски и шестия час по изобразително изкуство е, не беше точно до мен, при това аз дори не го погледнах, но мислите за него идваха отвсякъде, дори и от нашата учителка по изобразително, госпожа Мачадо, и те ми казаха всичко, което ми трябваше да знам, но се оказа, че е паркирал до моята кола. И въпреки че успях да се удържа и не видях от него нищо, освен страхотните му обувки, разбрах, че на безгрижните ми дни им е дошъл краят.

— Божичко, ето го! Точно до нас! — изписква високо Майлс, явно си пази онзи мелодичен шепот за по-вълнуващи моменти. — Забележи колата му. Не кола, а истински звяр — метално черно БМВ със затъмнени стъкла. Супер. Ама наистина, супер. Окей, ето каква е играта — ще отворя вратата на колата ти и *случайно* ще я ударя в неговата, за да имам претекст да се запозная с него.

Той се обръща към мен и ме поглежда въпросително.

— Недей да драскаш колата ми. Нито неговата. Не закачай ничия кола — клатя ядосано глава и вадя ключовете.

— Добре — нацупва се той. — Но да знаеш, че ми разбиваш мечтите. Все пак, моля те, направи си услуга и го *огледай*. После ме погледни в очите и ми кажи, че не ти се вие свят и не искаш да припаднеш.

Вдигам очи в знак на досада и се мушвам между моята кола и един фолксваген костенурка, паркиран под такъв ъгъл, че ми се струва, че иска да яхне моята миата. Точно когато се каня да отключа вратата, Майлс дърпа качулката от главата ми, сваля ми слънчевите очила и започва усилено да ми прави знаци с палец и глава да погледна Деймън, който изниква точно зад него.

И аз го поглеждам. Имам предвид, че не мога вечно да го отбягвам, нали? Така че поемам дълбоко въздух и поглеждам.

И изведнъж усещам, че не съм в състояние да говоря, да мигам или да се движа.

Оставам загледана в него и въпреки че Майлс започва да маха с ръце, да ме гледа настойчиво и да изпраща цялата гама от знаци, които може да измисли, за да прекратя мисията и да се върна в главния щаб — аз просто не мога. Искам да спра, защото в момента наистина приличам на откачалката, за която и без това всички ме мислят, но просто не съм в състояние. И не само защото Деймън е неопровержимо красив, с черна лъскава коса, която едва докосва раменете му и се вие изкусително около скулите му, но защото, когато ме поглежда, когато вдига слънчевите очила и среща погледа ми, аз се захласвам по дълбоките му бадемови очи. Виждам колко са черни, блестящи като живи въглени и странно познати. Виждам и миглите му — толкова дълги и гъсти, че приличат на изкуствени. А устните му! Устните му са сочни и зрели, със съвършена извивка като лъка на Купидон. Тялото му е стегнато, гъвкаво, а дрехите му са черни.

— Ъ-ъ, Евър! Ехо! Събуди се вече! — намесва се Майлс, обръща се към Деймън и се засмива нервно. — Извини приятелката ми, моля те. Тя обикновено не сваля качулката си.

Но аз продължавам да го гледам, защото не знам как да спра. Трябва да спра веднага. Но очите на Деймън фиксират моите, черното в тях става още по-черно, а устните му се извиват в пленителна усмивка.

Но това, което ме поразява, не е съвършената му красота. Бих казала, че няма нищо общо с нея. Всичко идва от пространството около него — като започнем от величествената му глава и стигнем до четвъртитите му черни обувки като на мотоциклетистите — целият е заобиколен от абсолютен вакуум.

Без цвят. Без аура. Без пулсиращо светлинно шоу.

Всеки има аура. Всяко човешко същество плува в цветове, излъчвани от тялото му. Около всеки от нас трепти една многоцветна дъга и никой дори не подозира за нея. Тя не е опасна, не бива да се страхуваме от нея, ни най-малко, защото тя по никакъв начин не може да ни причини нещо лошо. Просто е част от видимото (добре де, видимо за мен) магнетично поле.

Преди катастрофата не съм знаела, че съществуват такива неща. И определено не съм виждала подобни работи. Но от мига, когато се събудих в болницата, открих, че цветовете са навсякъде около нас.

— Добре ли сте? — попита ме тогава червенокосата медицинска сестра и се втренчи разтревожено в мен.

— Да, но защо цялата сте в розово? — примижах аз, объркана от пастелната розова светлина, която я обгръщаше.

— Защо съм какво? — опита се да скрие тревогата си тя.

— Розова. Знаете ли, всичко около вас е розово, особено около главата.

— Добре, скъпа, ти сега си почивай, а аз ще извикам доктора — каза тя, излезе от стаята и хукна по коридора.

През следващите дни бях подложена на сума ти очни прегледи, скенери и психиатрични прегледи, докато най-последно се научих да пазя за себе си цветните феерии, които виждах около телата на хората. С времето започнах да чувам и мислите им, да проследявам целия им живот с едно докосване, а след като започнах да се срещам редовно с по-малката си сестра Райли, разбрах, че е по-добре да си мълча за всичко това и да не споделям с никого.

Вероятно дотолкова съм свикнала да живея така, че съм забравила нормалния начин на живот. Сега образът на Деймън, без никакъв ореол, освен бляскавите черни джаджи по скъпата му кола, ми напомни смътно за онези по-щастливи и по-нормални дни.

— Евър се казваш, нали? — пита Деймън и лицето му светва в сърдечна усмивка, разкривайки нова част от съвършенството му — блестящи бели зъби.

Продължавам да стоя там и да насилвам очите си да го напуснат, а Майлс се приготвя за шоуто и прочиства гърло. Изведнъж се сещам колко много мрази да го игнорират. Приближавам се до него и казвам:

— Ох, извинявайте! Майлс, Деймън, Деймън, Майлс.

И през цялото време очите ми не се откъсват от неговите.

Деймън поглежда към Майлс, кимва набързо и отново се заглежда в мен. И макар да знам, че ще ви се стори шашаво, но за краткия миг, докато погледът му не е върху мен, усещам странен студ и слабост. Но щом го връща отново, тялото ми се стопля, а сърцето ми се изпълва с радост.

— Искам да те помоля за една услуга — усмихва се той. — Ще ми дадеш ли за малко своя екземпляр на „Брулени хълмове“? Трябва да наваксам, а тази вечер нямам време да ходя по книжарници.

Бъркам в раницата, вадя орфаната по ъглите книга,хващам я за единия край с върховете на пръстите си и я поклащам пред него. Част от мен жадува да докосне неговите пръсти, да осъществи физически контакт с този красив непознат, но другата част, по-силната, по-умната, ясновидската, се свива изплашено — бои се от ужасната светкавица, която избухва в мен при всяко докосване до друго човешко същество.

И чак когато взема книгата, хвърля я на седалката в колата си и казва: „Благодаря. До утре!“, осъзнавам, че освен лекото гъделичкане по върха на пръстите, не се случва нищо друго. Преди да отговоря, той дава назад и изчезва.

— Извинявай — клати глава Майлс, когато сяда бързо до мен в колата, — но когато казах, че ще се шашнеш, като го видиш, се изразих образно, а не буквално. Наистина, Евър, какво стана там? Защото въздухът се изпълни с мега напрежение, сякаш че му каза директно: *Здрасти, казвам се Евър и отсега нататък ще бъда твоя сянка.* Сериозно, вече си мислех как да те свестявам. И да е знаел, извади голям късмет, че Хевън не присъства на сцената, защото, ако си спомняш, тя вече си го е заплюла...

И продължава все в тоя дух и не спира да дрънка през целия път до дома. Оставям го да си плямпа, докато лавирам из трафика, а

пръстите ми несъзнателно проследяват големия червен белег на челото, онзи, дето го крия под бретона си.

Какво да кажа на Майлс? Как мога да обясня на някого, че единствените хора, чиито мисли не мога да чуя, не мога да науча историята на живота им и не мога да видя аурата им, са вече мъртви?

ТРЕТА ГЛАВА

Влизам в къщата, грабвам бутилка минерална вода от хладилника и тръгвам нагоре към стаята си. Няма нужда да обикалям из стаите, за да разбера, че Сабин е още на работа. Тя винаги е на работа, което означава, че почти през цялото време мога да се разполагам в цялата огромна къща както си поискам, въпреки че обикновено си седя в стаята.

Чувствам се виновна пред Сабин. Чувствам се виновна, че животът ѝ, заради който тя работи толкова много, се промени завинаги в деня, когато аз ѝ се изтърсих на главата. Но понеже мама е единствено дете и всичките ми баби и дядовци са починали още когато съм била на две години, тя просто нямаше друг избор. Имам предвид, че трябваше или да живея с нея, понеже е сестра близначка на татко и единствен жив роднина, или да отида в приемно семейство, докато навърша осемнайсет. И въпреки че не знае нищо за отглеждането на деца, тя продаде апартамента си, купи тази грамадна къща, нае един от най-скъпо платените дизайнери в Ориндж Каунти да декорира стаята ми и всичко беше готово още преди да изляза от болницата.

Имам обичайните неща — легло, шкаф и бюро. Но имам и телевизор с плосък екран, огромен гардероб, в който се влиза като в стая, просторна баня с джакузи и отделна душ-кабина. Балконът е с възхитителна гледка към океана. Имам си собствен кабинет или стая за игри, както щеш го наречи, където има друг телевизор с плосък екран, минибар, микровълнова печка, малък хладилник, съдомиялна машина, стереоуредба, канапета, маси, пуф столове, абе... всякакви работи. Сега съм готова на всичко, за да може животът ми да си бъде както преди.

Сабин прекарва по-голямата част от времето си с други адвокати и ВИП персони, за които работи нейната фирма, и сигурно затова си мисли, че тия неща са задължителни или поне препоръчителни за всеки дом. Нямам представа защо е останала без деца. Дали защото работи непрекъснато и няма как да ги смести в графика си, дали

защото просто не е срещнала още подходящия човек, или пък защото никога не е искала да има връзка. Или и трите накуп.

Човек би си помислил, че като съм медиум, би трябвало да ги знам тия неща. Но аз невинаги успявам да разгадая мотивите за постъпките на хората. Виждам само постъпките. Животът на човека минава през главата ми като поредица от образи, нещо като кадри на филмова лента, само че с размера на киноекран. Освен образите понякога виждам и странни символи, които трябва да разшифровам, за да разбера какво означават. Нещо като картите таро. Или като миналата година, когато трябваше да четем „Фермата“ на Джордж Оруел за самостоятелно занятие по английски.

Изобщо, мога да кажа, че не е толкова просто и често греша. Но когато това се случи, мога да проследя обратно кадрите и да помисля отново, защото някои образи имат повече от едно значение. Както онзи път, когато реших, че голямото разцепено на две сърце, което виждам, е разбито от любов, а през това време жената тупна на пода като круша и се оказа, че е получила сърдечен удар. Понякога се обърквам и едва успявам да свържа и подредя всичко. Но образите никога не лъжат.

В случая със Сабин не е нужно да си ясновидец, за да знаеш, че когато хората мечтаят за деца, обикновено мислят за повити в пелени бебета. Те си мислят за един малък вързоп, който носи радост, а не за синеока и русокоса тийнейджърка, висока метър и шейсет и два, притежаваща необяснима психична енергия и най-малко един тон емоционален багаж на гърба си. Ето защо се опитвам да си мълча, да се държа възпитано и да не ѝ се мяркам много пред очите.

И нямам никакво намерение да ѝ споделям, че всеки ден говоря с моята малка мъртва сестра.

Когато се появи за пръв път, аз бях още в болницата. Седеше на края на леглото ми, а вече минаваше дванайсет вечерта. В едната си ръка държеше цвете, а с другата ми махаше весело. Още не знам какво ме събуди тогава, понеже тя нито говореше, нито издаваше някакъв звук. Предполагам, че просто съм усетила присъствието ѝ, промяната, която тя предизвика в стаята или по-скоро във въздуха.

В началото реших, че халюцинирам — още един страничен ефект от мъчителния курс на лечение, на който ме подлагаха.

Примигах няколко пъти, разтърках очи, но когато ги отворих, тя все още беше там. Признавам, че изобщо не ми мина през ума да изпищя или да извикам за помощ.

Райли застана до мен, посочи гипсираните ми ръце и крака и се засмя. Смехът ѝ беше беззвучен и на мен изобщо не ми стана приятно. Тя забеляза намръщената ми физиономия и веднага промени изражението си, вдигна вежди и ме погледна със съчувствие, сякаш ме питаше дали боли.

Свих рамене, все още малко разстроена от смеха ѝ и силно развълнувана от присъствието ѝ. И въпреки че не бях съвсем сигурна дали това наистина е тя, съмненията не ми попречиха да я попитам:

— Къде са мама, татко и Жълтурко?

Тя кимна към мястото до себе си, сякаш всички стояха там, но колкото и да се вирах, не можах да видя никой друг.

— Не разбирам.

Тя само се усмихна, доближи длани една до друга, подложи ги под бузата си и наклони глава встрани, показвайки ми, че е време отново да заспя.

Затворих очи, въпреки че до този момент никога не ѝ бях позволявала да ме командва, но веднага ги отворих и попитах заядливо:

— Хей, кой ти позволи да ми обличаш пуловера?

Но тя вече се бе изпарила.

Признавам, че през останалата част от нощта не спрях да се ядосвам на себе си за тъпия и егоистичен въпрос. Получих златна възможност да задам едни от най-важните житейски въпроси, да разбера нещата, за които хората размишлява от векове. Но вместо това си изгубих времето да се карам на сестра си, че ми е заграбила дрехите. Май твърдението, че старите навици умират трудно, се оказва вярно.

Вторият път, когато се появи, бях толкова щастлива, че я виждам, че не обелих и дума за облеклото ѝ, въпреки че беше облякла не само любимия ми пуловер, но и най-хубавите ми джинси (бяха ѝ толкова дълги, че застъпваше ръбовете им), плюс прекрасната гривна, която нашите ми подариха за тринайсетия рожден ден и за която тя отдавна си точеше лигите.

Вместо да се развикам, аз ѝ се усмигнах и кимнах, с една дума — направих се, че не ги забелязвам, докато оглеждах трескаво около нея и надничах зад гърба ѝ.

— Къде са мама и татко? — попитах, убедена, че ако напрегна зрението си, непременно ще ги видя.

Райли се усмигна и размаха ръце встрани, като крила.

— Искаш да кажеш, че са станали ангели? — ококорих очи.

Тя извъртя очи и поклати отрицателно глава, хвана се за кръста и отново избухна в нейния беззвучен смях...

— Добре, разбрах, както и да е — измърморих. В същия момент тялото ми политна с такава сила назад към възглавниците, че за миг забравих, че е мъртва, и реших, че тя ме е бутнала.

— Кажи ми как е там? — попитах, като си обещах повече да не се карам с нея. — Добре ли си? Харесва ли ти животът на небето?

Тя затвори очи и вдигна длани, сякаш държи в тях някакъв предмет, и изведнъж, просто от никъде, се появи картина. Отново се наведох напред и се вгледах внимателно в нарисуваното върху светлокремава основа и поставено в красива, ръчно изработена златна рамка, което най-вероятно пресъздаваше рая. Имаше океан и той беше тъмносин, скалите — силно назъбени, пясъкът — като разтопено злато. Дърветата бяха отрупани с цвят, а в далечината се мерзелееха силуетите на няколко малки острова.

— Тогава защо си тук? — попитах я аз.

Тя вдигна рамене и картината изчезна. Както и тя самата.

Останах в болницата повече от месец и нямаше как да е иначе, защото кокалите ми бяха натрошени, имах сътресение на мозъка, вътрешен кръвоизлив, множество порязвания и охлузвания и дълбока рана на челото. Докато лежах цялата в гипс, превръзки и подаващи се отвсякъде тръбички и маркучи, по които течаха различни лекарства, Сабин се зае с неблагоприятната задача да разчисти къщата, да организира погребенията и да опакова багажа ми за преместването ми на юг.

Помоли ме да ѝ направя списък с всички вещи, които бих искала да взема със себе си, онези неща, които бяха част от прекрасния ми отминал живот в Юджийн, Орегон, и които исках да бъдат част и от новия ми живот в Лагуна Бийч, Калифорния. Но аз не взех нищо, освен малко дрехи. Не можех да понеса спомена за онова, което бях

изгубила. Беше ми ясно, че един пълен с боклуци кашон няма да ми върне семейството.

През цялото време, докато лежах в онази стерилно бяла стая, бях редовно преглеждана от психолози. Един от тях, ентузиазизиран млад стажант с плетена жилетка и бележник с твърда подложка в ръка, започваше сеансите си с мен с един неизменен и неприятен въпрос — как се справям с „голямата загуба“ (негови думи, не мои). След това се опитваше да ме прикотка в стая 618, където се провеждаше съответната за подобни случаи терапия.

Да, ама не. Няма начин да участвам в подобни работи, да седя в кръг с други страдащи хора и да чакам реда си, за да споделя с тях най-трагичния момент в живота си. Искам да кажа, как би могло да ми помогне всичко това? Как бих могла да се почувствам по-добре, като потвърдя това, което вече знам със сигурност — не само че аз и само аз съм отговорна за това, което стана със семейството ми, но и че бях достатъчно глупава и себична да се разтакавам, мотая и бавя тук на земята, вместо да ги последвам към вечността?

Със Сабин почти не разговаряхме по време на полета от Юджийн до летище „Джон Уейн“. Аз се преструвах, че мълча заради мъката и раните си, но истината беше, че имах нужда да запазя дистанция. Знаех всичко за душевния ѝ конфликт, знаех, че от една страна тя желае отчаяно да постъпи както трябва, но от друга не спира да си мисли: *Защо аз?*

Лично аз никога не се питам: *защо аз?*

По-скоро си мисля: *защо те*, а не аз?

Не исках да я наранявам. Все пак, предвид всичките ѝ усилия и тревоги, които понесе, вземайки ме при себе си и опитвайки се да ми осигури истински дом, не бих искала да рискувам, като ѝ покажа, че всичко — и трудът, и добрите намерения — за мен е празна работа. Нито да ѝ обяснявам, че за мен няма да има никаква разлика, ако ме бе захвърлила на бунището, вместо да ми осигурява целия този лукс.

От пътуването от летището до новия ни дом ми е останал само един неясен спомен за слънце, море и пясък. Когато тя отвори вратата на къщата и ме придружи до моята стая на втория етаж, аз хвърлих

бърз поглед наоколо и измърморих нещо, което трябваше да мине за благодарност.

— Съжалявам, но ще трябва да те оставя сама — каза тя, явно нямаше търпение да се върне в офиса си, където всичко е подредено, организирано и последователно и нямаше нищо общо с хаотичния фрагментарен свят на една травмирана тийнейджърка.

В мига, когато вратата се бе затворила зад нея, аз се хвърлих на леглото, покрих лицето си с ръце и заплаках с глас, докато не чух някой да казва:

— Ох, моля те, я се погледни! Видя ли изобщо къде си попаднала? Този модерен телевизор, камината, ваната, която прави мехурчета. Я се осъзнай!

— Мислех, че не можеш да говориш — претърколих се по гръб и се вгледах в сестра си, която впрочем беше облечена в розов анцуг от „Джуси“, златни маратонки „Найк“ и китайска куклена перука от цветя.

— Разбира се, че мога! Не ставай смешна! — извъртя очи тя.

— Но предишните пъти... — започнах аз, но Райли ме прекъсна:

— Просто се забавлявах. Какво толкова?

Тя обиколи стаята ми, прокара ръка по новото ми бюро, докосна с пръсти лаптопа и айпода, очевидно оставени там от Сабин.

— Не мога да повярвам, че имаш всичко това. Толкова е нечестно! — Постави ръце на кръста и извика ядосано: — А ти изобщо не го оценяваш! Дори не излезе на балкона. Не видя каква фантастична гледка се открива оттам!

— Не ми пука за гледката. — Скръстих ръце пред гърдите си и я изгледах сърдито. — И съм бясна, че ме изигра, дете уж не можеш да говориш.

Тя се засмя.

— Ще го преживееш.

Проследих я с поглед, докато прекосява стаята, дърпа завесите и се мъчи да отвори френския прозорец.

— И откъде намери тези дрехи — огледах я внимателно от глава до пети, връщайки се към нормалните ни отношения на заяждане и едва прикрита враждебност. — Първия път беше с моите дрехи, сега пък носиш „Джуси“, а аз съм сигурна, че мама никога не би ти купила такива скъпи неща.

Тя се засмя отново.

— Да, аз все още имам нужда от разрешението ѝ, когато отивам до големия небесен гардероб и си избирам, каквото искам. *Безплатно* — натърти с тънка усмивчица.

— Сериозно ли? — зяпнах и си помислих, че там си живеят сто пъти по гот от мен.

Но тя махна с ръка и сложи край на въпроса.

— Хайде, ела да видиш панорамата от балкона. Наистина е страхотна.

И аз я послушах. Станах от леглото, избърсах сълзите с ръкава си и излязох на балкона. Едва не отнесох малката си сестричка, докато стъпвах на облицования с каменни плочки под. Едва не припаднах, когато очите ми обхванаха с поглед красотата навън.

— Трябва ли да го намеря за смешно? — попитах с отворена уста, защото картината беше абсолютно същата като онази в златната рамка, която тя ми бе показала в болницата.

Но когато се обърнах, за да я погледна, тя вече бе изчезнала.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Райли ми помогна да възстановя спомените си. Вещо ме водеше през общото ни детство, припомняше ми живота, който водехме преди, приятелите, които имахме, докато всичко започна да си идва на мястото. Тя беше тази, която ме научи да оценя новия си калифорнийски живот. Докато я гледах как се прехласва по новата ми стая, по лъскавите червени капаци на прозорците, удивително красивите плажове и новото ми училище, започнах да осъзнавам, че макар да не е животът, който исках, този също не е за изхвърляне.

И въпреки че все още се караме, спорим и както преди си лазим взаимно по нервите, истината е, че аз живея заради нейните посещения. Фактът, че мога да я виждам, намалява с един хората, които ми липсват. Времето, прекарано с нея, е най-хубавата част от деня ми.

Единственият проблем е, че тя го знае. И всеки път, когато подхвана темата, върху която тя е наложила табу, а именно цялата серия от въпроси като: *Кога ще мога да видя мама, татко и Жълтурко? Къде отиваш, когато си тръгнеш оттук?* и така нататък, тя ме наказва, като изчезва за известно време.

Отказът ѝ да сподели с мен тайните си ме тормози, но не мога да не призная, че я разбирам. Аз също не доверявам на никого новите си способности да виждам аурата на хората и да им чета мислите, нито казвам на някого колко много ме промени това, промени дори начина ми на обличане.

— Докато се обличаш така, никога няма да си намериш гадже — смее ми се тя почти всяка сутрин и се излежава в леглото ми, докато аз търча из стаята, опитвам се да се приготвя за училище и да изляза от къщи малко по-навреме.

— Е, не всички могат просто да протегнат ръка и да напълнят гардероба си с шик дрехи — мърморя, докато пъхам крака в износените стари обувки за тенис и притягам разръфаните им връзки.

— Глупости. Сабин не ти ли даде кредитната си карта? Не ти ли каза да си купиш, каквото поискаш? И откъде измисли тия качулки? Да не би да си от някаква банда?

— Сега нямам време за това — отвърщам, грабвам учебниците, айпода и раницата и тръгвам към вратата. — Идваш ли?

Обръщам се към нея и усещам, че търпението ми се изпарява, както става винаги, когато видя да свива устни и най-спокойно да обмисля предложението ми.

— Добре — казва най-накрая, — но само ако си свалиш качулката. Чудя се как я търпиш. Аз например толкова обичам да чувствам вятъра в косите си!

— Добре — тръгвам бързо по стълбите. — Само че когато стигнем до Майлс, трябва да изчезнеш. Просто ми настръхват косите, като те видя да седиш на коленете му, без да ти е разрешил.

Когато с Майлс се добираме до училище, виждаме, че Хевън вече ни чака на входа. Очите ѝ шарят нетърпеливо из целия двор.

— Звънецът ще бие всеки момент, а Деймън още не се вижда на хоризонта. Дали не се е отказал? — поглежда ни тя и жълтото ѝ око святка тревожно.

— Защо да се отказва? Та той току-що е започнал? — успокоявам я, влизам в училище и тръгвам към шкафчето си.

Тя върви плътно до мен и аз чувам как дебелите гумени подметки на ботушите ѝ пружинират върху мозайката.

— Ми... защото ние сме много под неговото ниво например? Защото е прекалено хубаво, за да е истина?

— Не, трябва да дойде на всяка цена. Евър му зае своите „Брулени хълмове“, което означава, че днес трябва да дойде. Най-малкото поне за да ѝ ги върне — обажда се Майлс, преди да успее да го спра.

Поклащам отчаяно глава, намирам комбинацията на ключалката и усещам тежкия поглед на Хевън.

— И кога стана това, ако смея да запитам? — Слага ръце на кръста тя и ме изглежда кръвнишки. — Защото ти знаеше, че съм си го заплюла, нали? И как така не знам нищо по въпроса? Защо никой не ме

е светнал какво става? Последното, което чух, беше, че ти дори не си му виждала физиономията.

— О, видя го и още как! И така се втрещи, че бях готов да звъня на 911 — смее се Майлс.

Отново поклащам глава, заключвам шкафчето и тръгвам по коридора.

— Ми какво, така си беше — вдига рамене той и тръгва след мен.

— Чакай малко, нека да се разберем. Искам да си изясня как да те възприемам, като пречка или като заплаха? — пита Хевън и се втрещва в мен изпод силния черен грим. Ревността променя цвета на аурата ѝ в тъмнозелен.

Поемам дълбоко дъх, поглеждам към тях и през ума ми минава, че ако не ми бяха приятели, можех да им кажа истината. Че това са абсолютни глупости. Може ли някой да си заплюе друг човек и да смята, че всичко е уредено? Освен това бих им казала, че в сегашното ми състояние, когато непрекъснато чувам гласове, виждам аури и ходя с размъкнати дънки и суичъри, на мен не бива да се разчита. Но не казвам нищо. Само измърморвам:

— Точно така, аз съм пречка. Аз съм едно голямо непредсказуемо бедствие, което ще се стовари върху главите ви всеки момент. Но не съм заплаха. Главно, защото не съм заинтересована. Знам, че ти е трудно да повярваш, като имам предвид, че за теб той е супер, seksi, неустоим, взривоопасен и всичко, което изреди вчера, но истината е, *че аз не харесвам Деймън Огъст!* Просто не знам какво повече да кажа.

— Не е нужно да казваш нищо повече — измънка Хевън, лицето ѝ застива, а очите ѝ гледат право напред, зад рамото ми.

Проследявам погледа ѝ и виждам зад гърба си Деймън с блестящия ореол от копринено черни къдрици и очи, в които тлеят черни въглени, с фантастични тяло и усмивка и усещам, че сърцето ми прескача два такта. Той задържа вратата отворена и казва:

— Здравсти, Евър, само след теб.

Втурвам се към чина, избягвам на сантиметри раницата на Стейша, поставена както винаги на пътя ми. Лицето ми пламва от срам, защото знам, че Деймън, който се бе оказал точно зад мен, е чул всяка дума от разговора ни с Хевън.

Пускам раницата на пода, настанявам се на мястото си, вдигам качулката и пускам айпода с надеждата да се откъсна от шума в стаята и да обмисля току-що станалото. Да убедя себе си, че самочувствието на едно толкова самоуверено, толкова красиво, толкова невероятно момче като него не би му позволило да се разстройва от глупавите думи по негов адрес, казани от момиче като мен.

Но тъкмо започвам да се отпускам, успяла да убедя себе си, че не бива да отдавам толкова голямо значение на инцидента, когато нещо изведнъж ме разтърсва до дъно — кожата ми настръхва като при електрически шок, вените ми започват да пулсират и цялото ми тяло изтръпва.

И всичко това само защото Деймън слага ръка върху моята.

Мен никой не може да ме изненада. Откакто се сдобих с особени психически способности, единствено Райли успява да го прави и повярвайте ми, дори и на нея ѝ се налага да търси все нови начини. Вдигам поглед от ръката си към лицето на Деймън и го виждам да ми се усмихва мило:

— Исках да ти върна това.

И ми подава „Брулени хълмове“.

Съзнавам, че звучи странно, дори малко откачено, но в мига, когато той заговаря, в стаята настъпва пълна тишина. Съвсем сериозно, секунда по-рано беше пълна с гласове и откъслечни мисли, тайни или изказани на глас, а в следващия...

Решавам, че ми се е сторило, защото разбирам колко нелепо изглежда всичко. После тръсвам глава и казвам:

— Ако искаш, я задръж. Аз нямам нужда от нея. Вече знам какво става накрая.

Той отдръпва ръката си от моята, но аз продължавам вътрешно да треперя.

— Аз също знам — отвръща той и ме гледа толкова настойчиво, двусмислено и мило, че аз бързам да отклоня погледа си.

И точно когато се каня отново да сложа слушалките на айпода в ушите си, за да изолирам звука от язвителните коментари на Стейша и Онър, Деймън отново хваща ръката ми и пита:

— Какво слушаш?

И цялата стая отново се изпълва с тишина. Не, сериозно, през тези няколко секунди нямаше никакви вихрени мисли, нито прошепнати думи, нищо, освен неговия мек, очарователен глас. Първия път реших, че съм успяла някак си да се изключа сама. Но сега знам, че всичко е реално, защото хората продължават да говорят, да мислят и да се занимават с обикновените неща, но аз не чувам нищо. Всичко е блокирано от неговия глас.

Усещам, че ме облива топлина, тялото ми се наелектризира и се питам изненадано каква е причината за реакцията ми. Искам да кажа, че не за пръв път докосват ръката ми, но никога досега не съм изпитвала подобно нещо.

— Попитах те какво слушаш — усмихва се отново той и усмивката му е толкова нежна, че се изчервявам до ушите.

— Ох, някакъв микс от готически рок, специалитет на приятелката ми Хевън. Все стари неща, от осемдесетте, „Кюър“, „Сиуксите“, „Банши“, „Баухауз“ — казвам замаяно, неспособна да отместя поглед от неговия. Изследвам отблизо очите му и се опитвам да определя истинския им цвят.

— Харесваш ли готически рок? — повдига вежди той и оглежда скептично целия наличен инвентар — дългата руса опашка, тъмносиния суичър и чистото лице, по което няма и капчица грим.

— Не, не много. Хевън е по готиката — засмивам се аз. Нервният, кудкудякащ, направо неестествен смях отскача от четирите стени на класната стая и се връща отново при мен.

— А ти? По какво си падаш ти? — пита той, без да отмества поглед от мен. Очите му говорят, че наистина се интересува.

Отварям уста да отговоря, но в същия момент влиза господин Робинс със силно зачервени бузи, но не заради бързото ходене, както си мислят всички. Въздъхвам дълбоко, нахлузвам качулката на главата си и потъвам отново в познатия хаос от младежки тревоги, притеснения за предстоящия тест, образи от мислите на съучениците ми, съжалението на господин Робинс за пропадналите му мечти и учудването на Стейша, Онър и Крейг — *какво ли намира в нея този сладур?*

ПЕТА ГЛАВА

Отивам при масите за обяд, поглеждам към нашата маса и установявам, че Хевън и Майлс са вече там. Изведнъж забелязвам, че Деймън седи до тях и едва удържам изкушението да хукна в другата посока.

— Може да се присъединиш към нас, но само ако обещаеш да не фиксираш с поглед новия ни приятел — засмива се Майлс. — Това втрещено гледане е много невъзпитано, да знаеш. Никой ли не ти го е казвал досега?

Завъртам очи и сядам на пейката до него, решена да покажа на всички, че ми е дошло до гуша от този Деймън.

— Какво да правя, като съм отгледана от вълци? — свивам рамене и се заемам усърдно с разопаковането на храната си за обяд.

— Аз пък съм отгледан от мъж в женски дрехи и писател на любовни романи — казва Майлс, пресяга се и си открадва захаросаната пуканка от върха на кексчето на Хевън, която изглежда точно като онези, които раздават на Хелюин, въпреки че дотогава има още доста време.

— Съжалявам, че не са те избрали за ролята на Чандлър в „Приятел“, сладурче — ухилва се Хевън. — Аз пък съм отгледана от вещици. Бях красивата принцеса на вампирите, всички бяха влюбени в мен и ме боготворяха. Живеех в разкошен готически замък и нямам никаква представа как се оказах тук, на тази идиотска маса от фибростъкло, ведно с такива загубеняци като вас.

После кимва към Деймън.

— А ти?

Той отпива малка глътка от питието си — някаква странна смес с цветовете на дъгата, но с преобладаващ червен оттенък, в малка стъклена бутилка. Оглежда и тримата подред и казва с усмивка:

— В Италия, Франция, Англия, Испания, Белгия, Ню Йорк, Ню Орлийнс, Орегон, Индия, Ню Мексико, Египет и на още няколко места.

— Правилно ли ще бъде, ако обобщя накратко с термина „войнишко дете“? — засмива се Хевън, взема една захаросана пуканка от кексчето си и го подхвърля към Майлс.

— Живял ли си някога в Орегон? — пита го той и намества пуканката в центъра на езика си, преди да я глътне с малко минерална вода.

— Да, в Портланд — кима Деймън.

Майлс се засмива.

— Не е въпрос, но все пак... Имах предвид, че нашата Евър, ами... тя е живяла някога в Орегон — изтърсва изведнъж и получава от Хевън пронизващ поглед. Явно въпреки демонстрацията на грубост от моя страна тя все още ме смята за най-голямата пречка по пътя ѝ към Истинската любов и настръхва при всяко насочване на разговора към мен.

Деймън се усмихва и очите му отново намират моите.

— Къде?

— Юджийн — измънквам и за да не потъна в черното на очите му, се концентрирам в сандвича си. Сега се случва същото като в класната стая — всеки път, когато ме заговори, всички останали гласове в главата ми заглъхват.

И всеки път, когато очите ни се срещнат, ме облива гореща вълна.

А когато кракът му докосва съвсем случайно моя, цялото ми тяло изтръпва.

И това наистина ме изкарва от релси.

— И защо дойде тук? — навежда се към мен той и принуждава Хевън да се присламчи още по-близо до него.

Забивам поглед в масата и стискам устни — обичайния ми нервен тик. Не искам да говоря за стария си живот. Не виждам смисъл да описвам онези кървави подробности. И да обяснявам как, въпреки че вината за смъртта на цялото ми семейство е изцяло моя, някак си успях да остана жива. Така че накрая отчупвам коричка от сандвича си и казвам:

— Дълга история.

Усещам погледа му — тежък, топъл и подканващ — и това ме изнервя още повече. Дланите ми се изпотяват и бутилката с водата ми се изплъзва от пръстите. Полита толкова бързо надолу, че е абсурд да успея да я хвана, затова седя и чакам като последна тъпачка да се удари

в масата и да се разлее. Но преди да я достигне, Деймън успява да я хване и ми я подава. Продължавам да си седя, да се взирам в бутилката и да избягвам погледа му, като се питам дали съм единствената впечатлена от бързината на реакцията му. Движенията на ръцете му бяха толкова бързи, че очертанията им се размазаха пред очите ми.

Майлс подхваща разговор за Ню Йорк и Хевън се приближава толкова плътно до Деймън, че едва не сядат в скута му. Аз поемам дълбоко въздух, довършвам сандвича и уверявам себе си, че съм се справила добре.

Когато звънецът най-после бие, всички грабваме нещата си и тръгваме към класните стаи. Деймън се отдалечава на известно разстояние от нас и аз използвам момента да се обърна към Хевън и Майлс.

— Как се оказа на нашата маса? — вдигам ръце, за да демонстрирам недоумението си.

И изведнъж се стряскам при звука на собствения си глас. Звучи ужасно пискливо и обвинително.

— Искаше да седне на сянка и ние го поканихме при нас — обяснява Майлс, пуска празната бутилка в кошчето за боклук и ни повежда към главната сграда. — Бъди спокойна, не сме замисляли зъл план, за да те поставим в неловко положение.

— Можеше и без последния коментар — извиквам, съзнавайки, че се държа неадекватно и се засягам от глупости.

Но то е, защото не искам да кажа това, което мисля в действителност, защото не искам да обидя приятелите си с един много важен, но доста неприятен въпрос: *Защо момче като Деймън се мотае с такива като нас?*

Без майтап. Имам предвид всички онези важни мацки. И момчета, всичките готини компании, в които може да влезе без проблем. Защо, по дяволите, ще иска да седне при нас — най-големите нещастници в училището?

— Не подскачай така, де, може пък да му е приятно — свива рамене Майлс. — А, имай предвид, че довечера ще дойде у вас. Казах му да мине към осем.

— К—какво? — зяпвам срещу него и внезапно си припомням, че по време на целия обяд Хевън бе мислила какво ще си облече довечера, а Майлс се бе чудил наум дали ще има време да си направи изкуствен слънчев загар. Сега всичко си идваше на мястото. — Ами... Явно Деймън мрази футбола не по-малко от нас, поне така разбрахме от малката ни игра на въпроси и отговори, на която си играхме, преди да дойдеш.

Хевън се усмихва и ми прави реверанс — покритите с мрежести чорапи колене издуват полата от двете ѝ страни.

— И понеже е нов и на практика не познава никого от другите, решихме, че можем да си го прикоткаме в нашата кочинка и да не го караме да търси други приятели.

— Но... — започвам и спирам веднага, защото не знам какво да кажа. Но знам с абсолютна сигурност, че не искам Деймън да идва у нас, нито довечера, нито никога.

— Аз ще дойда някъде след осем — обажда се Хевън. — Днес ще ходя на сбирка, но тя ще свърши до седем. Ще имам достатъчно време да отскоча до нас и да се преоблека. И, между другото, заплувам си мястото до Деймън в джакузито.

— А, не, не може — намусва се Майлс. — Няма да ти го отстъпя.

Но тя вече ни маха с ръка, завива по коридора към своята класна стая, като в последния момент се обръща и поглежда Майлс:

— Днес кои ще се събират?

Той отваря вратата на своята стая и ѝ се усмихва.

— Днес е петък, значи е ред на дебелациите.

Хевън е пристрастена към всякакви сбирки на анонимни. За краткото време, през което я познавам, разбрах, че тя присъства на сбирките на анонимните алкохолици, наркоманите, пристрастените към тютюнопушенето, пристрастените към пристрастените, затъналите в дългове, пристрастените към хазарта, геймърите, другите със социалните фобии, клептоманите, колекционерите на ненужни вещи и сексуалните манааци. Доколкото знам, днес ще се запознае за пръв път с манаациите на тема храна. Ще бъде интересно, си мисля, защото, висока сто петдесет и три сантиметра, слаба и гъвкава, с тяло като на балерина от музикална кутия, Хевън определено няма нищо

общо с днешните анонимни манияци. Нито пък с алкохолиците или с онези със заемите и хазарта, изобщо с нито една от тези групи. Просто е напълно пренебрегвана от своите самовлюбени родители и това я кара да търси любов и одобрение навсякъде, където би могла да ги получи.

Както и цялата работа с готическия рок. Истината е, че тя изобщо не си пада по него, вижда се ясно по начина, по който тя прескача по дисковете от песен на песен, вместо да се задълбочи във всяка една, и по това как постерите на нейните любими „Джой Дивижън“ висят безразборно по пастелнорозовите стени на стаята ѝ — спомен от нейния не много отдавнашен балетен период (който настъпи малко след манията ѝ по марковите дрехи и каталозите на „Джей Крю“). Но наскоро откри, че единственият начин да се открие в един град, гъмжащ от облечени в „Джуси“ блондинки, е да се облича като принцесата на мрака.

Само че не се получи толкова добре, както се надяваше тя. Първия път, когато майка ѝ я видя с тези дрехи, въздъхна, грабна ключовете за колата си и потегли към фитнеса. А баща ѝ се свърта толкова рядко вкъщи и стои толкова малко, че няма време да я огледа като хората. Малкият ѝ брат, Остин, в началото се шашна, но после свикна. И понеже по-голямата част от децата в училище отдавна са изкушени от безумните образи на поведение и мода, които властват на екрана ма MTV през последните години, те най-често не ѝ обръщат никакво внимание.

Но аз знам, че под всичките черепи, паяци и тежък рокерски грим се крие едно момиченце, което иска единствено да бъде забелязано, чуто и обичано, да получи внимание — нещо, което досегашните ѝ превъплъщения не успяха да ѝ осигурят. Така че, ако да се изправи пред пълна с хора зала и да сътвори някаква сълзлива история за мъчителната ѝ ежедневна битка със своята пристрастеност, я кара да се чувства значима, коя съм аз, че да я съдя?

В предишния си живот никога не съм се мотала с хора като Майлс и Хевън. Нямах връзка с „трудни деца“, нито със странни деца или с такива, които са пренебрегвани от всички. Аз бях една от популярните, от групата на сладките, атлетичните, талантливите, интелегентните, богатите, обичаните, бях всичко това накуп. Ходех на танци, най-добрата ми приятелка се казваше Рейчъл (тя също беше

мажоретка като мен) — също много популярна в училище, имах си дори и приятел. Казваше се Брандън и беше шестото поред момче, с което съм се целувала (първият се казваше Лукас, но го направих само защото исках да се изфукам, че не ме е страх, а останалите между тях, повярвайте, дори не си заслужава да ги споменавам). И въпреки че не съм се държала лошо с никого от онези, които не принадлежаха към нашата група, по-честно ще бъде да кажа, че просто не ги забелязвах. Нямах нищо общо с тях. И се държах, сякаш са невидими.

Сега аз съм една от невидимите. Разбрах го в деня, когато Рейчъл и Брандън ме посетиха в болницата. И двамата се държаха много мило и външно ми съчувстваха, но мислите им ми казваха всичко. Те бяха отвлечени от малките найлонови торбички, по които течаха всякакви медикаменти и се вливаха във вените ми. Погнусиха се от раните и синините, от гипсираните ми крайници. Съжалявах ме за това, което ми се бе случило, и за загубата на родителите ми, но се стараех да не поглеждам към огромния червен белег на челото ми. Това, което наистина им се искаше да направят, беше да избягат далеч от мен.

Наблюдавах как аурите им се завихрят едновременно и приемат един и същ тъмнокафяв оттенък. Разбрах, че в себе си се отдръпват от мен и се приближават по-близо един към друг.

Затова, вместо да си губя времето с обичайните за училищните елитни групи странни ритуали, възприети и от групата на Стейша и Онър, още от първия ден в Бей Вю се насочих към Майлс и Хевън, двамата отритнати от „готините“ неудачници, които ме приеха, без да задават неудобни въпроси. И въпреки че отстрани сигурно изглеждаме доста странно, истината е, че не бих се справила без тях. Приятелството им е едно от малкото хубави неща в новия ми живот. То ме кара да се чувствам отново нормална.

Ето причината да се старая на всяка цена да стоя далече от Деймън. Способността му да кара кожата ми да настръхва с едно докосване и да кара светът да замлъкне с една произнесена дума е опасно изкушение, на което не искам да се поддавам.

Не искам да си развалям и приятелството с Хелън.

Не искам да рискувам да се сближавам прекалено много с когото и да било.

ШЕСТА ГЛАВА

С Деймън имаме два общи часа, но седим един до друг само в часа по английски. Така че го виждам отново чак когато прибирам всички материали от последния час по изобразително изкуство и тръгвам към изхода.

Той се затичва, отваря вратата и я задържа за мен. Минавам покрай него със забит в пода поглед и се чудя какво да направя, че всъщност да не го поканя у нас.

— Твоите приятели ме поканиха да мина довечера към вас — казва Деймън и изравнява крачка с мен. — Но се оказа, че няма да мога.

— Ах! — изпускам, без да искам, въздишка на облекчение, но веднага съжалявам, че съм си отворила устата, защото това му дава възможност да ме хване на местопрестъплението. Радостната нотка в гласа ми ме издава. — Имам предвид, сигурен ли си, че няма да можеш?

Опитвам се да го кажа искрено, дори приятелски, сякаш наистина искам да дойде, въпреки че и на глухите е ясно, че е късно да замажа положението.

Той ме поглежда весело с черните си блестящи очи.

— Напълно. Ще се видим в понеделник. — Маха с ръка и забързва към колата си, която е паркирана в червената зона и моторът ѝ необяснимо как вече работи.

Когато приближавам миатата, забелязвам, че Майлс е вече там, чака ме със скръстени ръце и свъсени вежди. Кривата усмивка издава раздражението му.

— Казвай бързо какво стана току-що, защото ми намирисва на нещо гадно — посреща ме сърдито, избутва ме, когато отварям вратата от моята страна, и се промъква през волана на мястото до шофьора.

— Ами, отлага го за друг път. Днес нямало да може да дойде — отвръщам и докато сядам, поглеждам през рамо с надежда да го зърна.

— И какво му наговори, за да го накараш да се откаже? — поглежда ме укорително той.

— Нищо.

Кривата му усмивка става още по-неприятна.

— Честно, не съм аз тази, която разваля вечерта ти — опитвам се да обясня. Напускам паркинга и се вливам в движението, но усещам, че Майлс продължава да ме гледа. — Какво?

— Нищо — вдига вежда и се заглежда през прозореца. Знам какво си мисли, но си замълчавам и се съсредоточавам в шофирането. Той, разбира се, не издържа, след минута се обръща към мен и започва: — Добре, де, ама обещавай, че няма да се ядосваш.

Затварям очи и въздишам. *Започва се с глупостите му.*

— Ами просто... някак си не мога да те разбера. Нищо от това, което правиш, не ми се връзва.

Вдишвам дълбоко и се опитвам да не реагирам по никакъв начин. Защото знам, че ще стане по-лошо.

— От една страна си зашеметяващо красива. Направо да ти падне шапката. Поне предполагам, че би могла да бъдеш, понеже е трудно човек да бъде сто процента сигурен, като се има предвид, че непрекъснато се криеш зад тези грозни размъкнати качулки. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но целият ансамбъл е просто трагичен. Сякаш искаш да минеш за бездомно сираче и аз просто не разбирам защо трябва да се преструваме, че е така. Освен това, извинявай за откровеността, но опитите ти да страниш от това ново и страшно готино момче, което явно си пада по теб, са меко казано странни. — Той спира, колкото да ми хвърли един окуражителен поглед, докато събирам сили за това, което ще последва. — Обяснението може да е само едно... ти си гей.

Правя десен завой и може би за пръв път благодаря вътрешно на моите психически способности. Този път те определено ми помогнаха да омекотя шока от думите му.

— Защото, ако е така, е направо супер — продължава той. — Нали разбираш, тъй като и аз съм гей, не бих застанал срещу теб, нито ще те издам.

И се засмива нервно, в смисъл: сестро, малко ми е неудобно, но трябва да си го кажем, нали?

Но аз поклащам глава и натискам спирачките.

— Не можеш да си вадиш подобно заключение само защото не се интересувам от Деймън — казвам и осъзнавам, че говоря така, сякаш се оправдавам, а не ми се иска да изглежда по този начин. — Мен ме привличат други неща, не просто красивата външност, ясно?

Като топлото гъделичкащо докосване, дълбоките, блестящи като тлеещи въглени очи и изкусителния му глас, който кара светът в главата ми да замлъкне...

— Да не би да е заради Хевън? — пита той, готов да повярва, че не съм гей, но не и на обяснението.

— Не.

Стискам волана, заглеждам се в светофара и започвам да му се моля като на бог да си включи по-бързо зелената светлина, за да мога да оставя Майлс пред тях и да се свърши с това мъчение.

Но се оказва, че съм отговорила прекалено бързо, за да ми повярва.

— Ха! Знаех си! Знаех си, че е заради Хевън. Защото тя си го заплю. Не мога да повярвам, че се влияеш от разни заплюванки. Не разбираш ли, че си на път да изпуснеш златната възможност да изгубиш девствеността си с най-сексапилния тип в цялото училище, а може би и в целия свят само заради глупостите на Хевън?

— Твоите думи са глупости — тръсвам глава, докато завивам по неговата улица, поемам по алеята и спирам пред вратата му.

— Защо, да не би да не си девствена? — хили се той, очевидно е, че този разговор много го забавлява. — И да не ми кажеш досега!

Завъртам очи и прихвам, въпреки че отвътре ми кипи.

Той се заглежда в мен за миг, после хваща учебниците и тръгва към дома си. Пред вратата се обръща, колкото да каже:

— Надявам се Хевън да оцени каква добра приятелка има.

И така, петъчната вечер се отложи. Е, не самата вечер, а само плановете ни за нея. Отчасти, защото братът на Хевън, Остин, се разболя и тя бе единствена на разположение да се погрижи за него, и отчасти заради бащата на Майлс, който е луд по футбола и реши да заведе сина си на мач, да го облече в цветовете на любимия отбор и да го накара да крещи на стадиона като истински фен. Когато Сабин

разбра, че ще съм си сама вкъщи, излезе от работа по-рано и предложи да ме заведе на вечеря.

Понеже знам, че не одобрява качулките и дънките, а пък исках да й доставя малко удоволствие след всичко, което прави за мен, реших да си облека красивата синя рокля, която тя ми купи наскоро. Качих се на обувки с високи токове, които според нея щяха да подходат за случая. Сложих на устните си малко гланц (реликва от стария ми живот, когато се вълнувах от такива неща). После преместих личните си вещи от раницата в малка метална чантичка, тип портмоне, която отиваше на тоалета ми, и изтъргувах любимата си конска опашка за падащи на вълни руси букли.

И точно преди да отворя вратата и да сляза в хола, Райли цъфва зад мен и заявява:

— Точно така, време е да започнеш да се обличаш като момиче.

Това ме кара да подскоча и почти да ударя тавана от изненада и страх.

— Божичко, как ме уплаши! — изсъсквам и затварям вратата, за да не ме чуе Сабин.

— Знам — смее се тя. — Мога ли да попитам къде отиваш?

— В някакъв ресторант, нарича се таверна „Стоунхил“ или нещо подобно. В хотел „Сейнт Реджис“ — отговарям задъхано. Сърцето ми все още бие като побъркано.

Тя повдига вежди и кима.

— Охооо! Тузарска работа.

— Откъде знаеш? — Поглеждам я с любопитство, за да позная по погледа й дали е била там. Никога не ми казва какво прави в свободното си време.

— Знам много неща — засмива се тя. — Даже повече от теб.

Скача на леглото, бързо пренарежда възглавниците по свой вкус и се изтяга върху тях.

— Ами хубаво. Аз какво мога да направя по въпроса? — измърморвам, ядосана, че тя е облечена с абсолютно същата рокля и обувки като моите. Но понеже е четири години по-малка и доста пониска, изглежда, сякаш си играе с гардероба на мама.

— Не, честно, трябва по-често да се обличаш така. Защото колкото и да ми е неприятно да ти го кажа, обичайните ти дрипи не

допринасят много за външния ти вид. Нали не мислиш, че Брандън би излязъл някога с теб, ако и тогава се обличаше по този начин?

Тя кръстосва крака и ме гледа нахално. Жива или мъртва, Райли изглежда като най-спокойния човек на света.

— Като споменах Брандън, знаеш ли, че той сега излиза с Рейчъл? Да, от пет месеца са заедно. Малко по-дълго, отколкото ти беше с него.

Свивам устни и започвам да тактувам с крак по пода, повтаряйки си наум любимата ми мантра: „Не ѝ позволявай да те изкара от нерви. Не ѝ позволявай...“

— И да видиш само, никога няма да повярваш, но те почти са стигнали до края. Сериозно, напуснаха рано-рано танците на бала в началото на учебната година — всичко е било планирано предварително, но после... — Тя спира за момент, изсмива се и изрича заговорнически: — Знам, че не бива да го казвам отново, но ще се изразя така: Брандън направи нещо много гадно, двамата се засрашиха и това развали всичко. Трябваше да бъдеш там и да ги видиш. Казвам ти, беше много смешно. Не ме разбирай погрешно, той страда за теб. Дори няколко пъти я нарече по погрешка с твоето име, но както се казва, животът продължава, нали?

Поемам рязко въздух, присвивам очи и наблюдавам ядосано как се излежава доволно в леглото ми като Клеопатра в носилката. Постоянно критикува живота ми, вида ми и на практика всичко в мен. Информира ме за бившите ми приятели — нещо, за което изобщо не съм я молила — и изобщо се държи като някакъв предпубертетен експерт.

Сигурно е много удобно да наминеш насам, когато си решиш, без да ти се налага да живееш долу, в калта и да си цапаш ръцете с ежедневието като всички нас.

Изведнъж ми кипва от нейните ненадейни посещения, които са си просто едни подли атаки. Дошли са ми до гуша. Искане ми се просто да ме остави на мира, да ме остави да си живея скапания живот без непрекъснатите ѝ досадни коментари. Поглеждам я в очите и хвърлям стрелата си право в тях:

— Абе, вие нямате ли си там ангелско училище? Или са те изхвърлили заради злобата ти?

Тя ме стрелва ядосано с поглед, а очите ѝ се превръщат в две малки цепки. В същия момент Сабин чука на вратата и пита:

— Готова ли си?

Продължавам да гледам Райли, предизвиквам я да направи нещо глупаво, нещо, което ще накара Сабин да се замисли за странните неща, които стават в тази къща. Но тя ми се усмихва мило и секунди преди да изчезне, казва:

— Мама и татко ти изпращат поздрави.

СЕДМА ГЛАВА

По пътя до ресторанта мисля само за Райли, за последните подметнати с подигравка в гласа думи. Колко подло и грубо беше от нейна страна да го изтърси ей така, мимоходом, и да изчезне. Откога я моля да ми каже нещо за мама и татко, поне да намекне, че са добре, но вместо да се смили над мен и да ми разкаже за тях, тя все го увърта, все мълчи и не ми обяснява защо и дали изобщо ще се появят.

Човек си мисли, че смъртта прави хората малко по-мили, по-добри. Но очевидно това не се отнася за Райли. Тя е точно толкова досадна, лигава и непоносима, колкото си беше и като жива.

Сабин оставя колата на пиколото и ние влизаме в ресторанта. В мига, когато виждам огромното мраморно фойе, големите саксии с цветя и невероятната гледка към океана, изведнъж изпитвам съжаление за лошите мисли, които ми се въртяха в главата до този момент. Райли се оказа права. Това място наистина е голяма работа. Тузарско не, ами и отгоре. Страхотно е за срещи, естествено не с нацупената ти племенница.

Управителката ни отвежда до маса с красива покривка, свещник със запалени свещи и малки тумбести бурканчета за сол и пипер, които приличат на сребърни камъни. Сядам, оглеждам се и не мога да повярвам, че този град крие в себе си толкова очарователни места. Особено като го сравня с ресторантите, където обикновено съм ходила.

Но щом си го помислям, изведнъж се спирам. Няма никаква полза да сравнявам картините от преди и след инцидента, да си мисля как са били нещата тогава и как са сега. Въпреки че понякога, докато си около Сабин, е трудно да не сравняваш. Фактът, че е близка на татко, ми напомня непрекъснато за него.

Тя поръчва червено вино за себе си, а за мен газирани вода. После отваряме менюто и си избираме вечеря. В мига, когато сервитьорката се отдалечава, Сабин прибира русата си, дълга до брадичката коса зад ушите, усмихва ми се мило и пита:

— Е, как вървят нещата? Училището? Приятелите? Всичко ли е наред?

Не ме разбирайте погрешно, аз обичам леля си и съм ѝ признателна за всичко, което прави. Но фактът, че успява да се справи със съдебно жури от двайсет човека, не означава автоматично, че я бива в разговорите на маса. Не ѝ го казвам, разбира се, поглеждам я и отговарям:

— Да, всичко е наред.

Добре де, може би и мен не ме бива много по тая част.

Тогава тя изведнъж хваща ръката ми! Отваря уста да каже още нещо, но преди да го направи, аз вече съм станала от мястото си.

— Ей сега се връщам — измънквам и едва не събарям стола, когато изфучавам обратно натам, откъдето дойдохме преди малко, без да питам за посоката. Затова сервитьорката, с която се сблъсквам, ме изглежда тревожно и в погледа ѝ съзирам съмнение, че ще позная съответната врата нататък по коридора и че изобщо ще стигна навреме дотам.

Поемам в посоката, посочена ми несъзнателно от нея, и прекосявам тичешком една зала с огледала — гигантски огледала в позлатени рамки, наредени по стената в права редица. Днес е петък и хотелът е пълен с гости за някаква сватба, която, от това, което виждам, не би трябвало да става.

Някаква група от развеселени хора минава покрай мен, аурите им са пълни с алкохолни изпарения и енергията от тях се предава и на мен. Оставам леко замаяна, с позиви за повръщане и така размякната, че когато поглеждам към огледалата, виждам дълга редица от Деймъновци и всички до един ме гледат право в очите.

Олюлявайки се, влизам в тоалетната, хващам се с две ръце за мраморния плот пред мивките и се опитвам да си поема дъх. Фокусирам се върху засадените в красиви саксии орхидеи, после върху течния сапун и купа от хавлиени кърпи, поставени в голям порцеланов поднос. Постепенно започвам да се успокоявам и успявам да събера мислите си.

Свикнала съм да поемам всякакви енергии, на които се натъквам случайно в ежедневието си, но бях забравила колко болезнено и силно може да ме удари тя, когато съм свалила защитата си и айподът ми не е с мен. Докосването на Сабин, когато взе ръката ми в своята, ме

разтърси със силата на самотата и тихата ѝ тъга така дълбоко, че ме заболя, сякаш някой забива в корема ми нож.

Особено когато осъзнах вината си за нейната тъга.

Сабин е самотна, знам го, но обикновено се правя, че не го забелязвам. Въпреки че живеем в една къща, двете с нея не се засичаме много често. Тя обикновено е на работа, а аз обикновено съм на училище. Вечерите и уикендите се крия в стаята си или излизам с приятели. И често забравям, че не съм единствената, която е изгубила близки хора, забравям, че въпреки че ме пое и се опитва да ми помогне, тя също се чувства толкова самотна и празна отвътре, колкото в деня, когато трагедията се случи.

Но колкото и да ми се иска да я притисна до себе си и да облекча болката ѝ, просто не мога. Прекалено смахната и наранена съм. Аз съм едно куку, което чува мисли и разговаря с мъртвите. Не мога да поема този риск да бъде разкрита. Не искам да се сближавам твърде много с никого, дори и с нея. Най-доброто, което мога да направя, е да завърша гимназия с добри оценки, за да мога да отида в колеж и да ѝ дам възможност да се върне към предишния си начин на живот. Може би тогава ще се събере с онзи мъж, дето работи в същата сграда, в която работи и тя. Онзи, за когото тя още не подозира. Но когато ме хвана за ръката, аз видях ясно лицето му.

Приглаждам косата си с ръце, слагам отново гланц на устните си и се връщам на масата, решена да направя всичко по силите си, за да я накарам да се почувства по-добре, без да издавам тайните си. Сядам на мястото си, отпивам от газираната вода и се усмихвам.

— Добре съм. Наистина. — Кимам утвърдително за по-голяма достоверност и продължавам бодро: — Разкажи ми за някои интересни случаи в работата ти. Има ли готини мъже?

След вечерята излизам и изчаквам Сабин да даде бакшиш на пиколото, за да докара колата отпред. Толкова се заплесвам по разкрилата се пред мен драма между момичето, което утре ще се омъжва, и нейната така наречена шаферка, че буквално подскачам от неочаквания допир на чужда ръка до моята.

— А, здрасти — казвам и усещам разливащата се по цялото ми тяло топлина и гъделичкащата тръпка в мига, когато очите ми срещат

неговите.

— Изглеждаш невероятно — оглежда ме бавно Деймън, като тръгва от главата и стига до обувките, после отново се връща на очите ми. — Едва успях да те позная без качулката.

Усмивва ми се с онази негова разтапяща ме усмивка и пита:

— Хареса ли ти вечерята?

Кимам, изненадана, че успявам да го направя.

— Видях те в коридора. Искях да те поздравя, но ти изглежда бързаше за някъде.

Гледам го в очите и се питам какво прави съвсем сам в този тузарски хотел в петък вечер. Носеше тъмен пуловер, черна риза, разкопчана на врата, дънки — дизайнерска изработка, и онези обувки. Всичко е някак прекалено лъскаво за момче на неговите години и в същото време всичко си пасва идеално.

— Реших да разгледам града — отговаря неочаквано на въпроса, който още не съм задала.

И докато се чудя как да продължа, се появява Сабин. Двамата си подават ръка и аз казвам:

— Ъmmm, това е Деймън. От едно училище сме.

Деймън е този, който кара дланите ми да се изпотяват, а стомахът ми да се свива. Той е всичко, за което мисля напоследък.

— Наскоро се е преместил от Ню Мексико — добавям с надежда да задоволя любопитството ѝ, докато ни докарат колата.

— Къде в Ню Мексико? — пита Сабин и докато му се усмивва, не мога да не се запитам дали и тя усеща същото прекрасно чувство, което изпълва мен.

— Санта Фе — усмивва ѝ се той.

— О, Санта Фе! Чувала съм, че това е много красив град. Винаги съм искала да го посетя.

— Сабин е адвокат и работи много — намесвам се от учтивост, но веднага забивам поглед в посоката, от която трябва да дойде колата точно след десет, девет, осем, сед...

— Ние се прибираме, но ще е чудесно, ако решите да се присъедините към нас — предлага любезно тя.

Поглеждам я ужасено, усещам, че паниката взема надмощие над разума ми, и се чудя как стана така, че пропуснах да отчета какво ще

се случи. После отмествам поглед към Деймън и се моля да откаже поканата. Слава богу, чувам го да казва:

— Благодаря, но трябва да се върна вътре.

Вдига палец и посочва назад през рамото си. Очите ми следват посоката и стигат до една зашеметяващо красива червенокоса дама с най-блестящата черна рокля, която някога съм виждала, плюс обувки с високи токчета и без пети.

Тя се усмихва в отговор на натрапчивия ми поглед, но това не прилича на истинска усмивка. Просто леко повдига и завива нагоре крайчетата на блестящо розовите си устни, а очите ѝ са прекалено далече, за да мога да видя какво става там. Но има нещо в изражението ѝ, може би в накланянето на брадичката, което е толкова явно подигравателно, че бързо отмествам поглед от нея. Сякаш гледката на мен и Деймън, застанали един до друг, е изключително смешна.

Обръщам се към него и подскачам уплашено, когато се оказвам съвсем близо до него, а влажните му и леко раздалечени устни приближават на сантиметри от моите. Той прокарва пръсти по скулите ми, после зад ухото и изведнъж изважда оттам едно червено лале.

Когато идвам на себе си от изненадата, вече съм сама, а той тъкмо влиза в ресторанта със своята дама.

Взирам се в лалето, докосвам кадифените му червени листенца и се чудя откъде е могло да се вземе, особено сега, когато от пролетта ни делят цели два сезона.

И чак когато се прибирам в стаята си и оставам сама, си спомням, че червенокосата също нямаше аура.

Трябва да съм спала много дълбоко, защото когато чувам, че някой се движи из стаята, се чувствам толкова отпаднала и замаяна, че дори не мога да отворя очите си.

— Райли — измърморвам, — ти ли си?

Тя не отговаря и аз се сецам, че е решила отново да си прави шеги с мен. Само че този път съм прекалено изтощена за игричките ѝ, хващам другата възглавница и покривам главата си с нея.

Но я чувам отново и проплаквам жаловито:

— Виж, Райли, страшно съм уморена, наистина. Съжалявам, че се държах лошо с теб, и съжалявам, ако съм те разстроила, но просто не мога да се занимавам с това в... — Вдигам възглавницата и отварям

едно око, за да видя часа — в три и четирийсет и пет сутринта. Защо не се върнеш там, където се връщаш обикновено, и не отложиш номерата си за по-нормален час? Ако искаш, може да се появиш в онази рокля, която облякох за дипломирането си в осми клас. Обещавам, че няма да кажа на никого. Честна скаутска.

Само че, докато казвам всичко това, вече се разсънвам. Мятам възглавницата на пода, вглеждам се в сянката ѝ, която седи на стола до бюрото и ми се смее, и се питам кое е толкова важно и спешно, че не може да дочака сутринта.

— Вече ти се извиних, нали? Какво искаш още?

— Можеш ли да ме видиш? — пита тя и се отдръпва от бюрото.

— Разбира се, че мо... — но спирам по средата на думата, защото разбирам, че това не е нейният глас.

ОСМА ГЛАВА

Аз виждам мъртвите. Навсякъде. На улицата, на плажа, в моловете, в ресторантите, по коридорите, в училище, на опашката в бюфета и пред лекарския кабинет, макар че никога не съм ги срещала при зъболекаря. Но за разлика от призрачните образи, които дават по телевизията и във филмите, те не ме безпокоят и не искат помощта ми, не ме спират, за да си побъбрим. Най-много да ми се усмихнат и да ми махнат с ръка, когато разберат, че ги виждам. Като повечето хора, те също обичат да бъдат забелязвани.

Но гласът в стаята ми не принадлежи на призрак. Определено. И не е на Райли. Гласът в стаята ми е на Деймън.

Така разбрах, че сънувам.

— Здравсти — усмихва се той и сядва на мястото до мен секунди след биенето на звънеца, но понеже това е часът на господин Робинс, не може да се каже, че е закъснял.

Аз кимам, като се опитвам да изглеждам спокойна и естествена и абсолютно незаинтересована. И да скрия истината, че съм хлътнала дотолкова, че го сънувам.

— Леля ти е много симпатична — поглежда ме той и започва да почуква химикалката си в чина, да натиска пружината и за отваряне и затваряне и това непрекъснато „клик–клик–клик“ направо ме влудява.

— Да, голяма работа е — казвам под носа си, проклинам наум господин Робинс, който още се бави в тоалетната, и го призовавам да прибере най-накрая тая бутилка и да влезе в час.

— Аз също не живея със семейството си — казва Деймън и гласът му спира всички други шумове в стаята. Спира и мислите ми.

Сега пък започва да върти химикалката между пръстите си, обръща я веднъж, и още веднъж, и още, с точни и уверени движения.

Стискам устни и бръквам в тайния джоб с айпода, като се чудя дали няма да е грубо, ако го включа и блокирам и неговия глас.

— Аз съм сирак.

— Сериозно? — питам въпреки твърдото си решение да поддържам разговора на абсолютния минимум.

Просто досега не съм срещала сираци на нашата възраст и винаги съм си мислела, че тази дума звучи малко самотно и тъжно. Въпреки че по вида на колата и дрехите му и предвид тази звездна петъчна вечер в хотел „Сейнт Реджис“, не го виждам да се чувства зле.

— Напълно сериозно — кима той.

В мига, когато спира да говори, веднага дочувам Стейша и Онър да си шепнат, да ме наричат откачалка и други още по-гадни неща. Но виждам как Деймън подхвърля химикалката си във въздуха и тя сякаш литва, прави няколко осморки във въздуха, преди да кацне обратно върху пръста му, и това завладява цялото ми внимание.

— А твоето семейство къде е? — пита ме той.

Просто е невероятно как шумът спира и започва, започва и спира като в някаква странна игра на музикални столове. Игра, в която аз съм тази, която винаги губи.

— Какво? — примигвам, разсеяна от вълшебната му химикалка, която се рее в пространството между нас, макар че не пропускам да чуя подигравките на Онър за облеклото ми. Нейният приятел се прави, че е съгласен с нея, но го чувам да се пита вътрешно защо тя никога не се облича като мен. Всичко това ме кара да нахлупя качулката, да пусна айпода и да обърна гръб на всичко. Включително и на Деймън.

— Къде живеят майка ти и баща ти? — не се предава той.

Затварям очи и се наслаждавам на сладката тишина през тези няколко секунди, докато говори. После ги отварям и ги забивам в неговите.

— Мъртви са — отговарям най-после и в същия миг господин Робинс влиза в клас.

— Съжалявам.

Деймън се е навел към мен през масата, на която се събираме за обяд, а аз се въртя наляво и надясно и чакам с нетърпение появата на Хевън и Майлс. Току-що отворих пакета с обяда си и открих между сандвича и пържените картофи едно червено лале. *Лале!* Като онова от петък. И въпреки че нямам никаква представа как го е направил, съм

убедена, че е работа на Деймън. Но това, което ме тревожи, не са странните фокуси, а начинът, по който ме гледа, начинът, по който ми говори, начинът, по който ме кара да се чувствам...

— За семейството ти. Не знаех...

Свеждам поглед към бутилката с плодовия сок, въртя капачката му наляво–надясно, наляво–надясно и се моля той да смени темата.

— Не обичам да говоря за това — казвам накрая.

— Аз знам какво е да изгубиш любим човек — прошепва Деймън, протяга ръка през масата, слага я върху моята и ме изпълва с прекрасна смесица от топлина, спокойствие и чувство за сигурност... Затварям очи и ѝ позволявам да влезе в мен. Позволявам си да ѝ се наслажда. Щастлива, че чувам какво ми казва, а не какво мисли. Като обикновено момиче... с едно не чак толкова обикновено момче.

— Ъ–ъ... извинявайте.

Отварям очи и виждам Хевън, която стои до ръба на масата и е леко наведена към нас. Жълтите ѝ очи гледат злобно към ръцете ни.

— Съжалявам, ако прекъсвам нещо.

Отдръпвам ръката си и я заравям в джоба, сякаш е нещо неприлично, което никой не бива да вижда. Искам да ѝ обясня, че видяното от нея е нищо и не означава нищо, но в себе си знам прекрасно, че не е точно така, затова не мога да измисля какво да ѝ кажа.

— Къде е Майлс? — отварям най-накрая уста.

Тя прави физиономия и сяда до Деймън. Враждебните ѝ мисли превръщат аурата ѝ от светложълта в тъмnochервена.

— Майлс си чати с последната си интернет находка, известен под името „прав корав и готов на всичко 307“ — отговаря тя и веднага се заема със своето кексче, като старателно избягва погледа ми. Обръща се демонстративно към Деймън и пита: — Е, как прекарахте уикенда?

Аз свивам рамене, защото знам, че всъщност не пита мен, и я гледам как лепва език на захарната глазура и както обикновено я близва за проба. Досега не съм била свидетел на случай, в който да не я хареса. Поглеждам към Деймън и установявам, че и той свива рамене, което е повече от изненадващо, защото от това, което видях в петък, мога смело да кажа, че неговият уикенд е бил далеч по-приятен от моя.

— Ами, тогава да ви кажа аз. Както се досещате, моята петъчна вечер беше пълна трагедия. През по-голямата част от времето бърсах и чистих повръщаното от Остин, защото домашната ни помощница беше във Вегас, а нашите не си направиха труда да се върнат от... и аз не знам откъде. Но в събота си наваксах напълно. Беше размазващо. Не, сериозно, това беше една от най-хубавите вечери в живота ми. И щях непременно да ви поканя, ако знаех, но всичко стана в последната минута.

Тя клати убедено глава и най-сетне благоволява да ме погледне.

— Къде беше? — питам, като се опитвам да звуча непринудено, въпреки че току-що съм видяла в съзнанието си онази тъмна и страшна дупка, в която се е забавлявала.

— В един страхотен клуб. Заведоха ме няколко момичета от групата.

— Коя група — отпивам бавно от сока си.

— В събота се събират пристрастените към пристрастените. Ония, дето обичат да им помагат да преодолеят зависимостта си — опитва се да обясни тя. — Както и да е, думата ми беше за едно момиче, Еванжелин. Тя е душата на групата. Наричат я донор.

— Какво? Кой кого нарича донор? — намесва се Майлс, който най-после се появява, слага миникомпютъра си на масата и сяда до мен.

— Пристрастените да помагат — бързам да го включа на скорост.

Хевън върти театрално очи.

— Не, не те, а вампирите. Донор е онзи, който позволява на другите вампири да се хранят от него. Схващате ли? Например да смучат от кръвта и плътта му. Мен ме наричат „дечко“, защото аз искам само да ги следвам, не искам да храня никого. Поне не още — засмива се тя.

— Кого да следваш? — пита Майлс, грабва компютъра си и проверява съобщенията си.

— Вампирите. Ох, опитай се да следиш мисълта ми. Та, говорех ви за това момиче, Еванжелин. Между другото, това е вампирското ѝ име, истинското...

— Хора с вампирски имена? — намесва се Майлс и оставя миникомпютъра пред себе си, за да му е под ръка.

— Абсолютно — кима тя, пъха пръста си дълбоко в глазурата и го облизва блажено.

— Това да не е нещо като артистичен псевдоним? Нали знаете, нещо като името на първото ти куче, плюс моминското име на майка ти? Защото ако е така, значи аз съм принцеса Славин. Благодаря за аплодисментите — ухилва се той.

Хевън въздъхва дълбоко и се моли за търпение.

— Ох, не, нищо подобно. Вижте, вампирското име е сериозна работа. За разлика от повечето хора, аз нямам нужда да сменям моето, защото Хевън е *органично свързано* с вампирите име, сто процента натурално, без добавки и консерванти — смее се тя. — Казах ви, че съм принцесата на мрака, нали? И така, отидохме до този клуб. Намира се някъде в Ел Ей и се казва „Ноктюрно“ или нещо подобно.

— „Ноктюрно“? — възкликва Деймън, хваща здраво шишето с напитката си и се втренчва в нея.

Хевън оставя кекса на масата и пляска с ръце:

— Хей! Най-последно някой от моята кръвна група.

— И имаше ли... *безсмъртни*? — пита той, все още загледан в бутилката.

— С тонове. Мястото гъмжи от тях. Има дори и VIP стая. Успях да надникна в нея. После седнах на бара, където сервираха кръв.

— Не те ли поодраскаха малко? — пита Майлс, докато пръстите му танцуват по клавиатурата, защото си чати с двама наведнъж.

— Смейте се, колкото си искате, но ви казвам, че беше направо супер. Дори и когато Еванжелин ме заряза заради някакъв приятел, когото срещна там. Но се запознах с друго момиче, което беше още по-готино от нея и което, между другото, също се е преместило току-що в града ни. И сигурно ще започна да излизам с нея.

— И ще скъсаш с нас? — зяпва към нея в престомена тревога Майлс.

Хевън прави гримаса.

— Остави сега това, важното е, че моята съботна вечер е била много по-готина от вашата, е, може би не и от твоята, Деймън, защото виждам, че си навътре в тия работи, но за тези двамата съм сигурна — казва надменно тя и кима към мен и Майлс.

— Как мина мачът? — ръгам с лакът Майлс, опитвайки се да привлека вниманието му върху нас и да го отдалеча от електронния му

приятел.

— Всичко, което знам, е, че отборният дух беше малко в повече. Някой победи, а друг загуби. Виж, в събота си бях предимно в моята стая и си чатих с този приятел, който, между другото, се оказа *голям тлъст лъжец* — поклаща разочаровано глава и ни сочи към екрана на миникомпютъра си. — Вижте това. През целия уикенд го моля за снимка, защото няма начин да се срещна с него, без да разбере предварително как изглежда, и *ето какво* ми изпраща. Тъп позьор!

Поглеждам набързо към снимката на дисплея, без да разбира защо Майлс се пали толкова.

— И откъде си толкова сигурен, че това не е той? — поглеждам го учудено.

— Защото на снимката съм аз — обажда се Деймън.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вероятно Деймън е бил модел за известно време, докато е бил в Ню Йорк. Ето защо снимката му витае в киберпространството и чака някой да я свали от там и да я представи за своя.

И въпреки че приемаме обяснението, и се смеем до припадък на странното съвпадение, има нещо, дето някак не мога да си го обясня. Ако се е преместил тук от Ню Мексико, а не от Ню Йорк, не трябва ли на снимката да е забележимо по-млад? Защото не познавам човек, който да изглежда на седемнайсет така, както е изглеждал на четиринайсет или петнайсет, а върху дисплея на миникомпютъра на Майлс той е точно такъв, какъвто е в момента.

И аз не намирам логично обяснение за това.

Следобед имаме изобразително. Нарездам се на опашката за шкафчетата с учебните материали, грабвам всичко необходимо, тръгвам към моя статив и се опитвам да остана равнодушни, когато виждам, че Деймън е седнал точно до моето място. Поемам дълбоко въздух и се заемам с обичайните приготовления. Закопчавам работната си престилка, отварям боите, избирам си четка и уж случайно хвърлям поглед към платното му, но веднага навеждам глава, за да не издам изумлението си от майсторската му работа — прекрасно изпълнение на картината на Пикасо „Жена с жълта коса“.

Задачата ни е да нарисуваме картина на един от големите майстори, да изберем една от тези превърнати в икони творби и да се опитаме да я пресъздадем възможно най-точно. Не знам защо реших, че една от онези прости на вид картини на Ван Гог ще ми бъде по силите, въобразих си, че с този избор съм си опекла работата и шестицата ми е в кърпа вързана. Но сега, когато гледам към хаотичните си трескави мазки на четката по платното, разбирам, че съм го подценила. И е твърде късно да поправам нещата. Но най-лошото е, че нямам никаква представа как да продължа.

Откакто съм медиум, вече не ми е необходимо да уча. Няма нужда дори да чета. Просто слагам ръце на книгата и цялата история се появява в главата ми като филм. Ако питате за тестовете, да го кажем така — вече не ми трябва „пищови“. Просто прокарам пръсти по въпроса и отговорът ми се разкрива на секундата.

Но с изкуството нещата са съвсем различни.

Защото талантът не може да се имитира.

Затова и моята картина е на светлинни години от тази на Деймън.

— „Звездна нощ“? — пита той и кима към мокрото, жалко, наплескано в синьо платно.

Вътрешно се гърча от срам и не без основание се изненадвам, че е успял да отгатне коя е творбата, предвид какво шарено петно съм сътворила.

И сякаш да измъча допълнително себе си, хвърлям още един поглед към неговите прокарани като че на шега точни контури и изящни извивки. И прибавям това към безкрайния списък от нещата, в които той е невероятно добър.

По английски също е върхът. Може да отговори на всички зададени от господин Робинс въпроси, което е просто фантастично, предвид, че трябваше да прочете всичките триста и няколко страници на „Брулени хълмове“ само за една нощ. Да не споменавам познанията му по история. Където и да го пипнеш, започва да ти говори, сякаш е бил очевидец на онези потънали в мъглата на вековете събития, за които учим. Освен това си служи еднакво добре и с двете ръце, което може и да не е кой знае колко впечатляващо, но когато го видиш да пише с едната ръка, а с другата да рисува, без някоя от дейностите да страда заради другата, не можеш да не се смаеш. Да не споменавам онези странни лалета и вълшебната му химикалка.

— Точно като Пикасо. Чудесна е — кима госпожа Мачадо, загледана в картината му, и поглажда дългата си лъскава плитка.

Аурата ѝ вибрира в красиво кобалтовосиньо, а съзнанието ѝ прави цигански колела и салта, подскача от радост и пробягва из мисления ѝ списък с талантливи бивши ученици, само за да установи, че никога досега не е преподавала на такъв природно надарен гений.

— Да видим и Евър — обръща се към моята работа тя.

Продължава да се усмихва, но чувам ясно как си мисли:

„Небеса, какво ли може да е това?“

— Исках да нарисувам Ван Гог. „Звездна нощ“ — започвам да пелтеча от срам, защото мислите ѝ потвърждават най-лошите ми опасения.

— Ами... не е зле като начало — кима тя и се бори всячески да запази естественото и спокойно изражение на лицето си. — Стилът на Ван Гог е много по-труден, отколкото изглежда. Не забравяй за жълтото и златното. Все пак това е звездна нощ, нали?

Проследявам я, докато се отдалечава, и виждам как аурата ѝ се разширява и заблестява отново. Знам, че не хареса картината ми, но оценявам усилията ѝ да го скрие. После, без да се замислям, топвам четката в жълтото, притискам я до още незасъхналата синя вихрушка и на платното се появява едно огромно зелено петно.

— Как го правиш? — тръскам ядосано глава и местя поглед от прекрасната рисунка на Деймън към моята безобразна цапаница и обратно. Сравнявам, противопоставям и усещам как самочувствието ми пада рязко под нулата.

Той се усмихва и очите му намират моите.

— Кой, мислиш, че е учителят на Пикасо?

Без да искам, изпускам четката. Снабдявам обувките, престилката и лицето си с големи и малки зелени капки. Спирам да дишам, когато той се навежда да я вдигне и я слага отново в ръката ми.

— Всеки започва отнякъде — казва той и ме поглежда с тъмните си, прилични на тлеещи въглени очи.

Вдига ръка и пръстите му докосват белега на лицето ми.

Онзи, на челото.

Онзи, който крия под бретона.

И за който той няма откъде да знае.

— Дори и Пикасо е имал учител — усмихва се мило той, отдръпва ръката си заедно с топлината, която идва от нея, и се връща при картината си.

Едва тогава си позволявам да си поема дъх.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, докато се приготвям за училище, правя огромна грешка, молейки Райли да ми помогне да избира блузка.

— Какво мислиш? — питам и вдигам пред очите ѝ първо синята, а после зелената.

— Я да видя розовата — казва тя, кацнала на гардероба ми, наклонила глава на една страна, сякаш наистина обмисля възможностите.

— Няма розова — намръщвам се и се питам не може ли поне веднъж да бъде сериозна, да не превръща всичко в игра. — Хайде, помогни ми, часовникът тиктака.

Тя търка брадичката си и примижва.

— Как мислиш, дали това синьо е небесно или по-скоро отива към метличина?

— Този ще бъде — хвърлям ядосано синия и вдигам над главата си зеления, готова да го облека.

— Иди със синия.

Замръзвам на място. Очите, носът и устата ми също замръзват, а брадичката ми трепери, сякаш всичко живо се пука от студ.

— Сериозно, ще ти отива на очите.

Поглеждам я изпитателно, после оставям зеления и правя това, което тя ми казва. После бръквам в чекмеджето за гланца и вдигам ръка, за да си сложа малко на устните, когато тя се обажда отново:

— Окей, казвай какво става? Защото е ясно, че има нещо. Проблем с блузките, потни ръце, грим — какво става?

— Не се гримирам — почти изкрещявам към нея.

— Не че искам да навлизам в технически подробности, но гланцът за устни също се брой. Питай, когато искаш, всеки ще ти каже, че е част от грима. А ти, мила сестрице, тъкмо се канеше да си го сложиш.

Връщам гланца в чекмеджето, пресягам се за обичайния си овлажнител и намазвам устните си с права линия, без да обръщам

внимание на извивките.

— Ехо! Все още не съм получила отговор на въпроса си.

Стискам устни, отварям вратата и излизам навън.

— Добре, не ми казвай, но никой не може да ме спре да направя няколко предположения! — тръгва по петите ми тя.

— Твоя работа — изсумтявам и се насочвам към гаража.

— Добре, да видим. Знаем, че не е Майлс, защото е явно, че не си неговият тип. Хевън също не е, защото знаем, че тя не е твоят тип, което ме кара да мисля, че... — Тя се промъква през заключената врата на гаража и на колата и сяда на мястото до шофьора, докато аз се опитвам да не избухна. — Сигурна съм, че е някой от твоята тайфа, така че кажи ми. Предавам се.

Отварям вратата на гаража и сядам в колата по старомодния начин. После паля двигателя и го форсирам, за да я заглуша.

— Знам, че става нещо — извисява тя глас, за да надвика рева на мотора, — защото може да ти е неприятно, че ти го казвам, но ти се държиш точно както се държеше, преди да започнеш да излизаш с Брендън. Помниш ли колко нервна и параноична беше тогава? Непрекъснато се питаше дали и той те харесва и подобни глупости. Така че — казвай! Кой е горкият човечец? Коя е следващата ти жертва?

В мига, когато казва това, образът на Деймън изниква пред мен толкова красив, толкова секси, толкова ясен и осезаем! Изкушавам се да протегна ръка и да го докосна. Но вместо това прочиствам гърлото си, изкарвам колата назад и казвам:

— Никой. Не харесвам никого. И да знаеш, че за последен път те моля за помощ.

Когато идва време за английския, аз съм толкова замаяна, с потни длани и със свито сърце, точно както ме описа Райли, че не мога да не ѝ призна известна проницателност. Но когато виждам Деймън да говори със Стейша, прибавям към дългия списък и „параноична“.

— Извини ме — казвам, когато божествено дългите му крака, заели мястото на глупавия капан на Стейша, препречват пътя ми.

Но той не ми обръща внимание и остава надвесен над чина ѝ. Без да искам, виждам как се пресяга зад ухото ѝ и вади оттам една още неразцъфнала розова пъпка.

Една—единствена бяла розова пъпка.

Свежа и чиста, с блестящи капчици роса по нея.

Когато ѝ я поднася, тя изписква толкова силно, че човек би си помислил, че ѝ е поднесъл диамант.

— Боже мой! Не мога да повярвам! Как го направи? — пищи на умряло Стейша и размахва розата, да не би някой да пропусне да я забележи.

Стискам устни и забождам поглед в пода. Бързо напипвам айпода и го надувам, докато гласът ѝ заглъхне.

— Трябва да мина — зарязвам извиненията и карам направо.

Очите ми срещат неговите и улавят топлината им само за миг, после черните въглени се превръщат в два ледени къса и той ми освобождава пътя.

Хуквам към чина, без да поглеждам към никого. Краката ми се движат така, както се очаква от тях — единия пред другия и обратно, като на зомби, робот, нещо нямо и бездушно, което е програмирано да се движи, но не е способно да мисли самостоятелно. Сядам на стола, вадя автоматично от раницата тетрадката, книгата и химикалката и се правя, че не забелязвам с какво нежелание пристъпва към мястото си Деймън, как си влачи краката към мен, когато господин Робинс влиза в клас.

— Каква смрад! — изсъсква Хевън, отмята бретона си и забива поглед напред.

Ругатнята ѝ отнема вероятността да спази единственото обещание, дадено на Нова година, което тя все пак имаше възможност да спази, и то само защото намира думата „смрад“ за забавна.

— Знаех си, че няма да продължи дълго — поклаща глава Майлс, докато наблюдава как Деймън взема акъла на малките глезли с естествения си чар, с вълшебната химикалка и с онези глупави смрадливи розови пъпки. — Беше прекалено хубаво, за да е истина. Казах го още първия ден. Помниш ли, че го казах?

— Не! — тросва се Хевън, все още загледана в Деймън.

— Нищо не помня.

— Обаче го казах — настоява Майлс, изгълтва минералната си вода и кима доволно. — Казах го, но ти не си ме чула.

Вторачвам се в сандвича си и започвам да дъвча. Нямам никакво намерение да влизам в спор „кой какво каза и кога“ и определено не искам да поглеждам към Деймън, Стейша и всеки, който е на тяхната маса. Още не бяхме започнали часа, бяхме точно по средата на проверката за отсъствия, когато Деймън се наведе към мен и ми връчи един сгънат на триъгълник лист.

За да го предам на Стейша, моля ви се!

— Предай си го сам — казах през зъби, без да го докосвам, и в същото време се замислих как едно сгънато на три парче хартия може да предизвиква такава болка в гърдите ми.

— Хайде де — прошепна той и подхвърли бележката така, че падна на милиметър от пръстите ми. — Обещавам, че няма да пипнеш грип.

— Не става дума за грипа — погледнах го ядосано.

— А за какво става дума тогава? — попита ме той и ме заслепи с тъмния си поглед.

Става дума за това, че не искам да я пипам! Не искам да знам какво пише в нея! Защото в мига, когато се докосне до пръстите ми, аз виждам написаното в главата си — цялото флиртаджийско, закачливо и подканящо съобщение. Неприятният факт е, че дори да не я докосна, ще чуя съдържанието ѝ в мислите на Стейша, но така поне ще мога да се преструвам, че се е заблудила, че глупостта ѝ я е подвела и не е разбрала правилно написаното. Но ако го докосна, тогава ще е ясно, че всичко е истина... а аз просто не мога да го понеса...

— Предай си го сам — казах накрая, побутнах листа с върха на химикалката си и го изпратих на ръба на чина си, ядосана от тревогата, която обзема беснеещото в гърдите ми сърце.

И още повече се ядосах, когато той го взе и го прибра в джоба си, вместо да ѝ го даде.

— Ехо, Земя вика Евър!

Тръсвам глава и се обръщам към Майлс.

— Питам какво стана. Не че ще си търсим вина, но все пак ти последна от нас говори с него...

И на мен ми се ще да зная какво наистина е станало. Спомням си, че вчера в часа по изобразително прочете ми потърсиха моите. Помня топлата вълна по кожата си, когато ме докосна. Помня, че си тръгнах убедена, че между нас има нещо специално — някаква магия дори. Но после си спомних онова момиче, с което го видях, преди да започне да сваля Стейша. Онази надута красавица с червената коса, с която беше в „Сейнт Реджис“, която така удобно бях забравила... и изведнъж разбирам колко наивна и глупава съм била да си въобразявам, че може да хареса мен. Сега осъзнавам всичко. Истината е, че Деймън е от онези момчета, които си играят с хората. И го прави с всички.

Поглеждам към другата маса точно в мига, когато Деймън вади цял букет от розови пъпки от ухото, ръкава, деколтето и чантата на Стейша. Скъръцам със зъби и обръщам глава, за да си спестя прегръдката, която ще последва вместо благодарност от нейна страна.

— Не съм направила нищо — казвам и се чувствам не по-малко объркана и засегната от Майлс и Хевън от непостоянството на Деймън.

Чувам мислите на Майлс, който претегля думите ми и се опитва да реши дали да ми вярва или не. В крайна сметка въздъхва и пита:

— И ти ли се чувстваш така отхвърлена, нещастна и обидена като мен?

Поглеждам го и едва сдържам желанието си да му се доверя, да излея всичко, целия казан от чувства, който ври в душата ми. Как може до вчера да съм убедена, че между нас се случва нещо голямо, а днес да бъда сюрпризирана от всичко *това*? Но само клатя глава, събирам нещата си и тръгвам към класа си много преди да бие звънецът.

В часа по френски се замислям как да направя така, че да пропусна следващия час по изобразително изкуство. Сериозно. Защото дори и сега, докато правя обичайните упражнения, мърдам устни, спрягам глаголи и чета новите думи, болката в сърцето ми не утихва. Какво да измисля? Свиване на стомаха, гадене, треска, грип — каквото и да е, само да мине пред госпожа Мачадо.

И не става дума само за Деймън. Истината е, че изобщо не знам защо написах този предмет на първо място в списъка със свободно избираемите. Ясно е, че нямам и капчица талант. Проектът ми е просто ужасен и не е като да кажеш, че от малка искам да стана художник. И да, ако прибавим и Деймън към всичко това, изобразителното не само

че ще ми прецака дипломата, но и два учебни часа всяка седмица ще се чувствам зле.

Накрая все пак решавам да отида. Защото мисля, че така е редно. И започвам толкова усърдно да подреждам нещата си, да си закопчавам престилката и да редя четките, че в първия момент не забелязвам, че го няма. И понеже минутите минават, а него все още го няма, грабвам боите и насочвам вниманието си към платното.

И веднага забелязвам онзи глупав сгънат на три лист, закачен на ръба на статива.

Втрещвам се в него с такава сила, че всичко останало потъмнява и се размазва. В класната стая остава един-единствен предмет. Имам усещането, че сега целият ми свят се съдържа в този оставен върху тънката дървена рамка лист, върху който пише името Стейша. И въпреки че нямам представа как е попаднал тук и повторният оглед на стаята потвърждава, че Деймън не е тук, аз не искам да го виждам, не искам изобщо да е близо до мен. Отказвам да участвам в мръсните му игрички.

Грабвам четката и го первам с всички сили. Той литва във въздуха и поема надолу в бавен танц. Докато го гледам, съзнавам, че постъпвам детински, направо смешно, особено когато госпожа Мачадо се приближава и го вдига от пода.

— Май че изпусна нещо — казва тя с мелодичния си глас и ми се усмихва лъчезарно, понеже не знае, че съм го направила нарочно.

— Не е за мен — отвърщам и започвам да пренареждам нещата си, надявайки се тя лично да го предаде на Стейша или, още по-добре, да го хвърли в кошчето.

— Значи в класа има друга Евър, която не познавам? — пита мило тя.

Какво?

Вземам бележката, която тя люлее с два пръста пред очите ми, и виждам името Евър, изписано с красивия му почерк, който не бих могла да сбъркам никога. Нямам представа как би могло да стане това и не виждам смислено обяснение. Защото знам какво видях.

Пръстите ми треперят, докато разгъвам трите подгънати краища, изглаждам гънките и ахвам. Пред себе си виждам малка, но красива рисунка — малка и подробна рисунка на прекрасно червено лале.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хелоуин е само след няколко дни, а аз все още не съм довършила костюма си. Хевън ще се гримира като вампир (Бррр!). Майлс ще бъде пират, и то едва след като го разубедих да се явява като Мадона от силиконовия ѝ период, а за себе си няма да издавам каква ще бъда. Обаче страхотната ми идея се оказа прекалено амбициозна и аз вече губя вяра, че ще успея.

Трябва да призная, че се изненадах, когато разбрах, че Сабин е готова да направи парти за празника. Изненадата ми идва отчасти от факта, че според мен тя не се интересува много от такива работи, но главно, защото си мислех, че и двете ще предпочетем да минем с не повече от двама–трима гости. Оказа се обаче, че тя е много популярна, отколкото съм си представяла, и набързо нахвърли списък от две и половина колонки с поканени гости, докато моят е просто трогателно малък. В него са имената на двамата ми приятели, като съм предвидила и предполагаемите им половинки.

И така, Сабин нае фирма за кетъринг, за храната и напитките, а аз натоварих Майлс с аудио и видеотехниката (което означава, че ще прехвърли от айпода си някаква музика и ще вземе под наем няколко филми на ужасите) и помолих Хевън да осигури от нейните малки кексчета. Така че двете с Райли останахме единствените членове на комисията по декорацията. Сабин ми връчи каталог, кредитна карта и няколко конкретни инструкции, като „дай воля на въображението“, и двете със сестра ми прекарахме последните два следобеда отдадени на задачата да трансформираме обичайния вид на модерна семейна къща в зловещ, криещ в себе си много и страшни тайни замък. И това, че бяхме заети с толкова сериозни неща, ни помогна да спрем за малко с караниците.

— Трябва да се облечеш като русалка — съветва ме Райли.

— Или като участничка в онова реалити шоу, за децата от Ориндж Каунти.

— Ох, не ми казвай, че още го гледаш! — отвърщам, докато балансирам върху подвижната стълба, за да опъна още една гадна и лепкава паяжина на тавана.

— Недей да обвиняваш мен — поклаща глава тя, пресяга се и вади от мукавената кутия кабела с вълшебните лампички.

— Искаш ли да се сменим? — пита и ми показва оплетения кабел. — Глупаво е да се катериш нагоре–надолу по стълбата, след като аз мога да се издигна и да свърша работата за минута.

Клатя глава и свивам вежди. Сигурно ще бъде много по-лесно, но аз упорито се преструвам, че животът ми е съвсем нормален.

— И като каква ще се облечеш?

— Не питай — отрязвам я аз, закачам паяжината в ъгъла на стаята и бързо слизам от стълбата, за да видя ефекта от работата си. — Щом ти имаш тайни, тогава и аз ще имам.

— Не е честно — скръства сърдито ръце сестра ми и се цупи по оня начин, който винаги ѝ отваря вратите при татко и никога при мама.

— Споко, ще ме видиш на партито — казвам, вземам светеция в тъмнозелено скелет и оправям оплетените му крайници.

— Това значи ли, че съм поканена? — блесват очите ѝ, а гласът ѝ изтънява като на малко дете.

— Че мога ли да те спра? — засмивам се и окачвам господин Скелет до вратата, за да може да приветства всеки новодошъл.

— Гаджето ти ще дойде ли?

Свивам устни и въздъхвам.

— Виж, нямам никакво гадже — изричам го рязко, отегчена от играта още преди да е започнала.

— Извинявай, ама аз не съм идиот — намусва се тя. — Не съм забравила великия дебат за блузките. Но нищо, все ще успея да се запозная някога с него или по-точно, да го видя, защото не вярвам, че ти ще пожелаеш да ме представиш. И ако се замислиш, сама ще видиш колко е подло от твоя страна. Имам предвид факта, че не може да ме види, което не означава...

— Ох, престани, той не е поканен, разбра ли? — извиквам и осъзнавам, че преди да се усетя, съм паднала в капана ѝ.

— Ха! — Райли ме поглежда с големите си очи, веждите ѝ се повдигат, а устните ѝ потръпват от удоволствие. — Знаех си!

Започва да се смее, захвърля кабела с лампичките и подскача весело, върти се във въздуха, рита от смях и ме сочи с пръст.

— Знаех си, знаех си, знаех си! — запява с цяло гърло, свива ръка в юмрук, удря във въздуха като победител и завършва с един пирует. — Хей, знаех си!

Затварям очи и се смърям, че така глупаво паднах в тъпия й капан.

— Нищо не знаеш — поглеждам я с яд. — Не ми е гадже, ясно ли ти е? Той... е просто нов в училището и в началото си мислех, че е сладък, но после, като разбрах колко е фалшив, ами... да кажем, че приключих с него. Вече не ми се вижда толкова сладък. Честно, всичко беше за не повече от десет минути, и то само защото не виждам нищо по-добро на хоризонта. И не само аз се хванах на номерата му. Майлс и Хевън едва не се хванаха гуша за гуша заради него. Така че защо не престанеш да размахваш тоя юмрук и да подскачаш като луда и не се захванеш за работа?

Но още преди да свърша тирадата, усещам, че говоря прекалено отбранително, за да ми повярва. Както и да е, вече съм го казала, не мога да го върна обратно. Затова се обръщам и се опитвам да не й обръщам внимание, а тя продължава да се рее из въздуха и да си припява: „Да, да, да! Знаех си, да!“

Вечерта на Хелоуин къщата изглежда невероятно. С Райли опънахме паяжини по всички прозорци и ъгли, а в средата им сложихме големи паяци от вида „черната вдовица“. На тавана окачихме черни гумени прилепи и разхвърлихме окървавени части от човешки тела (изкуствени, разбира се) из стаите. Сложихме кристална топка до един механизирани гарван с очи, които светят и се въртят, докато грачи: „Ще съжалявате за това! Га–а–а! Ще съжалявате!“ Облякохме няколко зомбита в покрити с кръв дрипи (също от магазина) и ги разположихме там, където човек най-малко очаква да ги срещне. Сложихме два димящи казана със забъркани от вещиците отрови (всъщност само сух лед и вода) на входа и във вестибюла и разхвърлихме навсякъде скелети, мумии, черни котки и плъхове (да, те също са изкуствени, но въпреки това са противни и страшни). И още — готически фигури, ковчези, черни свещи и черепи. Не забравихме и

задния двор. Украсихме го с тиквени фенери, със светещи в синьо кристални топки и мигащи светлини. Ох, да, отпред на поляната поставихме фигурата на Жетварката в човешки размери.

— Как изглеждам? — пита Райли и оглежда за кой ли път покритите си с виолетови мидени черупки гърди и червената коса, докато размахва царствено блестящата си метално зелена рибена опашка.

— Като Малката русалка на „Дисни“ — отговарям и продължавам да пудря лицето си, докато побелява напълно. Това, за което мисля сега, е как да се откача от нея, за да облека костюма си. Искам този път да се опитам аз да я изненадам, ей така, за разнообразие.

— Приемам го като комплимент — радва се тя.

— Би трябвало.

Приглаждам косата си и я прибирам с фиби. Подготвям я за огромната руса перука.

— И какъв ти е костюмът? — впива тя настойчив поглед в мен. — Няма ли най-после да ми кажеш? Очакването просто ме убива. — Казва го и се хваща за корема, за да демонстрира смях. Залюлява се напред-назад и толкова се вживява, че едва не пада от леглото. Райли обича да си прави шеги със смъртта. И очаква да се изплаша до припадък. Но те предизвикват у мен само леко подръпване.

Игнорирам шегата ѝ и се обръщам към нея:

— Направи ми една услуга. Слез долу, виж костюма на Сабин и ми кажи дали не си е сложила онзи голям гумен нос с косматата брадавица на върха. Казах ѝ, че костюмът ѝ е страхотен, но да забрави за носа. Мъжете не си падат по такива гадости.

— Ама тя има ли си мъж? — изненадва се сестра ми.

— Не, и няма да си намери, ако сложи това чудо на носа си.

Тя слиза от леглото и се запътва към вратата. Рибешката ѝ опашка се поклаща плавно след нея.

— Но не вдигай шум и не я плаши, чу ли? — викам след нея, докато тя се измъква през затворената врата на стаята, без да си прави труда да натиска дръжката.

И да ви кажа, въпреки че съм била свидетел на това поне трилион пъти, все още не съм свикнала с гледката.

Бързам към гардероба и взимам скритата на дъното му торба. Вадя красивата черна рокля с ниско квадратно деколте, три четвърти прави ръкави и суперстегнато боди, като онова, което Мария–Антоанета е носела на маскения бал (поне така е облечена във филма). След кратка схватка с ципа на гърба, слагам високата си платиненоруса перука (може и да съм руса, но никога не мога да повдигна толкова нависоко собствената си коса, затова реших, че трябва да си я купя), слагам яркочервено червило, пристягам кадифено черно домино на очите си и добавям дълги обици с изкуствени диаманти. Заставам напълно облечена пред огледалото и започвам да се въртя и да позирам. Лъскавата черна рокля лети около мен и аз не мога да не се усмихна на чудесния ефект.

Райли влиза отново и, разбира се, ме вижда, но започва невъзмутимо:

— Всичко е наред, най-после. Имам предвид, че първо сложи носа, после го махна, после пак го надяна, отиде да огледа профила си и го махна за пореден път. Кълна се, трябваше да употребя цялата си воля, за да не го грабна от носа ѝ и да го метна през прозореца! — Сяда на бюрото ми и започва бавно да се върти, като използва края на опашката си като витло. — Бъди спокойна. В крайна сметка го остави до мивката в банята. В този момент се появи някакъв мъж, тръгнал да оглежда декорацията. Тя се впусна в дълъг разговор за това каква чудесна работа си свършила ти с тая украса и как не може да повярва, че си направила всичко сама, и как дрън–дрън... — чумери се Райли. — Ти наистина си доволна от това, нали? Да припишеш заслугите от нашата работа само на себе си.

Спира да се върти и ме оглежда с дълъг преценяващ поглед.

— Значи, Мария–Антоанета — казва най-накрая и продължава огледа си. — Никога нямаше да се досетя. Нямах представа, че си падаш по пастите.

— За твое сведение тя никога не е казвала онова за хляба и пастите. Това си е чисто злословие на жълтата преса от онова време. Не бива да го вярваш — казвам разсеяно, неспособна да откъсна поглед от образа си в огледалото. Продължавам да се въртя насам–натам, проверявам отблизо грима, потупвам перуката и заповядвам на всичко по мен да си стои, където съм го фиксирала. Но когато хващам образа на Райли, нещо във вида ѝ ме кара да спра и да отида при нея.

— Хей, добре ли си?

Тя затваря очи и прехапва устни. Поклаща леко глава и казва:

— Само ни погледни! Ти си облечена като момиче кралица с трагична съдба, а аз бих направила всичко, за да бъда просто момиче.

Протягам ръка към нея, но пръстите ми не усещат нищо. Толкова съм свикнала да я гледам около себе си, че понякога забравям, че не е истинска, че вече не е част от този свят, че никога няма да порасне и никога няма да отпразнува тринайсетия си рожден ден. Припомням си, че вината за това е моя, и усещам, че ми става зле.

— Райли, аз...

Но тя поклаща глава и помахва с опашка.

— Не се тревожи — усмихва ми се и изплува от стола зад бюрото. — Хайде, готова ли си да посрещаме гости?

Хевън дойде с нейната пристрастена приятелка донор, Еванжелин, която (каква изненада!) също е облечена като вампир. Майлс доведе Ерик, негов приятел от класа по актьорско майсторство, който изглежда доста симпатичен под черната си маска на Зоро и под шапката.

— Не мога да повярвам, че не си поканила Деймън — започва Хевън, без да си прави труда да поздрави. Цупи ми се цяла седмица, след като разбра, че името му не е в списъка на поканените.

Въртя очи и въздишам, опитвайки се да ѝ подскажа очевидното, без да ѝ обяснявам отново, че той просто ни заряза. Стана постоянно присъствие не само на масата за обяд на Стейша, но и на чина ѝ. Прекарваше времето си, като вадеше рози от всички възможни места от нея, а неговата „Жена с жълта коса“ започна подозрително да прилича на нея.

Извинявайте, ама не е говорил с мен вече две седмици въпреки червените лалета, мистериозната бележка и онзи поглед, който си разменихме веднъж.

— Така или иначе, той нямаше да дойде — казвам накрая с надеждата, че няма да забележи издайническите нотки в гласа ми. — Сигурна съм, че сега е някъде със Стейша, с червенокосата или...

Поклащам глава и млъквам.

— Какво, червенокоса ли? Значи има и червенокоса? — пробужда ме с поглед тя.

Свивам рамене и не отговарям. Защото голата истина, е, че той може да бъде с всяка. Всичко, което знам е, че не е тук, с мен.

— Трябва да го видиш — обръща се тя към Еванжелин. — Страхотен е! Красив като филмова звезда, секси като рокзвезда и... знаеш ли, дори прави фокуси.

И въздъхва замечтано.

Еванжелин вдига вежди.

— Изглежда като взет от приказките. Но никой не е съвършен.

— Но Деймън е. Жалко, че не можеш да се увериш сама — хвърля ми тя още един сърдит поглед, докато пръстите ѝ си играят с високата яка от черно кадифе около врата ѝ. — Но ако случайно се запознаеш с него, не забравяй, че си е мой. Заплюла съм си го още преди да си чула за него.

Оглеждам черната аура на Еванжелин, мрежестия ѝ чорапогащник, късите черни панталонки и тениската на дупки и разбирам, че няма никакво намерение да дава подобни обещания, още по-малко да ги спазва.

— Знаеш ли, мога да ти дам дълги кучешки зъби и малко фалшива кръв за врата и тогава и трите ще сме вампирки — предлага ми Хевън.

Горката, умът ѝ се люшка напред-назад, в един момент иска да ми е приятелка, а в следващия е убедена, че съм най-големият ѝ враг.

Но аз клатя глава и ги упътвам към другия край на стаята с надеждата скоро да си намери нова тема за разговор и да забрави за Деймън.

Сабин разговаря с приятелите си. Хевън и Еванжелин слагат тайно алкохол в сока си. Майлс и Ерик танцуват, а Райли си играе с камшика на Ерик, люлее кожения му връх напред-назад и се оглежда, за да се увери, че никой не я забелязва. И тъкмо когато се приготвям да ѝ дам сигнал, да ѝ кажа, че ако мисли да се размотава тук, е по-добре да си стои кротко, на вратата се звъни и двете се спускаме да я отворим.

И въпреки че достигам първа, забравям напълно да злорадствам, защото пред мен е Деймън. В едната си ръка държи цветя, а в другата — шапка със златна карфица. Косата му е прибрана в хваната на тила опашка. Обичайните му черни дрехи са заменени със снежнобяла риза и сако със златни копчета. Надолу е сложил нещо, което напомня на бричове и плътен чорапогащник. Картинката завършва с островърхи, отдавна излезли от мода, черни обувки. И докато си представям как Майлс ще се изяде от завист заради костюма, изведнъж разбирам като кого се е облякъл и оставам без дъх.

— Граф Ферсен — едва успявам да промълвя.

— Мария! — усмихва се той и ми се покланя ниско като истински граф.

— Но... това беше тайна... и ти дори не беше поканен — прошепвам и надничам над рамото му, търсейки с поглед Стейша, червенокосата или поредната звезда, защото не е възможно да е дошъл заради мен.

Но той се усмихва мило, подава ми цветята и казва:

— Значи е щастливо съвпадение.

Преглъщам тежко, завъртам се и го повеждам по коридора, през дневните, гостните и кабинета на леля. Бузите ми пламтят и сърцето ми бие така силно, че ме е страх да не изхвъркне от гърдите ми. Питам се как е възможно това. Търся някакво логично обяснение за появата му в костюма на моята идеална половинка.

— Олеле, Деймън е тук! — изписква Хевън, размахва ръце и лицето ѝ светва. Е, доколкото може да светне едно вампирско лице с кило пудра, два огромни кучешки зъба и кофа кръв по себе си. Но когато осъзнава, че е облечен като граф Аксел Ферсен, тайният, но не чак толкова таен любовник на Мария–Антоанета, пламъчето в очите ѝ угасва и тя впива в мен обвиняващ поглед.

— И кога го планирахте? — пита и тръгва към нас, опитвайки се да изглежда спокойна, повече заради Деймън, отколкото заради мен.

— Нищо не сме планирали — обаждам се и се моля да ми повярва, въпреки че знам, че няма, защото съвпадението е толкова невероятно, че самата аз започвам да се съмнявам. Връщам се назад в спомените си и се чудя дали не съм се издала по някакъв начин, макар да съм сигурна, че не съм.

— Чиста случайност — казва Деймън и слага ръка на кръста ми. И макар че я задържа там само за секунда, цялото ми тяло тръпне дълго след това.

— Ти трябва да си Деймън — промъква се зад него Еванжелин и прокарва пръсти по гънките на ризата му. — Мислех, че Хевън преувеличава, но сега е очевидно, че те е описала точно.

Засмива се и пита:

— И като кого си се облякъл?

— Като граф Ферсен — отбелязва с леден тон Хевън и ме изпепелява с поглед.

— Този пък кой е? — прави учудена физиономия Еванжелин, сваля шапката му и я слага на главата си, усмихва му се изкусително под нея, после го хваща за ръката и го отвежда нанякъде.

В мига, когато изчезват от погледите ни, Хевън се обръща към мен:

— Не мога да повярвам, че ми причиняваш това — изфучава като фурия и ръцете ѝ се свиват в юмруци. Но видът ѝ е нищо в сравнение с ужасните мисли, които изпълват главата ѝ. — Знаеш много добре колко го харесвам. Аз ти се доверих, вярвах ти!

— Хевън, кълна ти се, че не сме го планирали. Това е просто някакво шантаво съвпадение. Дори не знам какво прави тук.

Знаеш много добре, че не съм го и канила — опитвам се да я убедя, но знам, че е безполезно. Тя вече е решила. — Между другото, не знам дали забелязваш, но твоята добра приятелка Еванжелин вече повдига крак. Виж сама.

Хевън поглежда към другия край на стаята, но бързо връща поглед върху мен.

— Тя го прави с всеки и не бих казала, че е заплаха. За разлика от теб.

Поемам дълбоко въздух, призовавам на помощ цялото си търпение и се опитвам да не се разсмея, когато Райли застава до нея и започва да имитира всяка нейна дума и движение. Наистина е смешно, но не му е времето сега.

— Виж — прекъсвам Хевън и я гледам право в очите. — Аз не го харесвам. Как да те убедя в това? Каж ми какво да направя, за да се увериш?

Тя тръсва нервно глава и отвърща поглед от мен, а вратът ѝ потъва между раменете. Мислите ѝ стават още по-мрачни, когато пренасочва целия гняв към себе си.

— Спри — казва отпаднало и започва да мига, за да спре сълзите. — Не казвай нищо. Ако те харесва, значи те харесва и аз не мога да направя нищо повече. Ти нямаш вина, че си умна, хубава и момчетата те харесват повече от мен. Особено когато свалиш качулката.

Поглежда ме, опитва се да се засмее, но не се получава.

— Стига, стига, правиш от мухата слон — опитвам се с всички сили да я убедя, а да убедя и себе си. — Разбери, единственото нещо, което ме свързва с Деймън, е общият ни вкус към исторически филми и костюми. Така е, кълна ти се!

Усмивам се с надеждата да изглеждам по-истинска, отколкото се чувствам.

Тя поглежда към Еванжелин, която е взела камшика на Зоро и демонстрира своеобразен начин на ползване, после се обръща към мен и казва тихо:

— Само ми направи една услуга.

Кимам, готова на всичко, само да сложа край на това.

— Спри да ме лъжеш. Просто не мога да го понеса.

Проследявам я с поглед, докато се отдалечава, после се обръщам към Райли, която подскача безгрижно и крещи:

— Това парти е най-хубавото в целия ти живот. Драма. Интрига. Ревност. И за малко — женски бой. Толкова съм доволна. Не бих го изпуснала за нищо на света.

И тъкмо да ѝ кажа да си затваря устата, си спомням, че съм единствената, която я чува и вижда. Сигурно бих изглеждала доста странно, ако започна да говоря на въздуха. На вратата отново се звъни и въпреки рибята опашка, която пляска след нея, този път тя е първа.

— Боже мой! — отваря уста жената на прага, загледана някъде между мен и Райли.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — питам я, отбелязвайки си, че не е облечена като за Хелюин, освен ако калифорнийското спортно облекло не се числи към този вид.

Тя премества към мен кафявите си очи и се усмихва:

— Съжалявам, че закъснях, но знаете какъв е трафикът по това време.

И кима към Райли, сякаш я вижда.

— Вие сигурно сте приятелка на Сабине? — питам и си внушавам, че гледа към Райли, защото сигурно има някакъв нервен тик. Странно, въпреки че има хубава виолетова аура, не успявам да разчета мислите ѝ.

— Аз съм Ава. Сабин ме нае.

— А, сигурно сте от кетъринга — оглеждам я и не мога да си обясня защо е облечена с блуза без ръкави, тесни дънки и ниски обувки, вместо с бяла риза и черни панталони като останалите си колежки.

Но тя се засмива и маха с ръка на Райли, която се крие зад мен, стиснала роклята ми, както правеше с мама, когато се срамуваше от някого.

— Аз съм медиум — казва тя, отмята дългата кестенява коса от лицето си и се навежда към Райли. — И виждам, че тук криеш една малка приятелка.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Явно ясновидката Ава е изненадата на вечерта. Но си залагам главата, че в цялата къща няма да намерите по-изненадан човек от мен. Как така не успях да я усетя предварително? Нима съм се оплела дотолкова в собствения си свят, че съм забравила да надникна в този на Сабин?

Няма как да върна гостенката обратно, колкото и изкушаваща да ми се струва подобна перспектива. Преди да се отърся от неочаквания шок и да реагирам, леля вече е на прага и я кани да влезе.

— Радвам се, че успя да дойдеш! Виждам, че вече си се запознала с племенницата ми — посреща я тя и я повежда навътре към салона, където я чака една вече разчистена маса за сеансите.

Аз кръжа около тях и слухтя. Искам да чуя дали екстрасенската ще спомене мъртвата ми сестра. Но Сабин ме моли да донеса нещо за пиене на гостенката и когато се връщам, тя вече седи на масата, готова за работа.

— Нареди се на опашката, преди да е станала прекалено дълга — ми казва Сабин и притиска рамото си в някакъв си Франкенщайн. Кълна се, че и без зловещата си маска той не би могъл да мине за онзи симпатяга, който работи в сградата, където е и нейната кантора. И със сигурност не е големият инвеститор, за който се представя. Напротив, истината е, че още живее с майка си.

Но решавам да не ѝ го казвам, за да не ѝ развалям настроението. Кимам и подхвърлям през рамо:

— Може би по-късно.

Искрено се радвам, че Сабин се забавлява, че е събрала толкова много приятели около себе си, и както виждам, дори се опитва да възобнови някаква полузабравена връзка. Радвам се и за Райли, която танцува на раменете на непознати гости, и това ме разсмива, но също ме и изморява, защото се налага да я следя непрекъснато. Имам нужда да си почина от всичките случайно доловени мисли, от вибриращите и

разменящи помежду си енергии аури, но най-голяма нужда имам от Деймън.

Толкова много се старах да пазя дистанция, да се държа хладно, да се правя, че не го забелязвам и така нататък, че почти си повярвах, че наистина не искам да го виждам. Но когато го видях облечен в костюма на другата половинка на Мария–Антоанета... просто не знам какво да мисля. Имам предвид, че от две седмици го гледам в компанията на червенокосата, на Стейша и на кого ли не, но не и в моята. Печели всички момичета с вродения си чар, с красивата си външност, с харизмата си и с онези негови смайващи фокуси.

Заравям нос в букета, който ми донесе — двацет и четири лалета, всичките червени. И въпреки че тези цветя не се славят с особен аромат, от моите се носи странен, сладък, тежък и замайващ мирис. Вдишвам го дълбоко, загубвам се в уханието му и тайно си признавам, че харесвам Деймън. Наистина го харесвам. И не мога да променя този факт. Това е самата истина. И колкото и да се преструвам, че не е така, истината си остава истина.

Преди Деймън да се яви на хоризонта, аз се бях обрекла на самота. Не че идеята никога повече да нямам връзка с момче и да не се доближавам до друг човек ми харесва. Но как да тръгна по любовни срещи, когато физическият допир е толкова мъчителен за мен? Как да се сближа с някого, когато във всеки момент знам какво си мисли той за мен? И съм напълно лишена от възможността да анализирам, отгатвам или предполагам тайното значение на всичко, което той прави и казва?

И въпреки че на пръв поглед изглежда примамливо да четеш мисли, да виждаш енергии и аури, всъщност не е много приятно, вярвайте ми. Бих дала всичко, за да си върна стария живот, да бъда нормална и наивна като всяко друго момиче.

Защото има моменти, когато мислите дори и на най-добрите ти приятели не са особено ласкателни. Но не можеш просто да натиснеш копчето и да ги изключиш, нали? А се иска много силен дух, за да прощаваш непрекъснато.

Ето кое ме привлича така силно към Деймън. Той е като изключено радио, единственият, когото не мога да прочета, единственият, който може да накара другите гласове в главата ми да замлъкнат. Но независимо че до него се чувствам прекрасно като една

истинска, жива и нормална Евър, няма как да си изкривя душата и да не призная, че не виждам нищо нормално във всичко това.

Сядам на една пейка до басейна и разстилам полата на роклята си така, че плохите ѝ да блеснат с цялата си красота. Заглеждам се във вълничките на непрекъснато изменящата формата и цвета си вода и в прозрачните кълба, които се носят по блестящата на слънцето повърхност на басейна. Невероятната водна феерия ме завладява дотолкова, че не забелязвам появата на Деймън.

— Ето къде си се скрила — усмихва се той и аз усещам блажената му топлина да събужда всяка моя клетка.

— Чудесно парти. Радвам се, че се самопоканих — сяда до мен той.

Веднага зарейвам поглед напред, дори не го поглеждам. Знам, че чака отговор, но съм прекалено нервна, за да говоря.

— Справила си се много добре с костюма на Мария–Антоанета — уверява ме той и прокарва пръст по дългото черно перо, което боднах в русата перука буквално в последния момент.

Усещам затягащия се възел в стомаха си и стискам устни — обичайният ми тик. Толкова съм изплашена, че съм готова да стана и да избягам отгук. Поемам дълбоко въздух и това, както винаги, ме отпуска. Сега вече мога да си разреша да поживея още малко, не много — само още една нощ.

— Ти също си се справил с граф Ферсен — казвам накрая.

— Моля те, наричай ме Аксел — засмива се той.

— Направиха ли ти отстъпка за дупката от молци? — кимам към разръфания плат на рамото му, но си замълчавам за разнасящата се от стария жакет миризма на мухъл.

Той ме поглежда и очите му погалват моите.

— Дупката не е от молец, а от артилерийски огън.

— Доколкото си спомням, в тази сцена ти преследваше някакво тъмнокоeso момиче. — Стрелкам го с поглед и неволно си припомням времето, когато флиртът беше приятна и лесна работа за момичето, което някога бях.

— Не, в последната минута преправиха сценария — усмихва се той. — Не са ли се допитали до теб?

Вдигам ръка и прихвам. Колко е приятно да си нормално момиче и да водиш нормален разговор при нормални обстоятелства!

— В новата версия сме само аз и ти. Ах, Мария, трябва да пазиш хубавата си главица.

Върхът на показалеца му докосва лицето ми, чертае въображаема линия по врата и оставя прекрасна топла гъделичкаща следа под лъжичката ми.

— Защо не се нареди на опашката пред онази врачка? — прошепва той, докато пръстите му пътуват около брадичката, скулите и по извивката на ухото ми. Устните му са толкова близко, че дъхът ни се среща и смесва.

Вдигам рамене и свивам устни, искам да спре да говори и да ме целуне.

— Не вярваш ли на такива работи?

— Не... аз... не знам — прошепвам едва. Толкова се вълнувам, че ми иде да изкрещя.

Защо продължава да говори? Не разбира ли, че тази вечер може да нямаме друга възможност да останем насаме? Че може изобщо да няма друга възможност?

— А ти защо не си там? — питам, без да мога да прикрия раздразнението си.

— Чиста загуба на време — усмихва се той. — Не е възможно да четеш мислите на някого и да предвиждаш бъдещето му, нали?

Бързо премествам поглед към басейна и не мога да повярвам на очите си, водните кълба не само са станали розови, но са оформили едно голямо сърце.

— Да не би да предизвиках гнева ти с нещо? — пита той и покрива брадичката ми с шепата си.

Това също е необяснимо. Понякога използва калифорнийския сърф жаргон не по-зле от всеки местен, друг път говори като току-що излязъл от страниците на „Брулени хълмове“.

— Не, с нищо не си *предизвикал гнева ми* — засмивам се, въпреки насъбралото се в мен напрежение.

— Кое е толкова смешно?

В същото време пръстите му повдигат бретона ми, тръгват по следата на червения белег и ме карат да се отдръпна.

— Как го получи? — пита той, прибира ръката си и ме поглежда с толкова топлина и нежност, че съм готова да му разкажа всичко и да му се изповядам докрай.

Но не го правя. Защото, откакто се случи онова, тази вечер за първи път се чувствам друг човек. Тази вечер мога да забравя, че съм отговорна за смъртта на всичките скъпи на сърцето ми хора. Тази вечер искам да флиртувам, да кокетнича и да действам безразсъдно, въпреки че утре вероятно ще съжалявам за това. Но тази вечер аз не съм Евър, а Мария–Антоанета. И ако той наистина е граф Ферсен, е време да млъкне и да ме целуне.

— Не искам да говоря за това — казвам тихо и се заглеждам в прозрачните кълба. Сега те са червени и образуват едно голямо лале.

— За какво искаш да говориш? — отвръща той също шепнешком и ме поглежда с онези свои очи като бездънни езера, които сякаш ме примамват да се гмурна в тях.

— Изобщо не искам да говоря — затварям очи, задържам дъха си и чакам устните му да покрият моите.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ако съм казала, че гласът му е невероятен, защото всички други гласове в главата ми замлъкват, когато заговори, и ако намирам докосването му за вълшебно, защото събужда всичките ми сетива, за целувката ви гарантирам, че е просто божествена. Не мога да се нарека специалист в областта, целувала съм се само няколко пъти, но въпреки това се обзалагам, че на човек му се случва да преживее такава удовлетворяваща и всепроникваща целувка само веднъж в живота.

Затова, когато отдръпва устните си, затварям очи,хващам го за реверите и отново го връщам при мен.

Докато не чувам гласа на Хевън:

— Търсих ви навсякъде. Трябваше да се досетя, че сте се скрили някъде.

Бързо го избутвам и навеждам глава. Боже, как допуснах да ме хванат в действие, след като съм се клела преди минути, че дори не го харесвам!

— Ние просто...

Тя вдига ръка и ме спира.

— Моля те, спести ми подробностите. Искях да ти кажа, че с Еванжелин си тръгваме.

— Толкова рано? — стряскам се и се опитвам да пресметна наум от колко време сме тук.

— Да, моята приятелка Дрина току-що дойде, за да ни заведе на друго парти. Вие също сте поканени, въпреки че ми изглеждате заети — усмихва се злобно тя.

— Дрина? — почти извиква Деймън и става толкова бързо, че очертанията на тялото му се размазват пред погледа ми.

— Познаваш ли я? — поглежда го изненадано Хевън, но той вече е в къщата, движи се с такава скорост, че изплезваме езици, но пак не успяваме да го настигнем.

Тичам след Хевън с надеждата да настигна поне нея и да ѝ обясня, но когато влизам през френския прозорец и яхващам за

рамото, „виждам“ гъстия мрак в душата ѝ, примесен с гняв и злоба, и думите замръзват на езика ми.

Поемам дълбоко въздух и тръгвам след двамата. Следвам ги по коридора покрай кухнята, кабинета и през вратата на салона. Не изпускам от поглед тила на Деймън, потресена от бързината, с която се движи. Имам чувството, че знае точно къде да я открие и това ме плаши. Пристъпвам прага на салона и замръзвам на място — той е в костюм от осемнайсети век, а тя е облечена като Мария–Антоанета. Но нейната рокля е толкова богата, толкова разкошна и красива, че ми иде да потъна в земята от срам.

— А ти трябва да си... — повдига брадичка тя и очите ѝ срещат моите — две огнени сфери, изпускащи изумруденозелени пламъци.

— Евър — едва се отронва от устата ми, докато фиксирам с поглед светлорусата перука, матовата кожа, толкова гладка, че изглежда като мраморна, перлите на врата и искрящо белите зъби, които блестят като изкуствени между съвършените розови устни.

Обръщам се към Деймън и чакам да разбули загадката, да даде някакво логично обяснение, да каже как стана така, че червенокосата от хотел „Сент Реджис“ се оказа в дома ми. Но той е толкова зает с нея, че не забелязва присъствието ми.

— Какво правиш тук? — пита я Деймън шепнешком.

— Хевън ме покани — усмихва се спокойно тя.

Местя поглед от него на нея и необяснимо защо усещам вледеняващ страх.

— Откъде се познавате? — питам учтиво и в същото време отчитам факта, че поведението на Деймън се променя изцяло. Изведнъж започва да се държи студено и официално. Очите му, в които допреди секунди грееше топло слънце, са потънали в злокобен мрак.

— Запознахме се в „Ноктюрно“ — поглежда ме Дрина и аз долавям в гласа ѝ лек присмех. — И сега също сме се запътили натам. Нали не ми се сърдите, че ще отвлека приятелката ви за малко?

Присвивам очи, игнорирам барабанните удари на сърцето си и възела в корема си и се опитвам да я „прочета“. Но мислите ѝ не ме допускат до себе си, оказват се недосегаеми за мен, а аурата ѝ... такава просто не съществува.

— Ох, каква глупачка съм! Вие питайте за мен и Деймън, нали? — засмива се тя и оглежда внимателно костюма ми. Понеже не

отговарям, решава да продължи. — С него се познаваме още от Ню Мексико.

При думите „Ню Мексико“ Деймън казва бързо „Ню Орлийнс“ и тя се засмива, но смехът не докосва очите ѝ.

— Да кажем просто, че се познаваме от миналия му живот — кима Дрина и вдига ръка към ръкава ми. Пръстите ѝ докосват мънистата по ръба му, плъзгат се надолу и улавят здраво ръката ми. — Прекрасна рокля. Сама ли я ушихте?

Освобождавам ръката си не толкова заради присмеха, колкото заради студенината на пръстите ѝ. Апатичното подраскване на заострените, потопени сякаш в лед нокти, карат кожата ми да потръпне зиморничаво и сърцето ми да замръзне.

— Не е ли супер? — намесва се Хевън и поглежда към Дрина с благоговението, което обикновено пази за вампирите, изпълнителите на готически рок и за Деймън.

Евангелин върти очи и нервно поглежда към часовника си.

— Хей, време е да потегляме, ако искаме да се доберем до „Ноктюрно“ преди полунощ — припира тя.

— Ако искате да се присъедините към нас, сте добре дошли — усмихва се Дрина. — В лимузината има място.

Поглеждам Хевън и чувам мислите ѝ: „Кажки не, моля те, кажи не!“

Дрина ни подканя с поглед и добавя:

— Побързайте, шофьорът чака.

Вдигам очи към Деймън и сърцето ми се свива, като виждам как се бори с желанието си. Прочиствам гърло и се насилвам да кажа:

— Ти иди, ако искаш. Но аз трябва да остана. Не мога да напусна собственото си парти, нали?

Засмивам се, опитвайки се да звуча безгрижно, но истината е, че едва успявам да си поема въздух от напрежение.

Дрина продължава да гледа ту него, ту мен и само повдигнатите в арка вежди на надменното ѝ лице издават краткия изблик на изненада, когато Деймън поклаща глава и вместо нейната хваща моята ръка.

— Радвам се, че се запознахме, Евър — изчуруликва тя, преди да се качи в лимузината. — Сигурна съм, че ще се видим пак.

Гледам ги, докато излизат от алеята и се вливат в уличния поток, после се обръщам към Деймън и питам:

— Е, казвай кого чакаме още? Стейша, Онър и Крейг?

И в секундата, когато го изричам, се засрамвам от думите си. Те доказват по категоричен начин каква жалка, дребнава и ревнива душица съм. Не че не съм го знаела и досега. Така че не би трябвало да се изненадвам чак толкова.

Колкото до Деймън... Деймън е женкар. Ясно и просто.

И тази вечер жертвата случайно бях аз.

— Евър — слага палец на бузата ми той. И докато се отдръпвам от него, защото не ми се слушат извиненията му, той прошепва в ухото ми: — Време е и аз да тръгвам.

Сърцето ми се преобръща, не иска да приеме истината, която вече пронизва съзнанието ми. Мога да довърша мисълта, която той предпочете да ми спести: — *Трябва да вървя, трябва да я настигна.*

— Добре. Благодаря за посещението — казвам накрая, съзнавайки, че говоря повече като уморена сервитьорка след дълга работна смяна, отколкото като негова бъдеща интимна приятелка.

Той се усмихва притеснено, сваля перото от перуката ми, прокарва го по линията на врата ми, стига до носа и докосва връхчето му.

— Мога ли да си го взема за сувенир?

Опитвам се да кажа нещо, но колкото и да се напъявам, не успявам да намеря гласа си, затова наблюдавам мълчаливо как се качва в колата и потегля. Сядам на стъпалата и хващам главата си с ръце. Перуката ми се килва застрашително на една страна, но аз не ѝ обръщам внимание. Искам просто да изчезна, да върна времето назад и да започна вечерта наново.

Ако знаех как ще завърши всичко, никога нямаше да му позволя да ме целуне, нямаше да го поканя да влезе... нямаше...

— Ето къде си била! — чувам гласа на Сабин. Хваща ръката ми и ме изправя на крака. — Търсих те навсякъде. Ава се съгласи да остане още малко, за да гледа и на теб.

— Не искам да ми гледа — казвам кротко. Изричам го мило, за да не я засегна, но нямам никакво желание да минавам през това. Това, което искам, е да се кача в стаята си, да махна тази ужасна перука и да потъна в дълбок, лишен от сънища сън.

Но Сабин си е пийнала доста от празничния пунш и е прекалено замаяна, за да се вслуша в думите ми. Стиска ръката ми и ме повежда към кабинета си, където се е разположила Ава и чака.

— Здравей, Евър — усмихва ми се тя, когато сядам на стола срещу нея, хващам се за ръба на бюрото и чакам предадената ми от Сабин алкохолна енергия да се разсее.

— Не бързай. Първо се отпусни — кима ми приятелски тя.

Поглеждам към картите таро пред мен.

— Хм, нищо лично, но аз не искам да ми гледат — измърморвам, очите ми се спират на нейните за части от секундата, после продължават към прозореца.

— Тогава няма да ти гледам — свива рамене Ава, събира картите и ги размесва с обигран жест. — Какво ще кажеш да се направим, че ти гледам, за да ощастливим леля ти? Тя се тревожи за теб. Искане да знае дали се справя добре с новата си роля. Дали ти осигурява достатъчно свобода, или пък ти дава прекалено много.

Спира за миг, поглежда ме и пита:

— Ти как мислиш?

Свивам рамене и въртя очи. Това не може да се окаже като пророчество, нали? Всеки знае, че леля се тревожи и за мен, и за своята роля на родител.

— Тя ще се омъжва — добавя Ава.

Сепвам се и очите ми се връщат на нейните.

— Е, няма да е днес — смее се тя. — Нито пък утре. Така че не се безпокой.

— Защо да се безпокоя? — намествам се нервно на стола гледам как цепи тестето наполовина, после нарежда картите в полукръг. — Аз искам Сабин да е щастлива и ако това ще помогне...

— Знаем. Но ти преживя достатъчно промени тази година. И все още се бориш с последиците от тях, а това не е много лесно, нали? — вглежда се в мен тя.

Аз си замълчавам. Защо трябва да й отговарям? Да не би да е открила топлата вода с това? Животът на човека се променя непрекъснато и какво от това? Та нали смисълът му е в това да се променя? Да растеш, да се променяш и така нататък? Освен това не може да се каже, че Сабин е някаква загадка, нали? Тя не е сложна личност и всеки би могъл да разгадае тревогите й.

— Как се справяш с новата си дарба? — пита тя и обръща няколко карти с лицето нагоре. Другите остават скрити.

— Новата си какво? — вирам се в картите и се чудя къде точно го пише това.

— Със своята ясновидска дарба — усмихва се тя и кима, сякаш това е неоспорим факт.

— Не знам за какво говорите — стисвам устни, поглеждам към салона и виждам, че Майлс танцува с Ерик, Сабин — с приятеля си, а между тях, невидана от никого, се носи Райли.

— В началото е трудно — кима ми тя. — Вярвай ми, знам със сигурност. Беше ужасно, когато разбрах, че баба умира. Видях я първа от всички. Дойде в стаята ми, застана до леглото и ми махна за сбогом. Тогавя бях само на четири, така че можеш да си представиш как реагираха мама и татко, когато се втурнах в кухнята и им съобщих новината. Знам, че ме разбираш, защото и ти ги виждаш, нали?

Мълча и притискам длани една в друга, забила поглед в картите пред мен.

— Това те плаши, кара те да се чувстваш изолирана от другите. Но не бива да се поддаваш на тези чувства. Не бива да се криеш под разни качулки и да изтезаваш ушите си с онази музика, която дори не харесваш. Има начин да се справиш с това и аз с радост ще ти помогна. Повярвай ми, Евър, не бива да продължаваш да живееш така.

Хващам се за ръба на бюрото и се изправям. Краката ми треперят, стомахът ми започва да се бунтува. Тази жена е побъркана, щом нарича това, което имам, дарба. Знам отлично, че не е никаква дарба, че е наказание за всичко, което направих, всичко, което им причиних. Това е личното ми мъчение и аз трябва да живея с него, да бъда търпелива и да си нося кръста.

— Нямам никаква представа за какво говорите — успявам да кажа.

Тя кима кротко и плъзва една визитна картичка към мен.

— Когато си готова, можеш да ме намериш тук.

Вземам визитката само защото Сабин ни гледа от дъното на стаята, а и не искам да бъда груба. Поемам я в шепата си и гневно я смачквам на твърда топка.

— Свършихме ли? — питам през зъби, готова да избягам оттам.

— Само още нещо — спира ме тя и прибира тестето в кафява кожена кутия. — Тревожа се за малката ти сестричка. Мисля, че е време да се пренесе, не си ли съгласна?

Гледам я как си седи там най-самодоволно и прави разбор на живота ми, когато всъщност дори не ме познава, и стискам зъби, за да не се развикам.

— За ваша информация, Райли отдавна се е пренесла. Тя е мъртва — изсъсквам и хвърлям смачканата визитка на масата, без да ме интересува дали някой ме гледа.

Но тя отново се усмихва и казва:

— Мисля, че знаеш какво имам предвид.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Качвам се в стаята си много преди края на вечерта и на купона. Лягам си и се замислям за тази Ава, за нещата, които каза, за Райли и съм готова да я обвиня за всичко. Винаги съм знаела, че сестра ми не трябва да е тук. Но избрах да вярвам, че е преминала отвъд и просто ме посещава от време на време. Понеже не съм я молила да наминава насам, приех, че го прави по собствено желание. А когато не иска да е с мен, си мисля, ами... че се размотава някъде из рая. Добре, де, разбирам, че Ава иска да ми помогне, че предлага да ми стане нещо като по-голяма и по-опитна сестра в сферата на психическото познание за мое добро, но тя не разбира едно нещо. Не разбира, че аз не искам никаква помощ. Не че не мечтая денонощно да се върна към предишния си живот, да бъда като всички останали на моята възраст. Но знам, че това е наказание. Че заслужавам тази ужасна *дарба* заради злото, което причиних на близките си, за живота, който им отнех. Затова трябва да си нося последствията и да се опитвам да не наранявам повече никого.

Когато най-последно заспивам, сънувам Деймън. И всичко ми се струва толкова ярко, толкова осезаемо и вълнуващо, че за пореден път изживявам всичко не като сън, а като реалност. Но на сутринта установявам, че в главата ми са останали само отделни детайли и откъслечни образи без начало и без край. Единственото, което успявам да си спомня ясно, е, че двамата тичаме в един студен каньон, вятърът брули лицата ни, а ние летим към нещо, което не мога да видя ясно.

— Какво има пак? Защо си толкова кисела? — пита ме Райли. Седнала е на ръба на леглото ми, облечена в костюма на Зоро, същият като онзи, който носеше Ерик на празненството.

— Хелоуин свърши — кимам към кожения камшик в ръката ѝ, но тя го държи здраво и шиба с него по пода.

— И какво от това? — цупи се тя и продължава да налага килима. — Костюмът ми харесва. Мисля да си го нося всеки ден.

Навеждам се към огледалото, слагам малките си диамантени обици и бързо връзвам косата си на опашка.

— Не мога да повярвам, че пак навличаш тези отвратителни дрехи — бърчи отвратно нос. — Мислех си, че сега, когато се снабди с гадже...

Без да се доизкаже, захвърля камшика и грабва айпода ми, пръстите ѝ чевръсто натискат копчетата и ровят из списъка с музиката.

Притихвам в очакване да чуя повече. Любопитна съм да разбера какво точно е видяла.

— Какво, не помниш ли? Ехо, става дума за снощи. До басейна. Или беше само лек флирт?

Изведнъж почервениявам като рак.

— Ти пък какво знаеш за флирта? Та ти си само на дванайсет. И защо ме шпионираш, малка досадница такава?

Тя прави отегчена гримаса.

— Моля те, защо да си губя времето да шпионирам, когато имаше много по-забавни неща? Ако искаш да знаеш, излязох за малко на чист въздух и точно в този момент езикът ти случайно изследваше подробно устата и гърлото на Деймън. Повярвай ми, предпочитам да не го бях видяла.

Обръщам ѝ гръб, отварям шкафчето и пренасям яда си от Райли върху блузките.

— Добре, разбрах, но трябва да те разочаровам. Той не ми е гадже. Да, случи се нещо, но оттогава не сме говорили.

Казвам го и се ядосвам още повече, защото при мисълта за името му нещо ме бодва под лъжичката. Грабвам една сива блуза с качулка и я навличам през глава, като разрошвам отново косата си.

— Ако искаш, мога да го проследя — предлага ми услужливо тя.

Поглеждам я и въздъхвам замислено. Част от мен тайничко желае помощта ѝ, но другата част знае, че е време да сложа точка на случая „Деймън“. Трябва да призная пред себе си, че ме направи за смях, и да забравя за случилото се снощи край басейна.

— Да не си посмяла, чу ли? — казвам накрая. — И не се е случило нищо кой знае какво. Просто ми се прииска да прекарам поне една нормална вечер. Край на коментара.

— Твоя работа — свива тя рамене и ми подхвърля айпода. — Но държа да те информирам, че Брандън е отново на разположение.

Грабвам купа с учебниците и тетрадките и ги набутвам в раницата. В същото време се чудя защо тази информация не подобрява настроението ми.

— Да. Рейчъл го заряза на Хелюин, когато го хвана да се натиска с едно зайче на „Плейбой“. Само че не беше истинско „Плейбой“ зайче, а Хедър Уотсън със съответния костюм.

— Нима!? — зяпвам от изумление. — Хедър Уотсън? Не може да бъде!

Опитвам се да си представя сцената, но просто не е по силите ми.

— Честна скаутска. Трябваше да я видиш. Отслабнала е с около десетина килограма, сложила си е заешки уши, изправила си е косата и — хоп! — ето ти съвсем различно момиче. За съжаление поведението ѝ също е съвсем различно. Сега прилича повече на... ами на буквата „у“ с „личница“ след себе си — казва Райли почти шепнешком, хваща камшика, започва отново да налага килима и гледа виновно надолу, докато аз преглъщам хапката от необичайни новини.

— Ама не бива да шпионираш така хората — нахвърлям ѝ се, по-загрижена за себе си, отколкото за старите си приятели. — Не разбираш ли, това е ужасно невъзпитано?

Мятам раницата на рамо и тръгвам към вратата, но чувам зад себе си смеха ѝ.

— Не ставай смешна. Добре е да знаем какво става с хората в стария квартал.

— Идваш ли? — поглеждам нетърпеливо назад.

— Да, хайде да се състезаваме до гаража — извиква тя, изтичва пред мен и скача на парапета. Черната шапка на Зоро подскача във въздуха, докато се пързала надолу.

Когато паркирам до дома на Майлс, той вече ме чака отвън пръстите му танцуват по копчетата на миникомпютъра.

— Само... секунда...

След минутка го затваря и сяда на мястото до мен.

— Сега разправяй. Разкажи ми *всичко* от игла до конец. Искам всички пикантни подробности, без изключение.

— За какво говориш? — правя се на ударена, излизам от алеята и се включвам в уличното движение, като мятам убийствен поглед към Райли, която се настанява блажено на коленете му, духа в лицето му и се смее, когато той се опитва да извърти вентилатора.

Майлс поклаща обидено глава.

— За Деймън, разбира се. Едно птиче ми каза, че двамата сте седели до басейна на лунна светлина и сте се натискали, облени в сребристите ѝ лъчи...

— Откъде го измисли? — питам, въпреки че вече знам. Просто търся начин да го спра.

— Слушай, всички вече говорят, така че не се опитвай да отричаш. Щях да ти звънна още вчера, но татко ми конфискува телефона и ме завлече на корта да тренирам на автомата. Явно му доставя удоволствие да ме гледа как се кълча като момиче.

Прихва и ме поглежда хитро.

— Трябваше да видиш това. Мяхах ръце и крака като луд. Горкият човек напълно се отчая. Нищо, това ще му е за урок. Но остави ме мен, да се върнем на теб. Хайде, скъпа, изповядай се да ти олекне! Казвай, казвай! — изгаря от нетърпение приятелят ми. — Наистина ли беше толкова божествено, както си мислим всички ние, простосмъртните?

Свивам рамене и предупреждавам с поглед Райли или да престане със закачките, или да изчезва.

— Съжалявам, ако те разочаровам, но няма нищо за казване.

— А, не, не така! Хевън казва...

Стискам устни и поклащам глава. Само защото вече знам какво е казала Хевън, не значи, че искам да го чуя изречено на глас. Затова го срязвам с думите:

— Добре де, целунахме се. Но само веднъж.

Сетивата ми улавят изпитателния поглед, вдигнатите вежди и извитите в недоверчива усмивка устни.

— Е, може да са били и два пъти, не знам, не съм ги броила — лъжа като аматьор със зачервено от неудобство лице и потни длани, отбягвам Майлс с поглед и се моля да не забележи притеснението ми. Истината е, че си припомнях целувката му толкова много пъти, че се запечата в мозъка ми до най-малката подробност.

— И? — гледа ме той, жаден за още.

— И... нищо.

С периферното си зрение забелязвам, че поне Райли си е отишла.

— И не ти се е обаждал? Не ти е пращал съобщение? Или имейл? — опулва се Майлс, видимо разтревожен не само за мен, но и за бъдещето на нашата малка, но сплотена групичка.

Поклащам глава и се заглеждам в пътя, ядосана, че не успявам да се справя така добре, както ми се иска, че гърлото ми се стяга, а очите ми почват да смъдят.

— Какво ти каза той? Имам предвид, когато напусна партито? Какви бяха последните му думи? — не спира с въпросите той, твърдо решен да намери лъч надежда в мрачния пейзаж.

Ровя из паметта си и си припомням в подробности онова странно и неочаквано сбогуване. После преглъщам тежко и съобщавам:

— Последната му дума беше „сувенир“.

И още докато го казвам, разбирам, че в тази дума няма никаква надежда.

Никой не си взема сувенир от място, което смята да посещава често.

Майлс ме поглежда красноречиво. Очите му казват това, което устните не искат.

— И аз така мисля — кимам в отговор и завивам към паркинга.

Въпреки твърдото решение да не мисля за Деймън, не успявам да прикрия разочарованието си, когато влизам в кабинета по английски и виждам, че го няма. Неволно започвам да мисля толкова усилено за него, че заприличвам на някаква вманиачена тийнейджърка.

Ако си говорим честно, онази целувка може и да ми изглежда нещо повече от обикновен флирт, но това не значи, че и той чувства същото. Няма причина да си мисля, че за него е била някакво откровение само защото на мен ми се е сторила сериозна и истинска. Защото колкото и да се мъча, не мога да излича спомена за Деймън и Дрина, застанали един до друг — съвършеният граф Ферсен и идиличната Мария-Антоанета. И моя милост. Мотая се около тях с онази крещящо безвкусна рокля като жалкото подобие на величественния оригинал.

Тъкмо се каня да пусна айпода, когато Стейша и Деймън се появяват на прага. Смеят се шумно, раменете им почти се докосват, а ръката на Стейша стиска две бели розови пъпки.

Деймън я придружава до мястото ѝ, после тръгва към мен, а аз забивам поглед в учебника и се правя, че не го виждам.

— Здравсти — казва нехайно и сяда на чина си, сякаш нищо не се е случило. Сякаш не е целувал устните ми само преди четирийсет и осем часа.

Слагам ръце под брадичката си и изигравам една прозявка. Искам да изглеждам отегчена и изтощена от бурния уикенд, ама такъв уикенд, какъвто дори не е сънувал. Затова след прозявката започвам да си драскам нехайно върху последния лист на тетрадката, но ръката ми трепери толкова силно, че изпускам химикалката.

Навеждам се да я вдигна и когато показвам отново глава, виждам на чина едно–единствено червено лале.

— Какво става? Да не ти се изчерпаха розите? — питам и ровя трескаво из учебниците и тетрадките, като че ли имам да върша нещо много важно с тях.

— На теб никога не бих подарил роза — казва той и търси очите ми.

Но аз отказвам да срещна погледа му, отказвам да вляза отново в малката му садистична игричка. Грабвам раницата, търся нещо, неизвестно какво, и изругавам наум, когато откривам, че е пълна с лалета.

— Ти определено си лале. Червено лале — усмихва се той.

— Колко вълнуващо — измърморвам, пускам раницата на земята и се отдръпвам в другия край на чина, без да имам представа какво означава всичко това с лалетата.

Докато се добера до масата за обяд, съм се изпотила поне хиляда пъти. От притеснение дали Деймън ще е там и дали Хевън също ще е там — защото, въпреки че не съм говорила с нея от събота, мога да се обзаложа, че още ме мрази. През целия час по химия разговарям с нея наум, упражнявам речта си, но когато я виждам, забравям всичко.

— Я виж кой пристига — поглежда ме накриво тя.

Сядам до Майлс. Той е толкова зает да си говори с някого по скайпа, че дори не ме забелязва. Неволно се питам дали не трябва да си потърся нови приятели, не че някой се е затъжил за мен...

— Тъкмо обяснявах на Майлс, че само той липсваше в „Ноктюрно“, но кой ти обръща внимание? — криви устни тя.

— Защото държиш да ми разкажеш цялата вечер, минута по минута, което означава да закъснея за часа по испански — отговаря разсеяно той и продължава да натиска клавишите.

— Надуваш се, защото те е яд, че пропусна върховна вечер — свива рамене Хевън, после поглежда към мен и се опитва да ме включи. — Твоето парти също не беше лошо. Дори страхотно. Но там плувах наистина в свои води. Разбираш, нали?

Избърсвам ябълката с ръкав и кимам неопределено. Нямам никакво желание да научавам за „Ноктюрно“ повече от това, което вече знам, нито да слушам за нейните води и за тези на Дрина. Най-после намирам сили да я погледна в очите и се стъписвам, защото на мястото на обичайните жълти лещи блестят чисто нови и яркозелени.

Толкова познато зелени, че ме втриса.

— Трябваше да видиш това. Опашката пред входа беше километрична, но щом видяха Дрина, веднага ни пуснаха вътре. Дори не беше нужно да плащаме за вход. Нито за нещо друго. Цялата вечер беше на аванта. После тя ме покани в стаята си. Отседнала е във фантастичен апартамент в „Сейнт Реджис“ Ще бъде там, докато си намери нещо постоянно. Ах, да можехте да го видите! Гледка към океана, джакузи, въртящ се минибар, абе, всякакви екстри.

Поглежда ме с горящи в изумрудено очи и ме подканя да споделя възторга ѝ, но аз не успявам да се включа.

Стискам устни и отчитам другите промени във външния ѝ вид. Забелязвам, че очната ѝ линия е по-лека, по-ненатрапчива, като тази на Дрина, а кървавочервеното червило е заменено с по-светло, с розов оттенък, тип а ла Дрина. Дори и косата ѝ. Откакто я познавам, всеки ден я изправя, но днес пада свободно на вълни в стила на вездесъщата Дрина. Роклята е прилепнала по нея, коприната е висококачествена, достойна за гардероба на кого, мислите? На Дрина.

— Къде е Деймън? — пита Хевън и ме поглежда, сякаш съм длъжна да знам.

Захапвам ябълката и вдигам рамене.

— Какво стана? Аз мислех, че вече сте двойка — пита любопитно тя.

Преди да отговоря, Майлс вдига бързо поглед от своя миникомпютър и ѝ хвърля поглед, който в директен превод звучи: *Внимавай, преди да навлезеш по-надълбоко.*

Тя премества очи от него към мен и въздъхва.

— Както и да е. Само исках да знаеш, че вече нямам нищо против, така че не се тревожи. Съжалявам, че онази вечер се държах така гадно. Но вече съм забравила всичко. Честна дума. Приятели? — подава кутрето си тя.

Увивам с неохота малкия си пръст около нейния, готова да се сблъскам с енергията ѝ. С изненада откривам, че тя наистина мисли това, което говори. Странно, през миналата седмица ме бе обявила за обществен враг номер едно, а сега просто не ѝ пука. Не разбирам защо.

— Хевън... — започвам и се запитвам за пореден път дали трябва да направя това, но после решавам: *какво толкова, нямам какво да губя.*

Тя ме поглежда усмихнато и чака.

— Ъ... когато отидохте в „Ноктюрно“, дали случайно не срещна там Деймън?

Чакам отговора ѝ със стиснати устни. Майлс ми мята учуден поглед, но Хевън ме гледа открито и леко объркано.

— Защото той си тръгна малко след вас и си помислих...

Тя поклаща глава.

— Не, не съм го виждала — казва спокойно, облизва захарната глазура от устните си и преглъща доволно.

Кимам и въпреки че знам много добре какво ще видя, решавам да направя едно ясновидско пътешествие из масите край нас по азбучен ред. И неволно се питам дали ще ги засека да лудуват сред поляна от бели рози, или ще са заети с други по-неприлични неща, за които предпочитам да не знам.

Но освен добре познатите картини в аурите на съучениците ми, които обядват на все същите маси, не се виждат никакви цветни градини. Не и днес.

Предполагам, че е така, защото Деймън го няма.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Вече се унасям в сън, когато Деймън звъни по телефона. И въпреки че през последните два дни не спрях да убеждавам себе си, че не го харесвам, щом чувам гласа му, капитулирам.

— Много ли е късно?

Поглеждам към фосфоресциращите цифри на будилника, колкото да се убедя, че е така, но отговарям:

— Не, не, няма нищо.

— Спиш ли вече?

— Почти.

Повдигам възглавниците, облягам ги на страничната табла и се намествам удобно.

— Евър, може ли да дойда при теб?

Поглеждам отново към часовника. Не, просто няма начин.

— Мисля, че не е много добра идея — казвам.

Следва толкова дълга пауза, че се чудя дали не е затворил.

— Съжалявам, че не успях да се класирам за обяда — казва най-накрая. — И за изобразителното. Тръгнах си веднага след английския.

— Нищо — измънквам. Нямам представа как да реагирам. Ние не сме двойка и той не е длъжен да ми се отчита.

— Наистина ли е толкова късно? — пита тихо, но настойчиво той. — Много искам да те видя. Моля те, няма да се застоявам.

Усмиввам се, развълнувана от силата, която събуждат в мен думите му, и си позволявам да се потупам по рамото за очарованието, което пръскам около себе си, но отговарям:

— По-добре да оставим срещата за утре в часа по английски.

— Искаш ли да те закарам до училище? — продължава той и нежният му глас ме кара почти да забравя за Стейша, за Дрина, за прибързаното му напускане на партито, за всичко — да изтрия плочата, било каквото било, давай отначало.

Но не искам да се предам толкова лесно, затова казвам, макар че ми се иска точно обратното:

— Трябва да закарам Майлс. Нека го оставим за часа по английски.

И за да не му дам възможност да ме разубеди, затварям телефона и го захвърлям в далечния ъгъл на стаята.

На следващата сутрин Райли изскача пред мен и пита закачливо:

— Още ли си намусена?

Отвърщам ѝ с гримаса.

— Ще взема това за „да“! — засмива се тя, скача върху скрина ми и започва да ритя с пети по чекмеджетата.

— Е, казвай, днес на кого си взела дрехите? — поглеждам към стегнатото ѝ боди, дългата пола и падащата на вълни кестенява коса, докато хвърлям учебниците в раницата.

— На Елизабет Суон — усмихва се тя.

Спирам и се опитвам да си спомня това име.

— А, „Карибски пирати“?

— Точно — кима тя, после опулва очи и подава езика си, както правят обесените по филмите. — Сега е твой ред. Каж ми какво става с твоя граф Ферсен?

Мятам раницата на рамо,хващам дръжката на вратата и за да избегна въпроса, питам:

— Идваш ли?

— Не и днес — клати глава тя. — Имам среща.

Облягам се на вратата и я поглеждам изненадано.

— Какво имаш предвид под „имам среща“?

Райли отново поклаща глава и скача от скрина.

— Не става дума за вашето цуни-гуни — отвръща със смях, пристъпва към стената и изчезва през нея.

Майлс закъснява, съответно закъснявам и аз, а когато стигаме до училище, се оказва, че всички места на паркинга са заети. Всички, с изключение на най-хубавото, най-желаното.

Онова, в самото начало.

Дето е най-близо до изхода.

И което, съвсем случайно, се оказва до колата на Деймън.

— Как го направи? — извиква Майлс, грабва торбата, изскача от малката ми червена кола, изтичва към Деймън и се втренчва в него с такъв възторг, сякаш вижда не него, а секссимвола на Америка.

— Какво да съм направил? — отвръща с въпрос Деймън и наднича през рамото му към мен.

— Да запазиш това място. Човек трябва да е тук още преди започването на учебната година, ако иска да се класира за него.

Деймън се засмива и очите му търсят моите. Но аз кимам хладно, все едно, че е кварталният аптекар или пощаджията, а не момчето, което обсеби мислите ми от мига, когато го зърнах.

— Звънецът ще бие всеки момент — подмятам, влизам в училище и се затичвам към класната стая, смаяна от бързината, с която Деймън се движи и успява да ме настигне без никакви усилия.

Влизам в стаята и се спъвам нарочно в раницата на Стейша, но тя пропуска дългоочаквания момент, защото насочва цялото си внимание към Деймън.

— Хей, къде са ми розите? — изпречва се пред него тя.

Но лицето ѝ изведнъж помръква, когато чува отговора:

— Съжалявам. Не днес.

Деймън сяда на мястото си и ме поглежда:

— Днес някой е станал накриво.

Свивам рамене и пускам раницата на пода.

— Не бързай толкова — навежда се той към мен. — Господин Робинс си е още вкъщи.

— Откъде зна... — обръщам се изненадана, но замлъквам, преди да съм свършила. Имам предвид, откъде знае Деймън това, което знам аз — че господин Робинс си е вкъщи със страшен махмурлук и страда за дъщеря си и жена си, които са го напуснали онзи ден?

— Докато те чаках, видях неговата заместничка. Беше се объркала, затова се наложи да я упътя към учителската стая. Но май и аз се обърках и по погрешка съм я изпратил към учебните лаборатории.

Още докато говори, „виждам“, че е истина, че тя влиза в друга стая, излиза и се чуди къде да ни намери.

— Хайде, кажи ми сега. С какво те ядосах?

Поглеждам към Стейша, която шепне нещо на ухото на Онър и ме гледа злобно.

— Не им обръщай внимание, те са пълни идиотки — прошепва той, приближава се до мен и слага ръка върху моята. — Съжалявам, че не можах да ти се обадя по-рано. Имах посетител, нямаше как да се измъкна.

— Дрина ли имаш предвид?

Но веднага си прехапвам езика. Боже, каква ужасна ревнивка съм! Искам да му покажа, че съм спокойна, че не ме интересува и че изобщо не забелязвам как всичко се променя в момента, когато тя се появи, но не се получава, защото съм много повече параноична, отколкото наивна.

— Евър... — заговаря той, но понеже аз започнах първа, искам да продължа.

— Видя ли на какво прилича Хевън? Превърнала се е в една малка Дрина. Облича се като нея, говори като нея, дори има същия цвят на очите. Сериозно ти казвам, ела днес на масата за обяд и ще видиш сам.

И го поглеждам така, сякаш той е отговорен за промяната, сякаш вината е негова. Но когато очите ни се срещат, не издържам и се предавам на магията му, превръщам се в парче стомана, неудържимо привлечено към неговия магнит.

Деймън въздъхва и се премества още малко към мен.

— Евър, разбери, не е каквото си мислиш.

Отдръпвам се и притискам устни една към друга. *Откъде знаеш, като си нямаш никаква идея какво мисля, си казвам наум.*

— Дай ми възможност да ти се извиня. Позволи ми да те заведа на едно специално място, моля те!

Кожата ми усеща топлината на погледа му, но не искам да рискувам. Искам да го оставя да се измъчва, да се съмнява. Да го размотавам до последно. Затова отмятам глава, поглеждам го равнодушно и казвам:

— Ще видим.

Когато излизам от четвъртия час по история, Деймън вече ме чака пред вратата. Предполагам, че иска да обядваме заедно, затова казвам:

— Чакай да си оставя раницата в шкафчето.

— Няма нужда — усмихва ми се той и слага ръка на кръста ми.
— Имам за теб една изненада.

— Изненада? — Поглеждам в очите му и изведнъж оставаме само аз и той. Целият останал свят изчезва незнайно къде.

— Искам да те заведа на едно място. Толкова е забавно, че се надявам да ми простиш всички прегрешения.

— Ами часовете? Искаш да зарежем всичко ли? — Скръствам ръце пред гърдите си, но е ясно, че не се дърпам много-много.

Той се засмива, навежда се към мен и устните му нежно докосват врата ми, докато произнасят „да“.

Отдръпвам се и вместо подготвеното „не“, се чувам да казвам „няма ли да ни хванат“.

— Не се тревожи. — Деймън хваща ръката ми и ме повежда към изхода. — С мен си в безопасност.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Дисниленд“!

Слизам от колата си и го поглеждам удивено. От целия списък с местата, на които си мислех, че може да ме заведе, нито едно не носи това име.

— Казват, че е най-забавното място на земята — засмива се той.
— Била ли си тук?

Поклащам отрицателно глава.

— Чудесно! Тогава аз ще бъда твой екскурзовод.

Хваща ме за ръка и ме повежда към входа. Тръгваме по главната улица. Гледам всичко с широко отворени очи и се опитвам да си го представя тук и преди. Той е толкова шик, толкова впечатляващ, секси, самоуверен, че ми е трудно да си представя как тича насам-натам с децата из царството на Мики Маус.

— През седмицата е много по-хубаво, защото хората са по-малко — обяснява той, оглежда се и ме превежда на другия тротоар. — Ела, искам да ти покажа Ню Орлийнс, любимата ми част.

— Охо, имаш и любима част? — Спирам на средата на улицата и го поглеждам учудено. — Значи идваш често тук? А аз си мислех, че си се преместил отскоро при нас.

Той се засмива.

— Да, току-що се преместих. Но това не означава, че не съм бил тук и преди — казва и ме повежда към Къщата на духовете.

След Къщата на духовете заминаваме на пътешествие с пиратски кораб из Карибите и когато се завръщаме, той спира и ме пита:

— Е, кое ти хареса повече?

— Ами, като че ли „Пиратите“.

Деймън продължава да ме гледа в очакване на подробности.

— И двете са супер, но Пиратите имат едно предимство. Имат си Джони Деп. Малко е нечестно, но Джони Деп си е Джони Деп, нали?

— Джони Деп? С него ли трябва да се боря за вниманието ти? — вдига вежда той.

Аз замълчавам и оглеждам крадешком черните дънки, черната маркова блуза с дълги ръкави и онези рокерски обувки. Небрежната му елегантност и красивото лице слагат в джоба си всички холивудски звезди накуп, въпреки че никога не бих му го признала.

— Искаш ли още веднъж? — стрелка ме той с тъмните си очи.

И ето че влизаме още веднъж в пиратския кораб. После се връщаме обратно в Къщата на духовете. Стигаме до последната част на приключението, когато призраците завладяват количката ни и я подкарват и аз се улавям, че несъзнателно очаквам Райли да се намести между нас, да се засмее от предната седалка, да ни маха и да ни прави смешни гримаси. Но вместо нея се появява едно от анимационните духчета на „Дисни“ и аз се сещам, че Райли е заета днес. Има среща.

След солидна доза смях и приключения си намираме една маса до водата в „Блу Баю“ — ресторант на пиратския кораб. След като сервитьорката се оттегля, аз отпивам от студения чай и го поглеждам изпитателно.

— Добре, но аз случайно знам, че това е огромен парк и в него има много други части, които нямат нищо общо с пиратите и с духовете.

— Аз също съм чувал — кима той, набожда на вилицата си един калмар от чинията пред себе си и ми го поднася. — Някога имаха една секция, наричаше се „Мисия до Марс“, но хората ѝ казваха „Разходка за влюбени“, защото вътре беше много тъмно и учениците се възползваха от мрака.

— Още ли я има? — питам, но когато долавям нетърпението в гласа си, лицето ми става моравочервено. — Не че искам да отидем там, просто съм любопитна.

Той ме поглежда видимо развеселен. После поклаща глава.

— Не. Отдавна я затвориха.

— Че ти на колко години си бил, когато си ходил на разходка за влюбени? На две? — Бодвам с вилицата една напълнена с шунка гъба и се моля да ми хареса.

— Не съм ходил — усмихва се той. — Това е било преди мен.

При нормални обстоятелства не бих стъпила на подобно място. Тук прехвърчат всякакъв род енергии, ярките аури на хората ме

заслепяват, а звукът от разнообразните им мисли ме изморява. Но с Деймън всичко е различно, приятно и ободряващо, защото в мига, когато ме докосне или заговори, става съвсем тихо, сякаш сме сами.

След обяда правим дълга разходка из парка, преминаваме през всички изпитания на твърда земя и избягваме всички по вода или поне онези, където има вероятност да се измокрим. Привечер, когато слънцето се скрива, той ме води към замъка на Спящата красавица. Спираме отпред до рова и чакаме да започне шоуто на фойерверките.

— Простено ли ми е сега? — Поставя той ръка на кръста ми и зъбите му опитват вкуса на врата, на извивката на челюстта и на ухото ми.

Внезапната светлинна феерия, трясъкът и последвалият пукот — всичко това глъхне, сякаш се случва на километри от сетивата ми, когато телата ни се притискат едно в друго и устните му намират моите.

— Виж — посочва Деймън към раздираното от цветни светлини нощно небе, към виолетовите светещи кълба, които се разпадат и литват надолу като златен водопад. Водопадът се превръща в сребърен фонтан, после в розови хризантеми и за финал — в дузина червени лалета. Всичко това бумти и трещи с такава сила, че бетонът под краката ни трепери.

Какво? Червени лалета?

Поглеждам към Деймън, очите ми са пълни с въпроси, но той се усмихва, мълчи и сочи с очи към небето и въпреки че картината изгрява и веднага избледнява, знам, че споменът ще се запечата завинаги в съзнанието ми.

Той ме притиска до себе си и устните му гъделичкат ухото ми:

— Шоуто свърши. Феята чака своята приспивна песен.

— Ти откъде знаеш, да не си й се обаждал по телефона? — засмивам се аз, щастлива като никога.

Скоро след това Деймън ме повежда към изхода, а оттам — към мястото, където сме паркирали колите.

Скачам в миатата и му се усмихвам. Той се навежда към прозореца ми и казва:

— Обещавам ти, че отсега нататък ще има много такива дни. Следващия път ще те заведе в Парка на приключенията в Калифорния.

— А аз си мислех, че току-що изживяхме едно калифорнийско приключение — усмихвам му се, смаяна от факта, че той успява винаги да разбере какво мисля, преди да съм си отворила устата. — Да те следвам ли, както на идване?

Пъхам ключа в стартера и чакам. Но той клати глава.

— Този път аз ще те следвам. Искам да съм сигурен, че ще се прибереш у дома цяла и невредима.

Напускам паркинга, вливам се в потока от коли по южната магистрала и потеглям към дома. Едното ми око не мърда от огледалото за обратно виждане и когато го виждам точно зад мен, не мога да се сдържа да не го даря с усмивка.

Имам си приятел. Гадже, както казва Райли.

Красив, секси, умен и чаровен.

Гадже, което ме кара да се чувствам отново нормална.

Което ме кара да забравя, че не съм.

Пресягам се към съседното място и изваждам от плика новата си блузка. Пръстите ми пробягват по щампата с Мики Маус, докато си припомням думите на Деймън, докато ми я купуваше.

— Виж, тази няма качулка — бе казал и я бе сложил на гърдите ми, за да се увери, че ще ми стане.

— Какво искаш да кажеш? Бях засякла погледа му в огледалото и неволно се бях запитала, дали и той като Райли наистина мрази начина ми на обличане.

— Нищо особено — бе свил рамене той. — Само че без качулка те харесвам повече.

Усмихвам се на спомена и на разменената целувка на опашката пред касата, припомням си разлялата се по цялото ми тяло топлина и онова сладко чувство от докосването на устните му до моите...

Телефонът ми звъни. Поглеждам в огледалото и виждам, че Деймън държи своя до ухото.

— Здравсти — казвам тихо и тръпна в очакване на милия му глас.

— Спести си го — чувам този на Хевън. — Съжалявам, ако те разочаровам, но съм аз, Хевън.

— А... какво става, Хевън? — питам и давам знак с мигача, за да улесня Деймън.

Само че той вече не е отзад. Хевън говори нещо забързано, а аз въртя глава във всички посоки, трескаво оглеждам четирите ленти, но

колата му я няма никъде.

— Ти слушаш ли ме изобщо? — ядосва се тя.

— Извинявай, какво каза?

Намалявам скоростта и поглеждам назад, търся черното беемве на Деймън. В същия момент един тип на чудовищно голям камион минава на косъм от мен, надува клаксона и ми показва среден пръст.

— Казах, че Еванжелин е изчезнала.

— Как така е изчезнала? — питам, но всъщност се чудя какво да правя, дали да изляза на шосе 133, или да изчакам Деймън, защото съм сигурна, че не ме е задминал.

— Звънях й поне сто пъти на мобилния, но тя не вдига.

— И? — бързам да приключа с тази глупава история. Не може да обявиш един човек за изчезнал само защото не си вдига телефона, нали? Искам да затворя и да се заема с моя изчезнал Деймън.

— И не само че не си вдига телефона, но я няма и в апартамента й и никой не я е виждал от Хелюин насам.

— Какво искаш да кажеш? — Отново проверявам в огледалото за обратно виждане, в страничното и навсякъде около себе си, но от него няма и помен. — Тя не си ли тръгна с вас?

— Не съвсем — казва Хевън. Гласчето й изтънява и се напруга като на виновно дете.

След няколко яростни клаксона и още един среден пръст се отказвам да търся повече. Заричам се да му се обадя веднага щом приключа с Хевън и хубавичко да го насоля.

— Е-хо — обажда се тя от другата страна, не, по-скоро крещи. — Боже, ако си толкова заета, че нямаш време да ме изслушаш, просто си кажи, ще звънна на Майлс.

Поемам дълбоко въздух и се въоръжавам с търпение.

— Съжالياвам, в момента шофирам и съм малко разсеяна. Освен това и двете знаем, че днес Майлс е на актьорско майсторство, затова звъниш на мен — казвам и преминавам в лявата лента, решена да нарежа всичко и да се добера до дома възможно най-бързо.

— Както и да е — мънка тя. — Виж, аз не ти казах всичко за онази вечер. Ами... ние с Дрина си тръгнахме без Еванжелин.

— Вие... какво?

— Нали се сещаш. От „Ноктюрно“. Тя изведнъж... изчезна. Търсихме я навсякъде, но не можахме да я открием. Решихме, че си е

харесала някого, което, вярвай ми, не е много трудно, и... ами тръгнахме си.

— Оставили сте я в Ел Ей? В *нощта на Хелюин*? Когато всички психари са по улиците?

В мига, когато го изричам, ги виждам и трите в някакъв неприветлив и потискащо мрачен клуб. Дрина отвежда Хевън във ВИП стаята, уж да пийнат по нещо, и нарочно отстранява Еванжелин. И въпреки че нататък лентата е празна, около нея не се вижда никакъв мъж.

— А според теб какво трябваше да направим? Може и да не знаеш, но тя е навършила осемнайсет, което означава, че прави каквото си иска. Освен това Дрина ми каза, че ще я наглежда. Но после... не знам как стана... ѝ изгуби следите. Току-що говорих с нея. Чувства се ужасно.

— Дрина се чувствала ужасно? — Просто не мога да повярвам. Дрина не изглежда от тези, които чувстват нещо друго към останалите, освен неприязън.

— Какво искаш да кажеш? — дръпва се Хевън. — Та ти дори не я познаваш!

Свивам устни и натискам газта отчасти, защото този участък от пътя ми е добре познат и знам, че в момента по него няма полицаи, и отчасти, защото искам да избягам от Хевън, Дрина, Еванжелин и мислите за изчезването на Деймън — всичко накуп — макар да ми е ясно, че няма да успея.

— Извинявай — казвам накрая, вдигам крак от газта и намалявам.

Няма нищо. Аз просто... чувствам се ужасно и не знам какво да правя.

— Звъня ли на родителите ѝ? — питам, въпреки че вече подушвам отговора.

— Майка ѝ е алкохоличка, живее някъде в Аризона, а баща ѝ е офейкал, докато е била още в корема на майка си. Говорих с хазяина ѝ, но него го вълнува само едно — да махнем партакешите ѝ, за да може да даде отново апартамента под наем. Дори подадохме сигнал в полицията, но те, изглежда, не се разтревожиха много.

— Да, точно така. Виж, трябва да затварям. Ще се видим утре.

И преди да успее да ми отговори, отбивам встрани и търся номера на Деймън сред последните приети разговори. Но когато виждам, че вместо числа там е изписано „неизвестен номер“, удрям по волана с всички сили.

Боже мили, имам гадже, но не знам телефонния му номер, не знам и къде живее!

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Деймън най-после се обажда късно през нощта (предположих, че е той, защото на дисплея пишеше „неизвестен номер“), го препратих директно към гласовата поща. А на сутринта, докато се приготвям за училище, изтривам съобщението, без да го прослушам.

— Не си ли любопитна? — мръщи се Райли, докато кръжи около бюрото ми. — Поне малко?

— Не — отсичам, поглеждам все още неразопакованата тениска с щампата на Мики Маус и бъркам в чекмеджето за друга. Дето *не ми е купена от него*.

— Ако искаш, мога да поразуча нещата около него. Просто за да си в час.

— Не и не! — Вдигам нервно косата си на кок и мушкам между кичурите един молив, за да я задържа нагоре.

— О, моля те, не слагай моливи по главата си. Боже, какво направи с теб този човек? — киска се тя, но когато не ѝ отговарям, ме поглежда сериозно. — Не мога да те разбера. Защо винаги си ядосана? Добре, изгуби го на магистралата и той забрави да ти даде телефонния си номер. Какво толкова? Случват се такива работи. Откога си станала такава параноичка?

Тръскам ядно глава и ѝ обръщам гръб, но дълбоко в себе си признавам, че има право. Наистина съм ядосана. И наистина ме гони параноята. Нещата са дори много по-лоши от това. Защото трябва непрекъснато да плевя тази градина в главата си, пълна с чужди мисли, с безброй аури и всякакъв род духовни енергии, а това, честно казано, може да подлуди човек. Но има и други неща, които не искам да споделям с нея.

Например за Дрина, която ни проследи до „Дисниленд“. И за Деймън, които изчезва винаги, когато тя е наблизо.

Обръщам се към Райли и оглеждам подробно костюма ѝ от лъскава черна коприна.

— Докога ще си играеш на Хелюин?

Тя ме поглежда ядосано и се тросва:

— Докогато си искам.

Долната ѝ устна започва да трепери и аз веднага си казвам, че съм най-голямата гаднярка на света.

— Извинявай... съжалявам! — казвам бързо, мятам торбата на рамо и се питам отчаяно кога най-после животът ми ще се стабилизира, кога ще намеря баланса.

— Не, не съжаляваш — хвърля ми сърдит поглед тя. — Повече от очевидно е, че не съжаляваш.

— Наистина съжалявам, Райли. Повярвай ми, нямам никакво желание да се караме.

Тя вирва глава и тропва ядосано с крак.

— Идваш ли? — викам през рамо и се запътвам към вратата, но тя продължава да мълчи. Налага се да си поема дълбоко въздух, за да успокоя топката. — Хайде, Райли, знаеш, че не бива да закъснявам. Моля те, реши вече идваш ли или не?

Тя затваря очи, клати енергично глава и когато ги отваря, виждам, че са зачервени от напирещите в тях сълзи.

— Аз не бива да съм тук — изтърсва изведнъж.

Ръката ми е вече на дръжката, трябва да тръгна, но как да изляза сега? След като тя каза това?

— За какво говориш?

— Говоря, че не бива да съм тук. С теб. Тези наши срещи и всичко... Не бива да го правя.

Взирам се със свито сърце в нея и мислено я умолявам да млъкне. Не искам да слушам това. Толкова свикнах с присъствието ѝ! Никога не ми е идвало наум, че има някакво друго място, където би ѝ било по-добре.

— Но... аз мислех, че ти е приятно да си тук — едва успявам да изтръгна някакъв звук от стегнатото си гърло и усещам, че паниката постепенно завладява тялото ми.

— Разбира се, че ми е приятно. Но може би не е правилно да съм тук. Може би трябва да съм другаде. Мислила ли си някога за това? — пита тя и ме гледа с големите си изпълнени с тревога и объркване очи и въпреки че съм безвъзвратно закъсняла за училище, пускам дръжката и се връщам при нея.

— Райли... аз... какво точно имаш предвид? — питам и си пожелавам вълшебна гума, за да изтрия цялата тази объркана сутрин и да я започна отново.

— Ава казва...

— Ава?! — извиквам и се опулвам така, че очите ми всеки момент ще изскочат от орбитите си.

— Да, сещаш ли се за онази ясновидка, която беше тук на Хелюин? Която можеше да ме вижда?

Клатя глава, връщам се към вратата, отварям я рязко и казвам през рамо:

— Много ми е неприятно да ти го кажа, но Ава е шарлатанка. Измамница. Лъжкиня. Циркаджийка. Не бива да я слушаш, Райли! Тя е луда за връзване.

Райли свива колебливо рамене.

— Тя говори много интересни неща.

В гласа ѝ има толкова болка и тревога, че съм готова да кажа всичко, за да я успокоя.

— Слушай, Райли — започвам и оглеждам коридора, макар да знам, че Сабин отдавна е тръгнала за работа. — Не искам да чувам повече за Ава. Ако имаш желание да се срещаш с нея след всичко, което току-що ти казах за нея, тогава добре, не мога да те спра. Но не забравяй, че тя не ни е никаква. Няма никакво право да ни съди и да недоволства, че искаме да сме заедно. Това не е нейна работа. То си е наша работа.

Проверявам ефекта от думите си, виждам все същите тъжни очи и същата трепереща долна устна и сърцето ми се сгърчва като спукан балон.

— Ох, Райли, вече нямам никакво време. Идваш или не? — питам шепнешком.

— Не — отвърща тихо тя.

Поклащам глава, поемам дълбоко въздух и затръшвам вратата.

Майлс е проявил здрав разум и вместо да виси пред тях и да ме чака, си е намерил друг начин да стигне до училище, така че пътувам сама дотам. Когато пристигам, звънецът вече е бил, но Деймън е там, чака ме до колата си, паркирана на второто най-удобно място, точно до моето.

— Здравсти — запътва се стремително към мен и подава бузата си за целувка.

Но аз грабвам раницата и тръгвам към входа, без да го погледна.

— Съжалявам, вчера те изгубих по пътя. Звъннах ти по-късно, но ти не отговори. — Следва ме по петите той.

Хващам железните топки на входната врата и ги разтърсвам с всичка сила. Но тя не помръдва. Затварям очи и опирам чело в хладното желязо. Вече е прекалено късно. След последния звънец входът се заключва автоматично и е безсмислено да настоявам.

— Получи ли съобщението ми?

Пускам вратата и тръгвам към кабинета на директора. Съвсем ясно си представям как стоя пред бюрото му с наведена глава, а той ми трие сол на главата за вчерашното бягство и за днешното закъснение.

— Нещо не е наред ли? — Хваща ръката ми Деймън и аз усещам сладката и топла вълна да залива вътрешностите ми. — А аз си мислех, че вчера ти е харесало. Кажи, нали си прекарахме добре?

Търся опора в ниската тухлена ограда и поемам дълбоко въздух. Едва се държа на краката си, сякаш са от гума.

— Или просто ме разиграваш? — пита разтревожено той, стиска ръцете ми и ме моли с очи.

И тъкмо започвам да се размеквам, готова да приема всичките му извинения, когато спомените от вчерашния ден нахлуват в главата ми и аз отблъсквам протегнатите му към мен ръце. Хевън, телефонният ни разговор, необяснимото му изчезване на магистралата — всичко това ме връхлита като ураган, който ме кара да потръпна зиморничаво.

— Знаеше ли, че Дрина също е била в „Дисниленд“? — питам и веднага осъзнавам колко съм жалка. Но след като вече съм го казала, защо да не продължа? — Има ли нещо, което не знам, Деймън? Нещо, което трябва да ми кажеш?

Стисвам устни и заставам на тръни. Очаквам най-лошото.

Но той продължава да ме гледа все така нежно.

— Дрина не ме интересува, Евър. Интересуваш ме само ти.

Свеждам поглед и мълча. Искам да му повярвам, но нещата не са толкова прости. Деймън трябва да обясни, да... Но той хваща ръката ми. Изведнъж всичките ми съмнения изчезват и аз си казвам, че всъщност нещата може би наистина не са толкова сложни.

— Сега идва моментът, когато ми казваш, че и ти чувстваш същото — затаява той дъх.

Но аз все още се колебая. Сърцето ми бие толкова силно, че няма начин той да не го чува.

Постепенно всичко отминава. Той ме повежда спокойно към входа и прошепва в ухото ми:

— Всичко е наред. Няма за къде да бързаме. Ще имаме много други такива изпълнени с приключения дни. А сега бягай в клас. Време е.

— Ще трябва да минем през кабинета на директора — вдигам поглед към него. — Забрави ли, че вратата е заключена?

— Евър — клати глава той. — Вратата не е заключена.

— Напротив, аз току-що проверих. Заключена е.

— Не ми ли вярваш? — усмихва ми се той, а аз го поглеждам недоверчиво. — Хайде пробвай тогава. Какво ти коства? Няколко крачки? Едно пресягане към дръжката?

И тръгва към вратата. Оставам на място, местя объркано поглед от кабинета на директора към Деймън и обратно, накрая махам с ръка и тръгвам след него. Следвам го през целия обратен път до входа и когато поглеждам към вратата, зяпвам от изненада. Сякаш като по чудо тя се оказва отворена.

— Но аз видях с очите си! Ти също видя, нали? — поглеждам го изумено. Просто не знам как би могло да се случи това. — Дори натиснах дръжката, натиснах с всички сили, но вратата не помръдна и на милиметър.

Деймън се засмива, целува ме по врата и казва весело:

— Хайде, влизай. И не се тревожи, господин Робинс не е в състояние да дойде на работа, а на заместницата му ѝ се вие свят. Всичко ще бъде наред.

— Ти няма ли да дойдеш? — питам го и усещам, че паниката отново се надига в мен. Имам отчаяна нужда от него, от присъствието му.

— Аз съм самостоятелен човек — вдига рамене той. — Правя това, което ми се прави.

По правило избягвам да мисля за стария си живот. Опитвам се да забравя за предишния си дом, за предишните приятели, за предишното си семейство, за предишната Евър. Аз разпознавам добре знаците на връхлитащия ме ураган от чувства — смъдящите очи, недостигът на въздух, празнотата и отчаянието. Това ми дава възможност да реагирам навреме, но понякога всичко се стоварва върху мен без никакво предупреждение и направо ме смазва. Единственото, което мога да направя тогава, е да се свия на кълбо и да чакам бурята да отmine.

Но как да се свия на кълбо по средата на часа по история?

И докато господин Миноз разказва ли, разказва за Наполеон, гърлото ми се свива, стомахът ми се сгърчва на възел и очите ми внезапно пресъхват. Ставам и се изстрелвам към вратата, глуха за настойчивия глас на учителя да се върна и за подигравките на съучениците си.

Хуквам по коридора, заслепена от сълзите и жадна за глътка въздух. Чувствам вътрешностите си изпразнени, сякаш съм куха черупка, съхраняваща в себе си нищото. Завивам зад ъгъла, забелязвам прекалено късно Стейша и я блъскам с такава сила, че тя пада на земята, застъпва роклята си и на плата се появява сериозна дупка.

— Какво, по дяв... — Оглежда тя съдраната рокля. Вдига очи, съзира ме и почервенява от ярост. — Ти ми я скъса, откачалке!

И пъха юмрук в дупката на плата, за да демонстрира щетите.

Искрено съжалявам за станалото, но нямам време да се извинявам и помагам. Мъката ще ме залее всеки момент, а аз не искам тя да ме вижда в онова състояние.

Опитвам се да се измъкна покрай нея, но, търсейки опора да се изправи, Стейша ме сграбчва за ръката и допирът на пръстите ѝ ме изпълва с толкова зла енергия, че отварям уста като риба на сухо.

— За твоя информация това е дизайнерска рокля. Което значи, че ще ми я платиш — изсъсква тя. Пръстите ѝ се забиват в ръката ми и аз имам чувството, че ще припадна всеки момент. — И да знаеш, че няма да се разминеш само с това. Ще съжаляваш жестоко. Ще ти се иска никога да не си идвала в това шибано училище.

— Като Кендра ли? — поглеждам я в очите и изведнъж усещам, че силите ми се връщат и стомахът ми се успокоява.

Тя отпуска хватката си, но продължава да стои на пътя ми.

— Ти сложи в шкафчето ѝ онези наркотици. Направи така, че да я изгонят от училище, съсипа репутацията ѝ и всички повярваха на теб.

Описвам подробно сцената, която се появява в главата ми от допира ѝ. Стейша пуска ръката ми и прави крачка назад. Лицето ѝ пребледнява като на мъртвец.

— Кой ти го каза? Ти още не беше тук, когато това се случи.

Свивам рамене. Знам, че е истина, въпреки че не това е важното в момента.

— Има и още — пристъпвам към нея, осъзнала, че ураганът ме е подминал, че страхът в очите ѝ е излекувал като по чудо собствената ми болка. — Знам, че преписваш на тестовете, крадеш от родителите си, от магазините и от приятелите си — за теб това е в реда на нещата. Знам, че записваш разговорите си с Онър, пазиш имейлите и съобщенията ѝ, в случай че някога ти обърне гръб. Знам също, че флиртуваш с втория ѝ баща — всичко това е отвратително, но за съжаление има и още по-лошо. Защото знам и за господин Барнс или Барнъм? Както и да е, ти си знаеш за кого говоря, за твоя учител по история в девети клас. Опитала си се да го прельстиш. И когато не ти се е вързал, си решила да го изнудиш, заплашила си го, че ще кажеш на директора и на съпругата му. Горката жена е била бременна по онова време.

Гледам я в очите и поклащам отвратено глава. Поведението ѝ е толкова долно, толкова себично, че просто не изглежда реално.

Тя стои пред мен с широко отворени очи и треперещи устни, потресена, че някой може да знае за всичките ѝ мръсни интриги. Разкрих всичко благодарение на моята дарба. Тя ми помогна да видя истинската същност на тази подла твар, тази егоистична гадина, която ме преследва от първия ден в това училище. Но вместо да се почувства виновна, вместо да потъне в земята от срам, тя ме гледа нагло и изглежда по-уверена и доволна, отколкото аз някога съм била. В същия момент усещам, че гаденето и болката са си отишли съвсем и вече не ме интересува как ще свърши всичко това.

— Да продължавам ли? — питам спокойно. — Защото, вярвай ми, има още много. Но ти и сама знаеш, нали?

Подкарвам я към клас, аз напред, тя ситни зад мен, опитва се да забави темпото, за да увеличи дистанцията между нас.

— Каква си ти? Някаква вещица? — прошепва Стейша и шари с поглед из коридора в търсене на помощ, на нещо, което ще ѝ позволи да избяга от мен.

Засмивам се, но не отговарям. Нито потвърждавам, нито отричам. Искам да я накарам следващия път да си помисли хубавичко, преди да се заяде с мен.

Но тя изведнъж спира и ме поглежда право в очите, явно намерила почва под краката си.

— Е, и какво ще ми направиш? Твоята дума срещу моята — извива устни в ехидна усмивка тя. — Как мислиш, на кого ще повярват хората? На мен, най-популярното момиче тук? Или на теб, най-шантавата кокошка в цялото училище?

Аз мълча. Не мога да отрека, че има основание да злорадства.

Стейша мушка пръст в дупката на роклята си и ме поглежда злобно.

— Стой далеч от мен, откачалке. В противен случай, заклевам се, ще съжаляваш.

Задминава ме и уж случайно ме блъска силно в стената. От което разбирам, че изобщо не се шегува.

Виждам Хевън на масата за обяд и правя огромни усилия да остана спокойна, когато забелязвам лилавата ѝ коса. Нямам представа дали да коментирам факта, или да си мълча.

— Не се прави, че не забелязваш — ухилва се тя още преди да съм поздравила. — Ужасно е, знам. Снощи, след като се прибрах от вас, се опитах да я боядисам червена, нали се сещаш, като онзи меден нюанс на Дрина. Но ето какво се получи.

Хваща един кичур, поглежда го и се намръщва.

— Приличам на патладжан, забучен на пръчка. Но само за няколко часа, защото след училище Дрина ще ме води в някакъв луксозен фризьорски салон в Ел Ей. Нали се сещаш, от онези места в звездния списък, за които не можеш да си намериш час една година напред. Но тя успяла да ме вреди в последната минута. Казвам ви, това момиче е невероятно. Има толкова връзки, че направо не е истина.

— Къде е Майлс? — бързам да я прекъсна, защото не ми се слуша за *невероятната Дрина* и нейните дебели като корабни въжета

връзки.

— Учи си ролята. В театралната група ще поставят „Лак за коса“ и той се надява да получи главната роля.

— Тя не се ли изпълнява от момиче?

Отварям плика с храната и откривам половин сандвич, чепка грозде, пакетче чипс и няколко лалета.

Тя свива рамене.

— Навива и мен да опитам, но аз изобщо не съм по тая част — казва, докато разтваря една салфетка и поставя върху нея своето ягодово кексче. — Ами ти? Къде е високият, тъмнокос пич, дето разтреперва краката на всички момичета, или, с други думи, гаджето ти?

Вдигам рамене и се сещам, че днес отново забравих да запиша телефонния му номер и да го попитам къде живее.

— Наслаждава се на предимствата на самостоятелния си живот, предполагам — отвърщам, разопаковам сандвича и отхапвам. — Някакви новини от Еванжелин?

— Не — клати глава тя, — но виж това.

Вдига ръкава и поднася ръката си към очите ми.

Взирам се в малката кръгла татуировка, представляваща груба рисунка на змия, захапала опашката си. И въпреки че изглежда недовършена, за момент ми се струва, че мърда и лази по кожата ѝ. Но щом примигвам, илюзията изчезва.

— Какво е това? — питам шепнешком. Излъчваната от змията енергия изпълва главата ми с неистов страх, макар да не мога да разбера защо.

— Трябваше да е изненада. Ще ти я покажа, когато я завършат — усмихва се щастливо тя. — Всъщност изобщо не трябваше да ти споменавам за нея.

Сваля ръкава и се оглежда заговорнически наоколо.

— Обещах да не го правя. Толкова съм емоционална, че не мога да пазя тайни. Особено ако са мои собствени.

Поглеждам я и се опитвам да вляза в съзвучие с нейната енергия, да намеря логично обяснение за неприятното чувство в стомаха си и за ужаса, който ми вдъхва татуировката, но не успявам.

— На кого си обещах да не казваш? Изобщо, какво става, Хевън?

В същия миг забелязвам, че аурата ѝ се е превърнала в сива мъглявина около нея, а ръбовете ѝ се сливат с пространството наоколо. Но тя само се засмива и с жест показва, че слага цип на устата си.

— Забрави. Ще почакаш и ще разбереш — добавя тайнствено.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Прибирам се от училище и заварвам Деймън да ме чака на стъпалата. Усмивката му прогонва всички облаци от небето и аз забравям за всичките си съмнения.

— Как премина през охраната на алеята? — питам изненадано, защото съм повече от сигурна, че не съм го канила и не съм съобщавала на портиера за него.

— Личният чар и скъпата кола вършат чудеса. — Става от стъпалото той, изтупва дизайнерските си дънки и влиза след мен вкъщи. — Как мина денят ти?

Не отговарям. Притеснена съм, защото в момента нарушавам най-важното си правило — никога не кани непознати у дома — нищо, че този непознат може да се нарече мое гадже.

— Както обикновено — отвърщам след дълга пауза. — Заместничката на господин Робинс се закле повече да не стъпва в училище.

Поглеждам го в очакване да пусне някаква шега по темата и виждам, че не ме слуша. Кима с глава, но мислите му са някъде другаде, защото погледът му се рее в далечината.

Отивам в кухнята, надниквам в хладилника и питам:

— Ами ти? Какво прави цял ден?

Отварям бутилка с минерална вода и му предлагам. Той отказва с жест и отпива от неговата бутилка, пълна със странна червена течност.

— Направих си разходка с колата, после малко сърф, после чаках да удари последният звънец, за да те видя отново.

— Знаеш ли, можеше просто да дойдеш на училище. Тогава нямаше да се налага да чакаш звънеца.

— Ще се опитам да си спомня съвета ти утре — усмихва се той.

Облягам се на плота и въртя капачката на бутилката ту насам, ту натам, изнервена от мисълта, че съм сама с него в тази огромна къща. В главата ми напират стотици въпроси, но не знам откъде да започна.

— Искаш ли да отидем при басейна? — казвам накрая с надеждата, че свежият въздух и отвореното пространство ще ме успокоят.

Но той поклаща глава и взема ръката ми в своята.

— Предпочитам да се кача горе и да разгледам стаята ти.

— Откъде знаеш, че е горе? — поглеждам го изненадано.

Той отвръща на погледа ми с усмивка.

— Не са ли винаги на втория етаж?

Кимам и се замислям. Колебая се между желанието си да позволя *онова* да се случи и учтивия отказ. Но когато той докосва ръката ми и казва: „Хайде, кълна се, че няма да те ухапя“, се предавам. Оставям се на чаровната му усмивка и на приканващата топлина на пръстите му и го повеждам нагоре, като се моля тайничко Райли да не е там.

Но щом стъпваме на последното стъпало, тя изскача от кабинета ми и изписква:

— Ох, извинявай, много извинявай, не исках да... о-па!

Заковава се на място при вида на Деймън до мен и започва да мести големите си като фризби очи от мен на него и обратно.

Но аз продължавам към стаята, все едно че не съм я видяла. Надявам се да прояви деликатност и да изчезне оттук. Да дойде по-късно. Много по-късно.

— Да не си оставила телевизора включен, поглежда в кабинета ми Деймън, но аз не му отговарям. Следя с поглед Райли, която се промъква зад гърба му, оглежда го от горе до долу и вдига палци в знак на одобрение.

И въпреки че я моля с поглед да се махне, тя се разполага на дивана и качва крака върху коленете му.

Втурвам се в банята, бясна, че не схваща ситуацията и продължава да си седи най-нахално там. Знам, че е само въпрос на време да направи нещо идиотско, което няма да мога да обясня. Свалям блузата си и се захващам с обичайното — мия си зъбите с едната ръка, с другата слагам дезодорант, плюя пастата в мивката и оглеждам ефекта в огледалото. После пускам косата си, слагам на устните малко балсам, капвам няколко капки парфюм и бягам обратно в стаята. Откривам, че Райли е все още там и наднича в ушите му.

— Ела да ти покажа гледката от балкона. Великолепна е — предлагам в желанието си да го откъсна от Райли.

Но той клати глава.

— По-късно — казва и потупва мястото до себе си на дивана, като кара Райли да подскочи и да се залее от смях.

Стоя на тръни, не знам какво да правя, докато Деймън седи съвсем спокойно, без да подозира какво става около него. Мисли си, че е сам на дивана, и няма представа, че гъделът зад ушите, пробождането в коляното и вятърът по врата му са работа на моята сестра.

— Ох, забравих си водата в банята — казвам, като натъртвам думите и я поглеждам многозначително. После се обръщам с надеждата да ме последва, ако знае кое е добро за нея.

Но Деймън става и казва учтиво:

— Позволи на мен.

Тръгва към банята, като маневрира успешно между дивана, масата и Райли. Ловко избягва люлеещите ѝ се крака и всички остават невредими.

Райли ме поглежда стреснато, аз също и изведнъж тя изчезва.

— Ето, всичко е наред. — Хвърля ми бутилката Деймън и минава спокойно през мястото, което само преди минута беше минирано от краката ѝ.

Вижда обърканото ми изражение и се усмихва въпросително.

— Какво има?

Поклащам глава и се заглеждам в телевизора, като си казвам няколко пъти, че това е просто съвпадение. Че не е възможно той да я вижда.

— Ще ми обясниш ли как го правиш?

Двамата сме се излегли на люлеещия се диван. Току-що сме се справили с цяла пица от големите. Всъщност я излапах аз, понеже Деймън си хапна малко — като фотомодел, а не като здраво мускулесто момче. Нали знаете как ядат фотомоделите? Щип-щип — рови из чинията, поема с върха на езика си трошичка, но основно набляга на своята червена напитка.

— Какво правя? — мърка той, обвил плътно ръцете си около мен и сложил брадичка на рамото ми.

— *Всичко*. Никога не учиш, а отговаряш безгрешно на всички въпроси, после вадиш четката от джоба си и рисуваш картина на Пикасо малко по-добре от самия Пикасо. Моля те, кажи ми, че поне в спорта си зле. Че координацията ти куца. Моля те!

— Добре де, признавам, че не съм добър в бейзбола — притиска устни до ухото ми той. — Но съм футболист от световна класа и много добър сърфист, ако мога сам да се похваля.

— Ами в музиката? Може би нямаш слух?

— Дай ми китара и ще ти изсвиря, каквото пожелаеш. Или пиано, или цигулка, или саксофон.

— Тогава какво. Хайде де, всеки си има слаби места. Кажи ми кое е твоето.

— Защо ти е да знаеш? — Притегля ме по-близо до себе си той. — Защо искаш да разрушиш илюзията за моето съвършенство?

— Защото мразя да се чувствам громава и нищожна до теб. Аз съм посредствена в толкова много области, че ми се ще да знам, че и ти имаш някъде пробойна. Хайде, кажи ми, това ще ме накара да се почувствам по-добре.

— Ти не си посредствена — казва той и въпреки че носят му е заровен в косата ми, гласът му е съвсем сериозен.

Но аз не се предавам, имам нужда от нещо, за което да се захвана, нещо, което да ми даде възможност да погледна на него като на човешко същество, а не като на господин Съвършенство.

— Само едно нещо, моля те. Ако трябва — излъжи, ще бъде в името на добрата кауза „Повдигане на самочувствието на Евър“.

Опитвам се да се обърна към него, но той ме притиска в прегръдките си и ме принуждава да остана с гръб, целува връхчето на ухото ми и прошепва:

— Наистина ли искаш да знаеш?

Кимам с разтуптяно сърце. Кръвта пулсира във вените ми.

— Не ме бива в любовта.

Заглеждам се в градината и трескаво мисля какво ли значи това. Желанието ми беше да сподели с мен слабостите си, но не мислех, че ще стане толкова сериозно.

— Ъ-ъ, искаш ли да се изясниш? — засмивам се нервно, без да съм сигурна, че наистина искам да чуя обясненията му. Страхувам се, че всичко това може да има нещо общо с Дрина — тема, която старателно избягвам.

Той се притиска в мен, дъхът му изгаря кожата ми. Остава така толкова дълго, че се чудя дали някога ще заговори.

— Всичко завършва по един начин... трагично — прошепва с нежелание и замлъква. Отказва да навлезе в подробности.

— Но ти си само на седемнайсет — освобождавам се от прегръдката му и го поглеждам в очите.

Той свива рамене.

— И колко *трагедии* си преживял за това време?

Но вместо отговор той отново ме обръща с гръб към себе си, притиска устни в ухото ми и предлага:

— Хайде да поплуваме.

Още едно доказателство за съвършенството на Деймън — в колата си има бански гащета.

— Нали сме в Калифорния, човек не знае кога ще му потрѣбват — хвърля ми закачлива усмивка от ръба на басейна той. — Имам и водолазен костюм. Да го вадя ли?

— Не знам. — Влизам във водата откъм дълбокия край и топлата пара ме обгръща като воал. — Ела и прецени сам.

Деймън застава до самия ръб и се прави, че топи палеца на крака си.

— Няма какво да опитваш, направо скачай! — викам от водата.

— Мога ли да се гмурна?

— Можеш да цопнеш по корем, със салто, както искаш — засмивам се аз и зяпвам от удивление, когато ми демонстрира най-съвършената дъга и скоро се озовава до мен.

— Супер е — отмята коса назад, мократа му кожа проблясва на следобедното слънце, а по миглите му искрят малки капчици вода. И тъкмо когато си мисля, че ще ме целуне, той се гмурка под водата и се отдалечава.

Поемам дълбоко въздух, преглъщам гордостта си и се спускам след него.

— Много по-добре. — Задържа ме в прегръдките си той, когато спираме, за да си поемем въздух.

— Защо? Мислиш, че е дълбоко за мен? — питам, защото усещам, че върховете на пръстите ми едва успяват да докоснат дъното.

Поглеждам към бялата си кожа на фона на белите бикини от банския ми и се опитвам да прикрия разочарованието си, когато сравнявам всичко с неговото изваяно тяло с лек бронзов загар.

— Огромна промяна в сравнение с качулките и дънките — засмива се той. Стисвам устни и не знам какво да отговоря. — Но предполагам, че правиш, каквото трябва да правиш, нали?

Думите му ме карат да се вгледам в него. Нещо в начина, по който го каза... сякаш знае нещо повече, сякаш разбира защо се обличам така.

— Явно се предпазваш от гнева на Стейша и Онър — усмихва се той. — Те не обичат конкуренцията.

Прибира ми косата зад ушите и прокарва нежно ръка по лицето ми.

— Конкурентки ли сме наистина? — питам замислено и бързо прехвърлям през ума си флирта му със Стейша, белите рози, разправията между нас двете днес в училище и заплахата, която знам със сигурност, че ще се опита да изпълни.

Той се вира в мен и не сваля погледа си дълго, толкова дълго, че настроението ми се скапва и бързам да се оттегля към другия край на басейна.

— Евър, ти нямаш никаква конкуренция — казва накрая и протяга ръка към мен, но аз потапям глава във водата. Плувам до отсрещния край и излизам. Обръщам се и започвам да говоря бързо, защото знам, че щом ме приближи, ще си изгубя мисълта.

— Откъде мога да знам, когато ти мениш толкова често поведението си? — почти крещя разтреперано. Усещам, че цялата се треса от нерви, а ми се ще да спра, да си позволя да изживея една романтичка вечер, да се насладя на щастието си. Но едно гласче в главата ми нашепва, че всичко това трябва най-после да бъде изречено, независимо от последствията. — В един миг ме гледаш, както ме гледаш сега, а в следващия си погълнат изцяло от Стейша.

Стискам устни и гледам изпод вежди как излиза от водата и тръгва към мен мокър, сияещ, прекрасен. И дъхът ми отново спира.

— Евър, аз... — запъва се, затваря очи и въздъхва. После прави още една крачка към мен.

— Никога не съм имал за цел да те засегна. Никога, повярвай ми!

Слага ръце на раменете ми и ме насочва така, че очите ми да се срещнат с неговите. Отначало се дърпам, но накрая се предавам, поглеждам го и чакам да продължи.

— Никога не съм правил нищо, с цел да те заболи. Съжалявам, ако ти се струва, че си играя с чувствата ти. Казах ти, че не ме бива много в тия работи.

Заравя пръсти в мократа ми коса и вади оттам едно червено лале.

Обхождам с поглед силните му рамене, мускулите на гърдите и ръцете му. Няма ръкави, където може да се скрие цветето, нито джобове. Само бански гащета, прилепнали плътно към стегнатото му тяло, осеяно с бисерни капчици вода. Тогава откъде се взе това глупаво лале?

— Как го правиш? — питам и задържам дъха си, за да чуя отговора. Глупаво, понеже дишането не пречи на слуха ми.

— Какво правя? — слага той ръце на кръста ми и ме притегля към себе си.

— Лалетата, розите, всичко — прошепвам и се опитвам да не обръщам внимание на ръцете му върху кожата ми и приятното чувство за топлина, сънливост и лека омая.

— Това е магия — усмихва се той.

Отдръпвам се, грабвам хавлията и я увивам около кръста си.

— Защо не можеш никога да бъдеш сериозен? — цупя устни и тайничко се питам в какво съм се замесила и дали има начин да избягам от него.

— Аз съм сериозен — отвърща Деймън, навлича тениската си и взема оставените на масичката ключове от колата.

Потръпвам от допира на влажната хавлия и гледам мълчаливо как тръгва към вратата, маха ми през рамо и казва:

— Сабин си е вкъщи.

След което се слива с вечерния мрак.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Сутринта, още докато завивам към паркинга, забелязвам, че Деймън не е там. Слизам от колата, слагам раницата на рамо и се подготвям за хаоса от енергии, звуци и цветове, който ме очаква.

Но щом стигам до класната стая, изведнъж замръзвам на място. Взирам се в зелената врата и нямам сили да протегна ръка и да я отворя. Понеже психическите ми способности изчезват напълно, когато Деймън е наблизо, единственото нещо, което мога да видя, е кошмарната картина, която скалъпвам набързо в главата си — Деймън седи на ръба на чина на Стейша, смее се, флиртува с нея и вади рози от всички възможни места, докато аз се опитвам да се провра между тях, за да си седна на мястото. Топлината на погледа му ме залива, когато очите му пробягват през мен, за да срещнат *нейните*.

Не, просто няма да го понеса! В никакъв случай. Защото Стейша е открито жестока, подла, ужасна и садистична. Не го пази в тайна, не се забулва в тайнственост, цялата ѝ неприятна същност е на показ и тя се гордее с нея.

Докато аз съм обратната страна на медала — параноична, потайна, крия се под качулки и слънчеви очила и нося такова бреме на гърба си, че нищо при мен не може да бъде просто и ясно.

Протягам ръка към дръжката на вратата и се нахоквам наум: *Това е смешно. Какво ще направиш — ще избягаш от училище? Нямаш друга една година и половина на разположение да се справяш със собствените си страхове и съмнения, затова хайде, ако обичаш, преглътни го и влез!*

Но ръката ми се разтреперва, отказва да се подчини и вече съм готова да побягна назад, когато някой отваря вратата отвътре, прокашля се и пита:

— Какво, не можеш да я отвориш ли?

И завършва въпроса си наум с „шибана откачалка, такава!“.

Поемам дълбоко въздух, влизам вътре и веднага се спотаявам отзад на чина си. Чувствам се по-зле от всякога, вдигам плахо поглед и

виждам, че Деймън го няма. Сега мога да продължа.

Доближавам масите за обяд и очите ми изследват всеки стол в търсене на Деймън. Не го откривам и се запътвам към нашата маса. Пристигам в минутата, когато се появява и Хевън.

— Шести ден и никаква вест от Еванжелин — казва вместо поздрав тя. Вади кутията с кекса, слага я на масата и сяда срещу мен.

— Разпита ли из анонимните? — настанява се Майлс до нас.

Хевън извърта очи.

— Нали затова са анонимни, глупако!

Той ѝ отвърща в същия тон:

— Говорех за ментора ѝ, умнице!

— Те се наричат спонсори. Да, вече я питах. Не я е чувала. Дрина казва, че преувеличавам и правя от мухата слон.

— Тя още ли е тук? — поглежда я Майлс.

Местя поглед от единия към другия, обезпокоена от тревогата в гласа му, и чакам да кажат още нещо. Защото всичко, свързано с Деймън и Дрина, е над ясновидските ми способности, а неизвестността възбужда любопитството ми.

— Да, Майлс, нали сега живее тук? Защо си заразпитвал? Това проблем ли е за теб? — присвива очи Хевън.

Майлс свива рамене и отпива от бутилката.

— Никакъв — казва на глас, но мислите му говорят друго. Жълтата му аура потъмнява, докато той търси думи да каже това, което иска, или по-скоро това, което не иска. — Само...

— Само какво — наежва се Хевън.

— Ами...

Гледам го напрегнато и се опитвам да му внуша: *Кажки го, Майлс. Кажки ѝ, че Дрина е арогантна кучка, която ѝ влияе зле и ще ѝ донесе само неприятности. Ти не си единственият, аз също го виждам, хайде, давай, кажки ѝ, че новата ѝ приятелка е ужасна!*

Той се колебае. Думите са на върха на езика му и аз притаявам дъх, очаквайки изстрелването им в пространството. Но той поема дълбоко въздух, поклаща глава и казва:

— Няма значение.

Погледът ми отскача към Хевън, към почервенялото ѝ от гняв лице и огнената ѝ аура с пламтящи ръбове. Предвиждам ясно — бурята ще се разрази след три, две, едно...

— А, не! Такива да ги нямаме! Ако имаш да казваш нещо, просто го кажи! — избухва тя, готова да го изяде с поглед. Кексчето е забравено напълно, пръстите ѝ барабанят по плота от фибростъкло. Майлс не отговаря и тя продължава още по-настървено: — Искам да ти кажа, Майлс, и на теб, Евър, че мълчанието ви не намалява с нищо вината ви пред мен.

Майлс ме поглежда въпросително, повдига вежди и чака. Разбирам, че трябва да кажа нещо, да изиграя възмущение и да попитам за какво точно трябва да се чувствам виновна. Но вече знам отговора. Виновна съм, защото не харесвам Дрина. Че не ѝ вярвам. Че подушвам нещо гнило, дори зловещо около нея. И не си правя труда да крия подозренията си.

Тя поклаща огорчено глава и едва не изплюва думите в лицата ни:

— Та вие дори не я познавате! Нямате никакво право да я съдите. За ваше сведение, аз я харесвам. Много. И за краткото време, откакто съм с нея, мога смело да заявя, че тя ми е по-добра приятелка от вас двамата, взети заедно.

— Това не е вярно! — извиква Майлс и очите му светват гневно. — Това са пълни глупости...

— Съжалявам, Майлс, но това е самата истина. Да, вие се отнасяте добре с мен, споделяте с мен, но не ме разбирате. Двете с Дрина харесваме едни и същи неща, имаме еднакви интереси. Тя не се опитва тайно да ме промени, както правите вие. Харесва ме, каквато съм.

— Аха, затова ли промени тотално външния си вид? Защото те приема каквато си?

Хевън притваря очи, въздъхва дълбоко, после го сразява с поглед, докато си събира нещата.

— Майната ти, Майлс. Майната ви и на двамата.

— А сега, дами и господа, следва най-драматичният момент: грандиозното напускане на сцената — криви се Майлс, след това смръщва чело. — Ти да не полудя? Какво толкова направих? Само

попитах още ли е тук. А ти го превърна в трагедия. Сядай там, успокой топката и ела на себе си!

Тя клати глава и стиска ръба на масата така силно, че пръстите ѝ побеляват. Успявам да зърна, че малката татуировка е вече завършена, но все още изглежда зачервена и подута.

— Как се наричаше това? — кимам към мастиленосинята, захапала опашката си змия. Знам, че си имаше име и беше някакво митическо същество, но съм го забравила.

— Уроборос — потърква змията тя и аз съм готова да се закълна, че в същия миг раздвоеният ѝ език помръдва.

— Какво означава?

— Древен алхимичен символ за вечен живот, създание, което не може да бъде унищожено. Безсмъртие... такива работи — осведомява ме Майлс.

Двете с Хелън го поглеждаме изненадано, но той само свива рамене.

— Какво, просто обичам да чета.

— Изглежда инфектирано — обръщам се отново към Хевън. — Не е зле да отидеш на лекар.

Казвам го и веднага разбирам, че съм допуснала грешка. Тя дърпа ръкава си надолу, аурата ѝ отново лумва и започва да изпуска огнени искри.

— Много си е добре. Аз също съм добре. И знаете ли, извинявайте, но се забелязва от километър, че изобщо не ви пука и за Деймън. Може би затова вече не идва на училище. Изобщо, какво ви става?

Майлс забива поглед в миникомпютъра си, а аз се смъквам на пейката. Едва не влизам под масата и си казвам, че може би Хевън има основание да ни пита. Тя поклаща ядосано глава, грабва кутията с кекса си и ни напуска.

— Би ли ми обяснила какво се случи? — пита Майлс, докато следи с поглед слалома ѝ из лабиринта от маси. Хевън спринтира, сякаш е на състезание.

Аз мълча, не мога да се отърся от образа на змията на китката ѝ, особено от онзи момент, когато извъртя глава и втренчи красивите си студени очи право в мен.

Стигам до колата си и виждам Деймън, облегнат на неговата. Гледа към мен и ми се усмихва.

— Как беше в училище? — приближава и отваря вратата на миатата ми.

Свивам рамене и хвърлям учебниците отзад.

— О, значи още ми се сърдиш. — Застава до мен и въпреки че не ме докосва, усещам излъчващата се от него топлина.

— Не се сърдя — мърморя и отварям вратата.

— Е, това е истинско облекчение. Защото направих резервация за двама и щом всичко е наред, се надявам да дойдеш с мен.

Обръщам се към него, погледът ми пробягва по тъмните дънки, обувките и пухкавия черен пуловер, който, като го гледам, няма начин да е от друго, освен от кашмир. Чудя се как успява да се поддържа винаги в отлична форма.

Той сваля очилата и слушалките от ушите ми и ги слага в жабката.

— Повярвай ми, нямаш никаква нужда от тези защити — казва, дърпа качулката от главата ми, хваща ме за ръката и ме повежда към своята кола.

— Къде отиваме? — питам, колкото да кажа нещо и сядам на мястото до шофьора, безсилна да откажа, жадна за гласа му. — И би ли ми казал кога ще си напиша домашните? Насъбрал се е цял тон за наваксване.

Деймън сяда зад волана и се обръща към мен.

— Успокой се. Ще успееш да ги направиш по-късно. Обещавам.

— Колко по-късно?

Поглъщам с очи всяка извинка на лицето му с поглед и се питам, дали някога ще свикна с невероятната му красота, с топлината, която струи от погледа му, и способността му да говори, без да казва нищо.

Той ме поглежда нежно и пали колата, без да завърта стартера.

— Ще си бъдеш вкъщи преди полунощ, честна дума. Сега си сложи колана. Потегляме.

Деймън кара бързо. Много бързо. Така че когато спира на паркинга и оставя колата на пиколото, имам чувството, че са минали

само няколко минути.

— Къде сме? — оглеждам любопитно зелената сграда пред нас и знака с надпис „Източен вход“. — Източен вход на какво?

— Предполагам, че това ще обясни всичко — засмива се той и ме притиска към себе си, когато четири породисти коня минават покрай нас, водени от своите треньори, следвани от жокей в красив жакет в розово и зелено, тънки бели панталони и кални черни обувки.

— Ние сме на хиподрума! — зяпвам от изненада. Както и с „Дисниленд“, това е последното място, за което бих се сетила.

— Не просто хиподрум, а хиподрума „Санта Моника“ — кима той. — Един от най-хубавите. Хайде, имаме резервация в „Победителя“ за три и петнайсет.

— За какво? — шашвам се аз.

— Спокойно, това е ресторант — усмихва се той. — Хайде побързо. Не искам да изпусна старта.

— Не е ли незаконно? — питам, съзнавайки, че звуча като лицемерна набожна крава, но той е толкова дързък и своеволен и до такава степен не зачита правилата, че...

— Храненето в ресторант е напълно законно — казва с усмивка, но усещам, че търпението му се изчерпва.

— Не става дума за хранене, а за залагане, хазарт или както там го наричат, знаеш много добре.

Но той се засмива и клати глава.

— Това са конни надбягвания, не бой с петли. Хайде.

Хваща ръката ми и ме повежда към открития асансьор.

— Но не трябва ли да си на двацет и една?

— Не, на осемнайсет — измърморва разсеяно той, минава зад мен и натиска копчето за петия етаж.

— Добре, осемнайсет. А аз съм на шестнайсет и половина.

Той се навежда и ме докосва с устни.

— Правилата могат да се заобикалят, дори да се нарушават. Това е единственият начин човек да се позабавлява малко. Хайде, ела.

И ме повежда по коридора към голямо помещение, декорирано във всички нюанси на зеленото. Спира на входа и поздравява метр д отела като стар приятел.

— О, господин Огъст, радвам се да ви видя. Масата ви е готова. Моля, следвайте ме.

Деймън ми прави път и ние тръгваме през пълния с двойки салон. Виждам сами мъже, няколко женски компании, един баща със сина си — в целия ресторант няма нито едно свободно място. Най-после спираме до една маса, точно до прозореца, откъдето се открива великолепна гледка към пистата и зелените хълмове отвъд.

— Тони ще вземе поръчката ви след секунда. Да донеса ли шампанско, господин Огъст?

Деймън ме поглежда въпросително, после поклаща глава и се изчервява леко:

— Не, не днес.

— Разбирам. Предупреждавам ви, че остават пет минути до старта.

— Шампанско? — вдигам вежди, когато метрдотелът се отдалечава, но той свива рамене и разлиства програмата на гонките.

— Какво мислиш за Испанска муха? — поглежда ме и веднага уточнява със смях. — Става дума за кон, не за афродизиак.

Но аз съм така завладяна от атмосферата наоколо, че не отговарям. Очите ми шарят из помещението, не искат да пропуснат нищо. Салонът е огромен и въпреки това едва не се пръска по шевовете от народ. По средата на седмицата, по средата на деня дори. Всички тези хора са избягали от задълженията си, за да залагат. Един цял свят, за който не съм имала и най-малка представа. И не мога да не се запитам дали Деймън не прекарва всяка свободна минута тук.

— Какво ще кажеш, да заложим ли от твое име? — поглежда ме той и прави серия от отметки върху своя лист.

Поклащам отрицателно глава.

— Дори не знам как се прави.

— Мога да те запозная с всички подробности за конете и жокеите. Но понеже нямаме много време, защо не погледнеш списъка и не ми кажеш какво чувстваш? На мен винаги ми помага.

Слага пред мен списъка със състезаващите се коне, аз минавам по редовете и с изненада установявам, че три от имената ми говорят нещо, дори се подреждат на първо, второ и трето място.

— Ами, да речем, че Испанска муха победи, Акапулко излезе на второ място, а Синът на Буда застане на трето? — казвам, без никаква представа откъде ми изникна това в ума, но съм абсолютно убедена, че ще стане точно така.

— Да махнем Лъки и да сложим Буда на негово място — мърмори си под носа той, докато записва нещо. — И колко искаш да заложиш? Минимумът е два долара, но за максимума нямаш никакво ограничение.

— Два е добре — губя изведнъж увереността си и ми е жал, ако стане така, че съдържанието на портмонето ми остане тук.

— Сигурна ли си? — пита малко разочаровано той.

Кимам утвърдително.

— Доверявам се на интуицията ти, затова ще заложа пет. Не, нека ги направим десет.

— Не, не залагай десет. — Стисвам устни. — Имам предвид, че просто ги избрах от списъка, без да знам защо.

— Сега ще разберем. — Става от масата той, а аз се пресягам за портфейла си. Но той ме спира с жест: — Ще ми ги върнеш, когато спечелиш. Отивам да заложа. Ако дойде сервитьорът, поръчай каквото искаш.

— Ти какво искаш за себе си? — извиквам след него, но Деймън се движи толкова бързо, че гласът ми не успява да го догони.

През това време конете вече чакат пред вратичките си. Чува се изстрел и те се втурват навън от боксовете. Стрелкат се напред като тъмна мъгла, завиват към пистата и поемат в галоп към финиша. Скачам от мястото си и следя тримата си фаворити, които се борят за надмощие и пресичат финала в посочения от мен ред. И изведнъж се виждам да подскачам и крещя от радост.

— Божичко, спечелихме! Спечелихме! — обръщам се сияеща към Деймън, който се навежда и ме целува по бузата.

— Винаги ли е така вълнуващо? — любопитствам, но не изпускам от поглед Испанска муха, който пристъпва гордо в отредения за победителя кръг и стоически изтърпява венеца на главата си, за да бъде сниман за утрешния бюлетин.

— Винаги — кима Деймън. — Но все пак нищо не може да се сравни с първата голяма победа. Това не се забравя.

— О, не съм сигурна, че ще е толкова голяма — отвърщам, ядосана, че не се доверих на *дарбата* си и не увеличих залога.

— Сега ще ти кажа колко точно... — смръщва чело той и започва да пресмята наум. — Понеже заложи два, печалбата ти е някъде към осем.

— Осем долара? — измърморвам разочаровано.

— Осем хиляди — избухва в смях Деймън. — Или по-точно осем хиляди, осемдесет долара и шейсет цента. Спечели тройно, защото посочи не само кой е победителят, но направи прогноза и за другите две места.

— И всичко това само за два долара? — възкликвам и изведнъж разбирам защо той има постоянна маса тук.

Деймън кима и се наслаждава на изумлението ми.

— Ами ти? Какво спечели? И ти ли заложи на същото?

— Така се случи, че загубих — усмихва се той. — И загубих много. Полакомих се и зложих на суперфекта, което означава да направиш прогноза за първите четири места, но онова пони ме прецака. Не се тревожи, ще компенсирам загубата на следващата гонка.

И не само я компенсира, но я удесеторява. Защото когато отиваме на гишето след осмата, последна гонка, Деймън прибира адски много пари. Успял е да спечели и супер петицата, което означава, че е познал мястото на всичките пет коня в съответната последователност. И понеже се оказва, че е единственият познал през последните няколко дни, в джоба му влязоха петстотин трийсет и шест хиляди долара и четирийсет и един цента. И всичко това само срещу десет долара залог.

— Е, какво ще кажеш за надбягванията? — Хваща ръката ми той и ме повежда навън.

— Сега разбирам защо те няма в училище. Вълнението от уроците едва ли може да се сравни с това.

Засмивам се, все още възбудена от успеха си и от факта, че най-после намерих приложение на странната си ясновидска дарба.

— Ела, искам да ти купя нещо по случай голямата победа — повежда ме към магазина за подаръци той.

— Не, няма нужда... — започвам, но той ми стиска ръката и допира устни до ухото ми:

— Но аз искам. И мисля, че мога да си го позволя. При едно условие обаче.

Поглеждам го объркано.

— Без никакви блузки с качулки — засмива се Деймън и погалва косата ми. — Всичко друго, но не и това.

Обикаляме магазина, спорим на шега кое да изберем — жокейска шапка, статуя на кон или огромна подкова, за да си я окача на стената над леглото. В крайна сметка се спираме на сребърна гривна с инкрустирани кристали във форма на конска глава. Но само след като се уверявам, че кристалите са наистина кристали, а не диаманти. Диамантите са прекалено скъпи, независимо колко пари спечели току-що моето момче.

— Така ще съм сигурен, че никога няма да забравиш този ден, независимо от това, което стане между нас — казва той, когато излизаме навън.

Докато чакаме пиколото да докара колата, Деймън слага гривната на ръката ми.

— Не е възможно да го забравя — вдигам поглед към него.

Той не отговаря, качва се в колата и докато сядам, забелязвам в погледа му толкова много мъка, че се моля мълчаливо, ако някога забравя нещо от този ден, да са именно очите му.

За жалост изминаваме обратния път дори по-бързо, отколкото на идване, и когато спираме пред дома, осъзнавам, че не искам този ден да свършва.

— Погледни часовника — сочи Деймън към циферблата на таблото си. — Малко преди полунощ, точно както ти обещах.

Когато се навежда да ме целуне, аз отвърщам на целувката му с такъв ентузиазъм, че едва не го катурвам върху себе си.

— Ще ме поканиш ли вътре? — погалва с устни врата и ямката под брадичката ми той.

За своя собствена изненада го отблъсквам и казвам „не“, не само защото Сабин си е дошла и имам много домашни, но защото чувствам, че трябва да забавя топката и да не се давам толкова лесно.

— Ще се видим в училище — казвам и изскачам от колата, преди да му дам възможност да ме разубеди. — Спомняш ли си Бей Вю? Онази гимназия, където си учил преди?

Той извърта очи и въздъхва шумно.

— Пак ли ще ровиш из миналото ми? Училището е толкова скучно. Просто не знам как се справяш.

— Как се справям ли? — Поглеждам към къщата и забелязвам Сабин на един от прозорците. Явно разбира, че е видяна, защото веднага изчезва от поста си. — Предполагам, че по същия начин, както

и ти. Нали знаеш, сутрин ставаш, обличаш се и тръгваш. И ако положиш малко усилия, докато си там, научаваш някои неща.

В секундата, когато го казвам, разбирам, че това е пълна лъжа. Защото за цялата година не съм научила нищичко. Трудно е да научиш нещо, когато на практика знаеш всичко. Но нямам никакво намерение да споделям тази истина с него.

— Сигурно има и по-приятен начин — изпъшква той, поглежда ме и аз виждам нямата молба в очите му.

— Ами има един начин. Да кръшкаш от време на време или направо да зарежеш напълно училището. Но не и ако искаш да отидеш в колеж и да постигнеш нещо в живота.

Още лъжи. Защото след няколко успешни залагания като днешното мога да си живея царски и без образование. Дори повече от царски.

— Добре — засмива се той. — Ще играем по твоите правила. Засега. До утре, Евър.

И преди да съм стигнала до входната врата, той вече е изчезнал.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, докато се приготвям за училище, Райли казва на скрина ми, облечена като Жената чудо от едноименния сериал и ме залива с какви ли не клюки за холивудските знаменитости. Отегчена от старите съседи и приятели, напоследък сестричката ми се е запалила по Холивуд, което я превръща в достоверен източник на клюки за звездите. И за моя гордост се справя по-добре от всеки таблоид.

— Стига, бе! — заяпвам след последните донесени оттам новини. — Не мога да повярвам! Майлс ще подскочи до тавана, като го чуе.

— Честна дума! — клати глава тя. Черните ѝ къдрици подскочат закачливо около лицето ѝ, но самата тя изглежда уморена и някак равнодушна, като човек, който е видял прекалено много в този живот. — Нищо не е такова, каквото изглежда. Всичко е една голяма илюзия. Като във филмите им. И да знаеш, че клюките ги пускат онези, продуцентите. Истинските им тайни не излизат наяве.

— Кого друг си шпионирала? — питам, жадна за още пикантни истории. В същото време се чудя защо никога не ми е идвало наум да уловя енергията им, докато гледам телевизия или разглеждам списание. — Какво става с...

Тъкмо да питам дали последните слухове около любимата ми артистка са истина, когато Сабин показва глава на вратата.

— Какво става с кое? — пита тя, убедена, че се обръщам към нея.

Поглеждам към Райли, която се е хванала за корема и се залива от смях, прочиствам гърлото си и казвам:

— Ъ-ъ, нищо. Нищо не съм казала.

Сабин ми хвърля изпълнен с подозрения поглед, а сестра ми клати глава и ми казва без глас:

— Браво на теб! За малко да я убедиш.

— Какво има? — обръщам гръб на сестра си и се съсредоточавам върху истинската причина за появата на Сабин, която е, че е поканена

извън града за уикенда и не знае как да ми го каже.

Леля пристъпва прага прекалено изправена и с неестествено твърда походка, въздъхва и сяда на ръба на леглото. Пръстите ѝ напипват един разшит конец на ръба на юргана и го навиват, докато тя обмисля как да започне.

— Джеф ме покани за уикенда — забива поглед в конца тя, — но аз реших, че трябва първо да го обсъдя с теб.

— Кой е Джеф? — слагам обиците си и се обръщам към нея. Защото макар да знам отлично отговора, ми се струва редно да попитам.

— Запознахте се на партито. Беше облечен като Франкенщайн.

Поглежда ме несигурно. През съзнанието ѝ преминават облаци от виновни мисли, като на неуспял да опази господаря си телохранител. Но чувството за вина не се отразява на аурата ѝ, тя си остава яркорозова.

Започвам да подреждам учебниците в раницата, за да спечеля време, докато реша какво да правя. От една страна, Джеф не е мъжът, когото тя си представя. Дори не е близо до представите ѝ. Но, от друга, виждам, че той наистина я харесва и му е неприятно, че я лъже. Освен това толкова отдавна не съм я виждала щастлива, че нямам сили да ѝ кажа истината. И какво да ѝ кажа?

Хм, извинявай, но този приятел, Джеф, казваш, че бил банков инвеститор? Не, мила лельо, той не е човекът, за когото го мислиш. Той дори живее още с майка си. Не питай откъде го знам, просто ми се довери.

Не. Не мога да го направя. Личните взаимоотношения следват своя собствена логика. Всичко ще си дойде на мястото от само себе си. В подходящия момент. Аз самата имам да изяснявам доста неща в собствената си връзка. Отношенията ни с Деймън вече са стабилни, сблизихме се повече и започваме да заприличваме на двойка, затова си мисля, че не е редно да го отблъсквам повече. И може би е време за следващата стъпка. И ако Сабин замине за събота и неделя, ето ти възможност, каквато може и да не ни се удаде в близкото бъдеще.

— Иди. Мисля, че ще ти се отрази добре — казвам след кратка пауза, убедена, че рано или късно тя и сама ще разбере измамата.

Леля ми се усмихва, не по-малко доволна и облекчена от мен. Става от леглото, тръгва към вратата, но спира за миг и се обръща

отново към мен.

— Ще заминем днес след работа. Той има вила в Палм Спрингс, на по-малко от два часа с кола, така че ако имаш нужда от нещо, знай, че сме наблизко.

Грешка, майка му има вила в Палм Спрингс.

— Ще се върнем в неделя. И, Евър, ако искаш да си поканиш приятел, няма проблем, само че ще е добре първо да си поговорим за това.

Замръзвам вътрешно, защото знам точно къде ще ни отведе този разговор. Започвам да се питам дали и тя не може да чете мисли. Дали не е семейна черта? Но бързо отхвърлям мисълта. Леля просто се опитва да бъде отговорна, да изпълнява съвестно задълженията си на родител. Затова поклащам нехайно глава и казвам:

— Бъди спокойна. Всичко е под контрол.

Грабвам раницата и скръцвам със зъби на Райли, която танцува върху скрина ми и си припява: „Парти! Парти! Довечера ще има парти!“

Сабин кима, щастлива повече и от мен, че сме избегнали трудната тема за секса и последиците от него.

— Ще се видим в неделя — звънва гласът ѝ по коридора.

— Да! — слизам по стълбите и ѝ махам с ръка. — Дотогава.

— Кълна се, че е от твоя отбор — заемам мястото си на паркинга и долавям топлината и леката гъделичкаща тръпка от погледа на Деймън много преди да съм го видяла с очите си.

— Знаех си — кима доволно Майлс. — Бях сигурен, че е гей. Откъде го научи?

Бавя отговора, няма начин да издам източника си, да му кажа, че моята мъртва от една година и повече сестра е станала вътрешен човек в Холивуд.

— Не си спомням — измънквам под носа си и слизам от колата. — Но съм сигурна, че е истина.

— Кое е истина — приближава Деймън и ме целува по бузата.

— Знаеш ли, че... — започва Майлс.

Но аз му правя знак с глава да си мълчи. Не ми се иска да разкривам пред Деймън манията си по големите холивудски звезди.

Струва ми се доста наивна.

— Нищо, просто... чули, че Майлс ще играе Трейси Търнбланд в „Лак за коса“? — обръщам се към него и се впускам в дълги обяснения и безсмислени фрази, докато на Майлс му идва до гуша да ми слуша глупостите, маха за довиждане и влиза в училище.

Щом се скрива от погледа ни, Деймън ме поглежда заговорнически.

— Знаеш ли, имам една идея. Искаш ли да закусим някъде?

Казвам му с поглед „Ти си луд“ и продължавам напред, но той ме хваща за ръката и ме принуждава да спра.

— Хайде, моля те! — казва мило и ме поглежда с онзи поглед, от който ми се подкосяват краката.

— Не можем — казвам тихо и се оглеждам притеснено наоколо. Знаем, че след няколко секунди вече ще сме закъснели за час, а не искам да става така. — Освен това аз вече закусвах.

— Моля те! — Пада най-неочаквано на колене той, събира длани пред себе си и ме поглежда умоляващо. — Моля те, не ме карай да влизам там. Ако имаш поне капчица милост, няма да го искаш от мен.

Стискам устни, този път не от тика, а за да не се разсмея. Да видиш красивия си, елегантен и почти съвършен приятел да те моли на колене е нещо, което дори не съм и мечтала, че може да стане. Но въпреки това завъртам глава в знак на отрицание.

— Хайде, ставай! Звънецът ще бие всеки...

И преди да съм завършила, от сградата се разнася звън.

Деймън се усмихва, става, изтупва праха от дънките си и слага ръце на кръста ми.

— Знаеш ли поговорката „Ако се колебаеш, по-добре не го прави“?

— Хм. Звучи ми като твоя мисъл.

— Може и да е моя — съгласява се той. — Така или иначе, гарантирам ти, че има много по-приятни начини да прекараш сутринта.

Хваща ръцете ми и казва спокойно:

— Евър, няма да ходиш на училище. Нямах нужда от това — Сваля слънчевите ми очила и стиска пръстите ми. — Нашият уикенд започва сега!

И въпреки че мога да изтъкна милион причини в защита на твърдението „не бива да бягаме от училище“ и „приключението трябва да изчака до три следобед както през всички други уикенди“, очите му ме гледат така настойчиво и приканващо, че обръщам гръб на здравия разум и скачам в черната им бездна.

След миг се чувам да казвам с глас, който не познавам:

— Бързо, докато не са заключили вратата.

Всеки се качва в колата си. Въпреки че не сме го обсъждали, повече от ясно е, че нямаме намерение да се връщаме в училището. Потеглям след Деймън по крайбрежната улица и за пореден път се възхищавам на красотата на назъбената брегова ивица, девствените плажове и яносините води. Сърцето ми се изпълва с благодарност заради възможността да живея в това невероятно място и да го наричам свой дом. Но изведнъж си спомням какво се случи преди година и половина и защо съм тук и приятната тръпка изчезва.

Деймън завива надясно и спира. Паркирам до него и чакам с усмивка да слезе от колата си и да ми отвори вратата.

— Била ли си някога тук?

Оглеждам бялата дъсчена колиба зад паркинга и поклащам глава.

— Каза, че си закусвала, но тук правят най-хубавите шейкове на света. Трябва непременно да опиташ този с фурмите или другия, с шоколад и фъстъчено масло. Или и двата. Аз правя така.

— Фурми ли? — бърча нос. — Това звучи гадно.

Но той се засмива и ме повежда към бара. Поръчва от двата вида и тръгваме към боядисаната в синьо пейка с изглед към брега.

— Кажете сега кое ти харесва повече.

Опитвам поред, но шейковете са толкова гъсти, че приличат на крем. Махам капачките и пробвам с лъжичка.

— И двата са разкошни — кимам одобрително. — И колкото и да не ми се вярва, този с фурмите ми харесва повече.

Поднасям лъжичка към устата му, за да опита и той, но Деймън се отдръпва. И нещо в този незначителен жест пробужда съзнанието ми като с нож.

В него виждам нещо повече от обикновените му странности, фокусническите номера и необяснимите му изчезвания. Защо това момче *никога не яде*?

Но преди да се задълбоча в тази мисъл, той хваща сламката и поема голяма глътка. После се навежда и ме целува със студените си от шейка устни.

— Искаш ли да се поразходим по брега? — пита и без да изчака отговора ми, ме хваща за ръката. В другата поема едната картонена чашка и тръгваме надолу по утъпканата пътека.

Вървим към брега и раменете ни се докосват всеки път, когато си разменяме шейковете. Аз съм по-жадната от двамата и при всяка глътка мляскам от удоволствие. Щом стигаме до плажа, сваляме обувките, навиваме края на панталоните си и тръгваме по мократа ивица. Водата мие стъпалата ни и се плиска по кокалчетата на глезените ни.

— Сърфираш ли? — пита ме той, взема празните чаши и ги слага една в друга.

Въртя глава и стъпвам върху купчина затоплени от слънцето камъни.

— Искаш ли да те науча?

— В тази вода? — Поглеждам посинелите си от студ крака и скачам на сухия пясък. — Не, благодаря.

— Не, мислех си да облечем водни костюми — тръгва след мен той.

— Само ако са покрити с пух — засмивам се, спирам и заглаждам пясъка с крак, за да седнем удобно.

Но той хваща ръката ми и ме води към края на плажа, през скалите. Спира чак когато стигаме до една естествено издълбана пещера в самия камък.

— Никога не бих познала, че тук има пещера — възкликвам, когато влизаме вътре и оглеждам любопитно изгладените отвътре каменни стени, наскоро насипания пясък, кърпите и подпрените в ъгъла сърфове.

— Никой не би и могъл — казва с усмивка той. — Ето защо нещата ми са непокътнати. Замаскирана е между камъните. Хората минават оттук, без да забележат входа ѝ. Повечето от тях изживяват целия си живот така — не виждат какво става пред очите им.

— А ти как я откри? — настанявам се на голямо синьо одеяло, което Деймън разпъва в средата на помещението.

— Предполагам, че не съм като повечето хора — свива рамене той.

Ляга до мен, притегля ме към себе си и ме гледа толкова дълго, че затварям очи.

— Защо се криеш под тези размъкнати дънки и качулки? — Прокарва той бавно пръст по овала на лицето ми и прибира косата ми зад ушите. — Не знаеш ли колко си красива?

Притискам устни една към друга и измествам поглед встрани. Думите му са приятни, но предпочитам да не навлизаме в тази тема. Не искам да говоря за себе си и да обяснявам защо съм такава, каквато съм. Сигурна съм, че той би предпочел старата Евър, но не мога да направя нищо по въпроса. Онова момиче умря преди година и нещо и на нейно място се родих аз.

Една сълза мокри бузата ми и аз се обръщам с гръб към него, за да не я види. Но той ме притиска към себе си, изтрива я с устни и ги притиска до моите.

— Евър — изстенва той с натезал от желание глас, очите му горят като черни въглени, ляга върху мен и тежестта на тялото му ме изпълва с особена топлина, която запалва страстта ми.

Прокарвам устни по линията на челюстта му, оттам по трапчинката на брадичката. Дишам плитко и насечено, защото гърдите му притискат моите. Затварям очи и се предавам на чувствата, които се опитвах да заровя толкова време. И си признавам, че се изморих да се боря. Изморих се да отричам, че искам само едно — отново да съм нормална. А има ли нещо по-нормално от това?

Отпускам се и го оставям да свали блузата ми, позволявам му да разкопчае и събуе дънките ми. Давам съгласието си ръцете му да погалят кожата ми, сигурна, че прекрасното чувство, което запалва всичко в мен и ме кара да се усмихвам, може да бъде само едно — любов.

Но когато усещам пръстите му под ръба на бикините си, се изправям рязко, сядам и го отблъсквам от себе си. Част от мен иска да продължи, да го усети отново до себе си... само че не тук. Не сега. Не по този начин.

— Евър — прошепва той, очите му търсят моите, но аз обръщам глава.

Тялото ми все още е в прегръдките му и всеки милиметър от допиращата се до него моя кожа гори в пламъци. Деймън допира устни до ухото ми и казва:

— Всичко е наред. Спокойно. Спи сега.

— Деймън? — скачам от одеялото и присвивам очи, за да огледам пещерата на слабата проникваща отвън светлина. Опипвам одеялото отново и отново, докато не остава и капка съмнение, че той не е тук.

— Деймън! — извиквам отново и се оглеждам на всички страни, но единственият отговор е шумът от разбиващите се в брега вълни.

Обличам блузата, излизам в здрача на късния следобед и оглеждам брега в очакване да го зърна.

Не го виждам и се връщам обратно в пещерата. Върху раницата ми има сгъната на две бележка. Отварям я и прочитам:

„Излизам със сърфа.
Скоро ще се върна.

Д“

Тичам отново навън с бележката в ръка, спускам се към брега, оглеждам внимателно плажа в двете посоки и търся сърфисти, по-скоро един конкретен сърфист. Виждам двама, но те са толкова руси и бели, че е ясно като бял ден — никой от тях не е Деймън.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стигам до дома и с изненада виждам, че някой седи на стъпалата пред външната врата. Още повече се изненадвам, когато разпознавам Райли.

— Здравсти — махам с ръка, вземам раницата и затръшвам вратата на колата малко по-силно, отколкото е необходимо.

— Хей, по-внимателно! Ще ме отнесеш!

— Извинявай. Мислех, че е Деймън — измърморвам и бъркам в раницата за ключовете.

— Ох, какво е направил пък сега? — пляска с ръце тя.

Но аз не благоволявам да я осветля по въпроса. Отключвам вратата и мълча. Нямам никакво желание да ѝ обяснявам, поне не в детайли.

— Защо стоиш навън като наказана? — Повеждам я навътре аз.

— Ха-ха, много смешно — криви устни тя, влиза в кухнята и се просва на плота.

Хвърлям раницата на един от столовете и пъхам глава в хладилника.

— Какво става? — обръщам се към нея, когато осъзнавам, че мълчи. Дали пък не се е заразила от моето лошо настроение?

— Нищо — отвръща тя, подпира с ръце брадичката си и се заглежда в мен.

— Не ми изглежда да е нищо.

Яде ми се сладолед, но подминавам кутията и вземам само бутилка минерална вода. Облягам се на гранитната плоча и се вглеждам по-внимателно в нея. Косата ѝ е разрошена, а костюмът на Жената чудо — раздърпан и мърляв. Тя сяда уморено на плота и се навежда толкова силно напред, че сърцето ми се свива, макар да знам, че не може да падне и да се нарани.

— Какво ще правиш сега? Искам да кажа, че това е като сбъднат сън, нали? Празна къща, без зорки очи... — повдига закачливо вежди

тя, но ентузиазмът ѝ ми изглежда някак фалшив, сякаш се опитва да прикрие тъжните си мисли.

Отпивам от водата и свивам рамене. Част от мен иска да ѝ каже всичко, да сподели тайните — и добрите, и лошите, и ужасните. Колко хубаво би било, ако мога да се разтоваря поне малко, да не мъкна всичко на своя гръб! Но изведнъж си припомням, че почти половината ѝ живот е преминал в очакване да навърши тринайсет, че броеше с трепет всяка оставаща година до важната дата, за да може най-после и тя да влезе в групата на тийнейджърите. Казвам си, че не бива да я товаря допълнително. Няма как да не се запитам дали мечтата ѝ да порасне не е причината все още да се мотае тук. Аз ѝ я отнех и сега тя няма друг избор, освен да живее чрез мен.

— Съжалявам, ако те разочаровам — казвам накрая, — но предполагам, вече си разбрала, че когато опре до тийнейджърски мечти, съм пълна скръб.

Поглеждам я притеснено и лицето ми пламва от срам, въпреки че тя кима в съгласие.

— Началото в Орегон беше обещаващо — решавам да изясня въпроса. — Имах много приятелки, момчетата ме харесваха и компанията беше весела. Но на това е сложено край. Точка. Ами приятелите, които намерих тук? В момента не си говорят помежду си. Което означава, че почти не говорят и с мен. И въпреки че по някаква необяснима случайност успях да забия готино гадже, истината е, че не е толкова забавно, колкото очаквах. Защото през по-голямата част от времето той се държи странно или изчезва неясно къде, а през другата част ме кара да бягам от училище, да залагам и да се отдавам на всякакви съмнителни удоволствия. Той ми влияе зле.

Изведнъж млъквам, осъзнала, че не бива да споделям с нея тези работи.

Но се оказва, че тя изобщо не ме слуша. Взира се невидящо в плота, пръстите ѝ следват черните извивки на гранита и е повече от очевидно, че мисли за друго.

— Моля те, не се ядосвай — казва след малко и ме поглежда така с големите си тъжни очи, че аз се превивам на две, сякаш някой ме е ударил в корема. — Прекарах деня с Ава.

Стискам устни и се заслушвам в мислите си. *Не, не искам да слушам това. Категорично! Не искам да слушам нищо за тази Ава!*

Хващам се здраво за плота, разтреперана от това, което ще последва.

— Знам, че не я харесваш, но тя е умна жена и ме накара да се замисля за някои неща. За избора, който направих. И колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че е права.

— И за какво е права според теб? — Едва преглъщам заседналата в гърлото ми буца. Денят наистина ще се окаже един от най-лошите, може би най-лошият след онзи, а все още не е завършил.

Райли ме поглежда за миг, но веднага навежда глава. Пръстите ѝ продължават да играят по черните линии на плота.

— Казва, че не трябва да съм тук. Не е предвидено да съм тук.

— А ти какво ѝ отговори? — питам с изтънял гласец, бързам да си поема въздух и се моля мълчаливо тя да спре да говори, да си върне всичките думи назад. Не искам да я изгубя. Нито сега, нито когато и да е. Тя е всичко, което ми остана.

Пръстите ѝ спират танца си по плота и тя връща поглед върху мен.

— Казах ѝ, че ми харесва да съм тук. Знам, че никога няма да стана тийнейджърка, но поне ще мога да изживея нещо чрез теб. Или вместо теб...

И въпреки че думите ѝ ме карат да се чувствам виновна и ужасена, въпреки че потвърждават догадките ми, аз се опитвам да разхлабя възела около врата ѝ с думите:

— Божичко, Райли, да знаеш, че чрез мен си избрала най-лошия модел за подражание.

Тя извърта очи и казва престорено измъчено:

— Мислиш ли, че не знам?

Поздравявам се, че успях да я разсмея, но не мога да не забележа, че очите ѝ остават тъжни.

— Ами ако Ава е права? Ако наистина не е добре за мен да съм тук?

— Райли... — започвам, но на вратата се звънва и когато поглеждам към нея, тя вече не е тук. Претърсвам всяко ъгълче от кухнята и извиквам отново: — Райли!

Викам още няколко пъти с надеждата да я върна. Не искам да се разделяме така. Не бива да се разделяме така. Но колкото повече викам, крещя и пищя, толкова по-ясно ми става, че всичко е напразно.

След първия звън чувам втори и разбирам, че е Хевън и че трябва да ѝ отворя.

— Охраната ме пусна да вляза. — Нахлува вътре тя с отварянето на вратата. Черната спирала се е разтекла от сълзите ѝ, прясно боядисаната червена коса е толкова разрошена, че прилича на гнездо.

— Намерили са Еванжелин. Мъртва.

— Какво? Сигурна ли си? — Изтръпвам и хващам вратата, за да я затворя, но в този момент Деймън спира колата пред входа, изскача и тръгва към нас.

— Еванжелин... — Спускам се към него. Шокът е толкова силен, че забравям да му се сърдя.

Той кима, но не спира до мен. Отива при Хевън и се взира в очите ѝ.

— Добре ли си, Хевън?

Тя кима и избърсва сълзите си.

— Да. Все пак я познавах отскоро. Излизали сме само няколко пъти. Но въпреки това е ужасно и мисълта, че може би аз съм последната, която я е видяла жива...

— Разбира се, че не си била *последната*.

Поглеждам го и се питам дали това трябва да се приеме като несполучлива шега, но лицето му е напълно сериозно, а очите му гледат някъде надалеч.

— Чувствам се... чувствам се отговорна — прошепва тя, хваща лицето си с ръце и започва да повтаря като навита пружина: — *Боже мой! Боже, мой! Боже, мой!*

Приближавам се, търся начин да я утеша, но тя вдига лице, изтрива очите си и казва:

— Минах само да ти кажа, но веднага тръгвам. Трябва да отида при Дрина.

И разклаща пред очите ми ключовете от колата си.

Думите ѝ отново ми подпалват фитила. Присвивам очи и поглеждам обвиняващо Деймън. Защото, макар да изглежда, че приятелството между Хевън и Дрина е истинско, аз знам, че не е. Струва ми се, че е свързано със смъртта на Еванжелин и по някакъв начин и с Деймън.

Но той ме игнорира, хваща ръката на Хевън и оглежда рисунката на китката ѝ.

— Откъде се взе това? — пита той и в гласа му за пръв път се появяват метални нотки. Владее се напълно, но аз усещам, че с него става нещо.

Хевън издърпва ръката си, сваля ръкава надолу и отвърща раздражено:

— Моя си е. Дрина ми даде някакъв мехлем и каза, че до три дни възпалението ще изчезне.

Деймън стиска толкова силно зъби, че чувам как изскърцват.

— Дали случайно не е в теб този... мехлем?

Тя поклаща глава и тръгва към вратата.

— Не, оставих го вкъщи. Боже, какво ви става и на двамата? Някакви други въпроси? — Стрелка ни ядно с поглед и аурата ѝ става яркочервена. — Да не би да съм на разпит? Дойдох само защото си мислех, че може би искаш да знаеш какво е станало с Еванжелин, но, изглежда, че единственото, което ви интересува всички, е моята татуировка. Само я зяпате и правите глупави коментари за нея. Мисля, че нямам повече работа тук.

И се спуска към колата си.

Аз извиквам след нея, но тя клати глава и не се обръща. Боже мой, какво става с приятелката ми? Толкова е враждебна, толкова дистанцирана, имам чувството, че приятелството ни се разпада. Откакто се вижда с Дрина, сякаш е друг човек.

Стоя на прага и я гледам как затръшва вратата и потегля с бясна скорост, после се обръщам безпомощно към Деймън:

— Боже, какъв хаос! Еванжелин е мъртва, Хевън ме мрази, а ти ме остави в онази пещера. Надявам се да си случил на добри вълни. — Скръствам ръце пред гърдите си и клатя укорително глава.

— Всъщност точно така беше — отговаря той и се взира напрегнато в мен. — Но когато се върнах, не те намерих и веднага тръгнах към вас.

Поглеждам го недоверчиво и стискам устни. Просто не мога да повярвам, че си въобразява, че може да ме заблуди така лесно.

— Съжалявам, но огледах целия залив и там имаше само двама сърфисти. И двамата бяха руси, което изключва възможността единият да си бил ти.

— Евър, погледни ме, моля те! — Застава пред мен Деймън. — Наистина ме погледни. Защо според теб съм в този вид?

Подчинявам се на молбата му, поглеждам го и не мога да не забележа мокрия костюм, по който все още се стичат солени капки и образуват малка локва на пода.

— Но аз проверих навсякъде. Обиколих целия плаж — тропам с крак, убедена в това, което съм видяла или в случая, което не съм.

— Не знам какво да ти кажа — свива рамене той. — Повярвай ми, не съм те изоставял. Бях със сърфа. Честно. А сега би ли ми дала една кърпа и още една за пода?

Отиваме в задния двор, за да свали мокрия костюм. Сядам на люлеещия се диван и не свалям поглед от него. Бях напълно сигурна, че ме е зарязал. Огледах навсякъде. Но... може би съм го пропуснала. Плажът е огромен. А и бях много ядосана.

— Как разбра за Еванжелин? — питам, докато той изтръсква водата от костюма си и го мята на оградата да съхне. Не искам да се откажа от сръдната така бързо. — И какво става с Хевън, Дрина и тази зловеща татуировка? Между другото, моля да се отбележи, че не съм много сигурна в тази история със сърфирането. Защото *наистина* проверих и ти не се виждаше никъде.

Той се обръща към мен и аз потъвам в черните му като въглени очи, премрежени от гъстите мигли, и потръпвам при гледката на красивото му, предизвикващо порочни мисли мокро тяло. Деймън приближава към мен с лека и сигурна стъпка, с грацията на дива котка.

— Вината е моя. — Сяда до мен и взема ръцете ми в своите, но веднага ги пуска. — Не съм сигурен, доколко... — започва той и когато най-последно ме поглежда, очите му са по-тъжни от всякога. — Може би не трябва да го правим.

— Искаш да кажеш... че късаш с мен? — питам тихо и изведнъж усещам как се сгърчвам като спукана гума. Всичките ми подозрения се потвърждават. Дрина, плажът, всичко. *Всичко*.

— Не, аз само...

Той ми обръща гръб и оставя изречението недовършено.

Изчаквам известно време, но когато разбирам, че няма да продължи, започвам аз:

— Знаеш ли, бих била изключително благодарна, ако престанеш с твоите недомлъвки и си довършиш изречението. И най-последно да ми обясниш какво, по дяволите, става. Знам само, че Еванжелин е мъртва,

татуировката на Хевън е червена и подута, ти ме изоставяш на плажа и като капак сега ми съобщаваш, че късаш с мен.

Втрещвам се в него, чакам да ми каже, че тези събития са случайни и между тях няма никаква връзка, че всичко си има обяснение. Но бурята в стомаха ми показва обратното.

Той мълчи известно време, очите му се взират в басейна, след това вдига глава и казва:

— Между тези неща няма никаква връзка.

Но колебанието му е толкова очевидно, че не успява да ме убеди.

Поема дълбоко въздух и продължава:

— Намерили са тялото на Еванжелин в каньона Малибу. Карах към вас, когато го чух по радиото. — Сега гласът му звучи уверено и стабилно, явно е възвърнал самообладанието си. — Татуировката на Хевън изглежда инфектирана, но такива неща се случват понякога.

Спира за миг и аз затаявам дъх в очакване на последното обяснение, това за мен и него. Деймън взема ръката ми, обръща я с дланта нагоре и проследява с пръст линиите върху нея.

— Дрина може да бъде много убедителна и харизматична, а Хевън е... как да кажа... изгубена душа. Сигурен съм, че ѝ харесва да е част от някакво общество. Мислех, че това ще ти хареса, защото разсейва вниманието на Дрина от мен. — Спира за миг, стисва ръката ми и се усмихва. — Ето, сега вече нищо не стои между нас.

— Може би нещо продължава да стои между нас — прошепвам и затварям очи. Знам, че трябва да проявя повече загриженост за смъртта на Еванжелин и татуировката на Хевън, но не мога да мисля за нищо друго, освен за извивката на устните му, за гладката и леко загоряла кожа, за дълбоките черни очи, за начина, по който сърцето ми замира, кръвта ми бушува и устните ми пресъхват в очакване на неговите, когато е близо до мен.

— Евър, не съм те изоставил днес, повярвай ми. Не искам да късаме. И никога не бих те принудил да направиш нещо, за което не си готова — казва тържествено той, хваща лицето ми с ръце и докосва леко устните ми със своите. — Аз знам да чакам.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Звъняхме безброй пъти на Хевън, но тя не си вдигна телефона нито веднъж. Добре че поне успяхме да се свържем с Майлс. Разбрахме се след репетицията да мине към нас и той дойде с Ерик.

И сега си прекарваме много весело, ядем, плуваме и гледаме филми на кило. Толкова ми е приятно да поседя с приятели, да се посмея с тях, че *почти* забравям за Райли, Хевън, Еванжелин, Дрина, плажа и цялата следобедна драма.

И *почти* не забелязвам как погледът на Деймън се отнася, когато мисли, че никой не го наблюдава.

И *почти* игнорирам тревогата, която къкри в мен под безоблачната повърхност.

Почти. Но не напълно.

Обявявам, че Сабин е извън града и Деймън може да остане да спи у нас. Той остава с мен достатъчно дълго, за да заспя спокойно, после тихичко се измъква.

И когато на сутринта се връща с кафе, кифлички и широка усмивка, признавам, не успявам да сдържа въздишката си на облекчение.

Отново се опитваме да се свържем с Хевън, дори ѝ оставяме няколко съобщения, но не е нужно да си медиум, за да разбереш, че тя не иска да говори с никого от нас. Най-накрая се обаждам на стационарния ѝ телефон и веднага разбирам, че брат ѝ казва истината, когато ме осведомява, че днес не я е виждал.

Следва още един мързелив ден. След неколкочасово излежаване до басейна решавам да поръчам по още една пица за вечеря, но Деймън дръпва телефона от ръката ми.

— Какво ще кажеш аз да приготвя вечерята?

— Ти можеш да готвиш? — вдигам вежди, макар че нямам никаква причина да се изненадвам, защото все още не съм открила нещо, което той да не може.

— Ще те оставя сама да прецениш — засмива се той.

— Имаш ли нужда от помощ? — питам, въпреки че готварските ми умения се свеждат до варене на яйца и добавяне на мляко в корнфлейкса.

Той клати глава и тръгва към печката, а аз се качвам горе да си взема един душ и да се преоблека. Когато слизам долу, едва не си глътвам езика от изненада. Масата е покрита с ленена покривка и подредена с най-финия китайски порцеланов сервиз на Сабин. Между чашите се мъдрят две свещи и голяма кристална ваза с дузина (предполагам, че познахте) червени лалета.

— Моля, мадмоазел — чувам мелодичен и наистина съвършен френски.

Деймън прави реверанс и държи стола ми, за да седна.

— Не мога да повярвам, че си направил всичко това сам! — Гледам учудено големите плата, отрупани с толкова храна, че неволно се запитвам, дали не е поканил гости.

— Всичко е за теб — отговаря на незададения ми въпрос той.

— Само за мен? Ти няма ли да хапнеш?

Той пълни чинията ми с перфектно сварени зеленчуци, хрупкави меса и толкова богат на аромати сос, че не мога да разбера от какво точно е приготвен.

— Разбира се — усмихва се той. — Но преди всичко за теб. Едно момиче не бива да живее само на пица.

— Колкото и да е чудно, наистина е така — засмивам се и си отрязвам парче от сочното месо.

Докато се храним, аз започвам да задавам въпроси. Използвам момента, докато рови из чинията си, вместо да яде, и питам за всички неща, за които си умирам да знам, но забравям да питам, щом ме погледне с прекрасните си очи. За семейството му, за детските му години, за постоянните им местения от град на град, за това, че живее съвсем сам. Наистина съм любопитна, но истинската причина е, че е малко странно да си в близки отношения с някого и да не знаеш почти нищо за него. И колкото повече отговори получавам, толкова повече се убеждавам, че между нас има много общи неща. Например, че и двамата сме сираци, само че той е загубил родителите си в по-ранна възраст. Деймън избягва да навлиза в подробности, но пък аз също не желая да обсъждаме моето положение, така че защо да го притискам?

— И къде ти харесва най-много? — питам го, лапам последното парче от чинията си и усещам доволството от вкусната храна да се разлива из цялото ми тяло.

— Тук — усмихва се той.

Не мога да не забележа обаче, че почти не е ял, въпреки че демонстрира старателно дъвкане и всички присъщи на храненето действия. Накланям глава на една страна и примижавам, почти му смигам, защото изобщо не му вярвам. Ориндж Каунти наистина е прекрасно място, но със сигурност не може да се сравни с всички онези прекрасни европейски градове.

— Съвсем сериозно. Тук се чувствам щастлив — поглежда ме право в очите той.

— А в Рим, Париж и Ню Йорк не беше толкова щастлив, така ли?

Изведнъж очите му се изпълват с необяснима тъга и бягат от мен. Хваща бутилката и отпива от своята странна червена напитка.

— Какво е това? — кимам към бутилката.

— Кое, това ли? — Вдига я пред очите ми той. — Тайна семейна рецепта.

Разклаща я и аз виждам как съдържанието ѝ грейва, блиска се между стените и искри като звезден водопад. Прилича ми на смес от искрящо вино, кръв и една идея диамантен прах.

— Може ли да го опитам?

Не съм убедена, че искам да го направя, но ми е любопитно.

— Няма да ти хареса — поклаща глава той. — Има вкус на лекарство. Може би защото наистина е лекарство.

Изведнъж изтръпвам и си представям цял списък с неизлечими болести, ужасни страдания и смъртоносни инфекции. Не, *изглежда прекалено добре*, за да е истина.

Той се засмива, протяга ръка през масата, за да хване моята, и обяснява:

— Не се тревожи. Просто понякога ми липсва енергия. И това ми помага.

— Откъде си го купуваш? — Присвивам очи и се вирам в бутилката. Мъча се да намеря някакъв етикет, марка или нещо написано, дори и на ръка, но бутилката е чиста и гладка.

— Казах ти, че е семейна рецепта — усмихва се той, надига глава и изпива съдържанието до капка. После става от масата с все още

пълната чиния и казва: — Е, ще поплуваме ли?

— Не трябва ли да почакаме един час, докато храната слегне?

Деймън хваща ръката ми и аз също ставам от масата.

— Не се безпокой. Няма да позволя да ти се случи нещо.

Прекарахме цял ден до басейна, затова привечер по всеобщо съгласие се местим в джакузито и стоим там, докато пръстите на ръцете и краката ни заприличват на сушени сливи. После се увиваме в големи хавлии и се качваме в моята стая. Влизам в банята и пускам мократа хавлия на пода. Деймън застава зад мен, прегръща ме и ме притегля толкова плътно към себе си, че телата ни сякаш се сливат в едно. Усещам галещите му устни по тила си и си казвам, че трябва да установя някакви правила, преди умът ми съвсем да излети.

— Виж... може да останеш — измънквам и се обръщам настрани, за да скрия червените си от внезапно обзелия ме срам бузи. — Искам да кажа... имам предвид... че искам да останеш, но не съм убедена, че трябва... сецаш се.

Боже мой, какво говоря! Сякаш той е поискарал нещо от мен. А го отблъснах толкова пъти, в пещерата и къде ли не. Какво ти става, Евър? Какво си мислиш, че правиш? Всяко момиче е готово на убийство за възможност като тази — един дълъг уикенд без родители и други любопитни очи, но не, ти ще ми налагаш някакви глупави правила, и то без никаква основателна причина.

Деймън слага пръст под брадичката ми и повдига лицето ми, докато се изравни с неговото.

— Моля те, Евър, вече разговаряхме за това — казва тихо, отмята косата ми назад и прокарва устни по врата ми. — Казах ти, аз знам да чакам. Чаках дълго, докато те открия. Мога да чакам още много.

Заспивам, завита с ръцете на Деймън и успокояващия му дъх в ухото ми. Мислех си, че ще се изнервя от присъствието му и няма да мога да заспя, но топлото чувство на сигурност, струящо от нежните му пръсти, и мисълта, че е до мен, ми помагат да се пренеса бързо в царството на сънищата.

Но в три и петнайсет през нощта, ако може да се вярва на часовника, се събуждам и откривам, че мястото до мен е празно. Отмятам завивката и се спускам към прозореца, преживявам отново онзи момент от пещерата, търся колата му на алеята и с изненада откривам, че е на мястото си.

— Мен ли търсиш? — чувам гласа му.

Обръщам се и го виждам на прага на стаята. Сърцето ми полудява в гърдите, лицето ми става кървавочервено.

— Ами, аз... обърнах се и видях, че те няма...

Стискам устни и се чувствам толкова смешна и глупава, че ми става жал за себе си.

— Слязох до кухнята да пийна вода — усмихва ми се нежно той, хваща ме за ръката и ме връща обратно в леглото.

Но когато лягаме, ръката ми докосва чаршафите от неговата страна. Платът е студен и гладък — явно дълго време никой не е лежал в тях.

На сутринта се събуждам и откривам, че отново съм сама. Но чувам Деймън да снове из кухнята, намятам халата си и слизам долу на инспекция.

— Откога си тук? — Оглеждам изненадано идеално почистената кухня й излъскания до блясък гранитен плот. От снощната бъркотия няма и следа. На масата се мъдрят понички и зърнена закуска, каквато със сигурност няма в кухненския шкаф.

— Аз съм ранна птица. Реших да почистя малко, преди да изтичам до магазина. Може да съм прекалил с покупките, но не знаех какво ще искаш за закуска — посреща ме с усмивка той и ме целува по бузата.

Отпивам от поставената пред стола ми чаша с прясно изстискан портокалов сок и мляскам доволно.

— Ти ще хапнеш ли? Или още си на диета?

— Диета ли? — повдига недоумяващо вежди той.

— О, моля те! — скастриям го. — Не съм виждала друг човек да яде толкова малко. Изпиваш си лекарството, а в храната само ровиш. До теб се чувствам като лакомо прасе.

— Така добре ли е? — пита той, взема една поничка и отхапва половината от нея. Челюстите му работят усилено и мелят огромната топка от захар, тесто и глазура.

Вдигам рамене и обръщам поглед към красивата гледка през прозореца. Все още се възхищавам на прекрасното калифорнийско време, на дългата поредица от ясни и слънчеви дни, макар че според календара зимата вече чука на вратата.

— Какво предлагаш да правим днес? — обръщам се към него.

Той поглежда часовника си.

— След малко ще трябва да те оставя.

— Но Сабин ще се върне чак вечерта — казвам и се ядосвам на себе си заради зле прикритата молба в гласа и надигането в стомаха ми, когато Деймън вади ключовете от джоба си.

— Трябва да се прибера и да свърша някои неща. Наложително е, особено ако искаш да ме видиш утре в училище — казва той, докато устните му галят бузите, ухото и врата ми.

— А, училище. Интересно дали все още сме в списъка на класа? — засмивам се и успявам да избегна тревожните мисли за скорошното си бягство от часовете и особено за причината.

— Не знам. Ти си по тази част — вдига рамене той. — Ако зависеше от мен, всеки ден щеше да е събота.

— Но тогава съботата нямаше да е специална. Защото всеки ден ще е едно и също. — Избирам си една поничка с ванилов крем и продължавам да философствам. — Непрекъснат поток от дълги мързеливи дни, без да правиш нищо, без да очакваш нищо, отдаден единствено на удоволствия едно след друго, едно след друго. Няма да мине много време и всичко ще ти омръзне.

— Не бъди толкова сигурна — усмихва се Деймън.

— Мога ли да знам какви са тези твои загадъчни домашни задължения? — питам го с надежда да откrehне поне мъничко вратата на живота си, за да разбере какво прави и с какво е зает, когато не е с мен.

— Ами от всякакъв род.

И въпреки че се засмива, повече от ясно е, че вече е готов да си тръгне.

— Добре, ако искаш... — но преди да завърши мисълта си, той вече клати глава.

— Забрави. Няма да ти позволя да ми переш чорапите.

И премества тежестта си от единия на другия крак, сякаш ще се надбягва с някого.

— Искам да видя къде живееш. Никога не съм била в дома на момче, което живее самостоятелно.

Въпреки усилията ми да звуча нехайно, гласът ми тежи от безпокойство и отчаяние.

Той отново поклаща глава и поглежда към вратата с такъв копнеж, че човек би си казал, че зад нея го очаква мис Свят.

Разбирам, че е време да развея бялото знаме, но не мога да се сдържа и правя последен отчаян протест, като извиквам:

— Но защо?

Взирам се в него и чакам реакцията му. Той процежда през стиснати зъби:

— Защото там всичко е нагоре с краката. Гадна работа. Не искам да виждаш това и да си извадиш погрешни впечатления за мен. А и никога няма да успея да сложа всичко в ред, ако се мотаеш около мен. Само ще ме разсейваш.

Усмива се, но устните му са изтънели до черта, а очите му не се откъсват от вратата. Повече от ясно е, че думите просто запълват пространството между този момент и другия, когато ще пристъпи прага на къщата и ще хукне незнайно къде.

— Ще ти се обадя довечера — казва и отваря вратата.

— Ами ако те проследя? Какво ще направиш тогава? — засмивам се, но смехът ми секва, когато той се обръща към мен.

— Недей да ме следиш никога, Евър!

Гласът му продължава да ехти в главата ми дълго след като си е тръгнал: *Недей да ме следиш никога, Евър! Недей да ме следиш никога, Евър!*

Деймън се изгубва от полезрението ми, а аз грабвам слушалката и се опитвам да се свържа с Хевън, но тя ме отпраща към гласовата поща и това ме отказва. Няма смисъл да ѝ оставям още едно съобщение. Вече оставих няколко и мисля, че сега е неин ред да ме потърси. Затова се качвам горе, вземам си душ и сядам на бюрото, твърдо решена да се справя набързо с всички домашни. Не стигам

много далеч, защото мислите ми се понасят към Деймън и неговите странни изчезвания. Не мога да си затварям очите повече пред...

Пред неща като как така изглежда, че винаги знае какво мисля, докато аз не мога да прочета и една дума от това, което е в главата му? И как за краткото време от седемнайсет години е успял да поживее по малко на всички онези екзотични места, да се усъвършенства в изобразителното изкуство, във футбола, сърфа, готвенето, литературата, световната история и хиляди други неща, за които не се сещам в момента? И как успява да се движи толкова бързо, че фигурата му просто се размазва пред очите ми? Ами розите, лалетата и онази вълшебна химикалка? Да не говорим, че в един момент звучи като нормално момче, а в следващия започва да говори като Хитклийф, Дарси или друг герой от романите на сестрите Бронте. Добави към всичко това и факта, че вижда Райли, факта, че няма аура, факта, че Дрина също няма аура, че крие откъде я познава и накрая факта, че не иска да знам къде живее.

И то след като спяхме заедно!

Добре де, това, което правихме, беше наистина да спим, но все пак не заслужавам ли поне няколко отговора (ако не всички)? Трябва да направя нещо по въпроса. Аз лично нямам голямо желание да бягам от час, за да го следя, но знам кой би го направил.

Само че не съм много сигурна дали е правилно да въвличам Райли в това. А и нямам представа как да я извикам. Досега не ми се е налагало. Дали трябва да извикам името ѝ? Или да запаля свещ? Или да затворя очи и да си я пожелаая?

Това със свещите ми се вижда малко ала-бала, затова решавам да застана в средата на стаята, да затворя очи и да извикам: „Райли! Райли, ако ме чуваш, ела! Трябва да поговорим. Всъщност искам малка услуга от теб. Но ако не искаш, не се безпокой, ще те разбере и няма да ти се сърдя, защото услугата е наистина странна и... хм, чувствам се малко глупаво да стоя тук и да си говоря като лудите, затова, ако ме чуваш, моля те, дай ми някакъв знак!“

Изведнъж от стереоуредбата започва песента на Кели Кларксън, същата, която някога Райли обичаше да си припява. Отварям очи и я виждам да се превива от смях точно пред мен:

— Ох, ще се пръсна от смях! Имах чувството, че всеки миг ще затвориш капациите на прозорците, ще запалиш свещ и ще извадиш

дъската с вещерските символи изпод леглото.

— Наистина се чувствах като идиотка — изчервявам се до ушите.

— И изглеждаше като идиотка — киска се отново тя. — Добре, чакай да видим, дали съм разбрала правилно. Искаш да развратиш малката си сестричка, като я превърнеш в шпионин и доносник заради гаджето си, нали така?

— Откъде знаеш? — ококорвам очи.

— Ох, моля те! — извърта очи Райли и се просва на леглото. — Защо си мислиш, че само ти можеш да четеш мисли?

— Откъде знаеш, че чета мисли? — пелтеча като малоумна и се чудя какво ли още знае за мен.

— Ава ми каза, но, моля те, не се ядосвай. Това наистина обяснява странната мода на блузките с качулки, към които се пристрасти.

— А какво ще кажеш за твоята мода? — соча към костюма ѝ, взет директно от „Междузвездни войни“.

Но тя маха с ръка.

— Е, искаш ли да намеря твоя човек или не?

Отивам към леглото и сядам до нея.

— Честно да ти кажа, не съм много сигурна. Да, искам да знам къде живее и всичко друго, но ми се струва, че не бива да те замесвам в това.

— Ами ако вече съм го проследила? Ако вече знам? — вдига вежди тя.

— Проследила си го до училище? — питам и очите ми светват. Какво ли още е разбрала моята малка сестричка след последния ни разговор?

— Още по-хубаво — засмива се тя. — Проследих го до дома му.

— Кога? И как? — зяпвам срещу нея.

Тя прави гримаса.

— Хайде, Евър, знаеш много добре, че не ми трябва кола, за да отида, където си поискам. Освен това знам, че си влюбена до уши. Не че те обвинявам, той наистина е неотразим. Но нали си спомняш оня ден, когато се държа, сякаш ме вижда?

Кимам бавно. Как бих могла да забравя?

— Е, това ме озадачи. Затова реших да разуча нещата около него.

— И? — Навеждам се към нея и затаявам дъх.

— И... не знам как да ти го кажа... не искам да ме разбереш погрешно, но... той е доста странна птица. Живее в голяма къща на брега в Нюпорт, което е доста необичайно, като се имат предвид годините му и така нататък. Откъде взема пари? Защото не забелязвам да работи нещо.

Спомням си онзи ден на хиподрума, но решавам да не го споменавам. — Но има и още по-странни неща — продължава Райли.

— Най-необяснимото е, че къщата е абсолютно празна. Има единствено един айпод, стенен часовник и малък сандък.

Само това. Обходих цялата къща. С изключение на една заключена стая.

— Откога заключените врати те спират? — поглеждам я недоверчиво, защото през изминалата година съм я виждала да преминава през безброй стени.

— Не, не ме спря вратата. Аз самата си сложих спирачки. Не мисли, че щом съм мъртва, съм оперирана от страх — мръщи се тя.

— Но той живее отскоро тук — бързам да намеря извинение за чудатостите му. — Може би не му е останало време да отскочи до мебелния магазин. Вероятно затова не иска да ме кани у тях. Не иска да виждам празните стаи.

Повтарям думите наум, за да убедя себе си, и когато осъзнавам какво правя, въздишам нещастно: *Боже мой! По-жалка съм, отколкото си мислех!*

Райли клати глава и ме поглежда така, сякаш е решена най-последно да ми каже цялата истина за феята на млечните зъби, Великденския заек и Дядо Коледа наведнъж. Но в същия миг се отказва, свива рамене и измърморва:

— Може би трябва да видиш с очите си.

— Какво имаш предвид? — вирам се в нея, сигурна, че крие нещо от мен.

Тя става от леглото, застава пред огледалото, оправя костюма си и се оглежда от всички страни.

— Райли?

Не мога да си обясня загадъчното й поведение.

— Слушай... — най-накрая се обръща към мен тя, — може и да греша. В смисъл, какво ли знам аз, та нали съм още дете? Най-

вероятно не означава нищо, но...

— Но?

Тя поема дълбоко въздух и казва:

— Но мисля, че трябва да видиш сама.

— Как ще стигнем дотам? — Ставам и грабвам ключовете, готова да я следвам.

— Няма да стане — поклаща глава. — Той си е у дома, а аз съм сигурна, че наистина може да ме види.

— Тогава какво? Той може да види и мен — напомням й услужливо.

Но тя е непоклатима.

— Не става и това е. Ще ти начертая карта.

Райли не е много силна в чертаенето на карти, затова ми прави списък с имена на улици, обозначава накъде трябва да завия, като пише „ляво“ и „дясно“, защото посоките на света винаги са ме обърквали.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен? — предлагам й за последен път и когато получавам отрицателен отговор, хващам чантата си и излизам от стаята.

Тя тръгва след мен към изхода.

— Хей, Евър!

Аз се обръщам.

— Можеше да ми кажеш всичко за ясновидските си способности. Сега се чувствам неудобно, че съм ти се присмивала за дрехите.

Отварям външната врата, спирам за миг и питам:

— Наистина ли можеш да ми четеш мислите?

Тя ми се ухилва щастливо:

— Само когато се опитваш да разговаряш с мен наум. Колкото до Деймън, сетих се, че е просто въпрос на време, докато ме помолиш да стана твой шпионин. Но... Евър?

Обръщам се отново.

— Ако ме няма известно време, да знаеш, че не е защото ти се сърдя, че се опитвам да те накажа или нещо такова. Обещавам да

наминавам, за да съм сигурна, че си добре, но може да замина за малко.

Замръзвам, както съм с ръка на дръжката, и усещам първите признаци на паниката.

— Но ще се върнеш пак, нали? — питам шепнешком.

Тя кима.

— Обещавам да се върна, само че не знам кога — казва тя и ми се усмихва, но виждам, че усмивката ѝ е пресилена.

— Но не ме напускаш, нали? — задържам дъха си и издишвам чак когато тя кима с глава. — Добре. Тогава ти пожелавам лек път.

Иска ми се да я прегърна, да я притисна до себе си и да я убедя да остане при мен, но знам, че е невъзможно, затова изтичвам до колата и бързо паля двигателя.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Деймън живее в квартал с огромна ограда и заключена врата. Факт, който Райли, забрави да ми спомене. Предполагам, че не ѝ се е видяло толкова важно, понеже нея не биха могли да я спрат никаква врата или пазач. Но не мисля, че биха могли да спрат и човек като мен. Усмиввам се мило на жената на входа и казвам:

— Здравсти, казвам се Мегън Фостър. Идвам при Джуди Хауард.

Тя отива до компютъра си и търси името, което знам, че е написано на вход номер три.

— Поставете това на прозореца пред мястото на шофьора — подава ми тя някакъв жълт лист хартия, на която думата „посетител“, датата и часът си личат ясно. — И не паркирайте отляво на пътя. Позволено е само отдясно.

После ми кима и се връща в будката си, докато аз преминавам през отворената врата. Моля се да не забележи, че подминавам входа на Джуди и се отправям към дома на Деймън.

Почти стигам върха на хълма, прочитам името на следващата улица от списъка в джоба ми, бързо завивам наляво и веднага пак наляво. Спирам в края на неговия квадрант, изключвам двигателя и установявам, че съм се превърнала в кълбо от нерви.

Боже, какъв медиум съм аз, се питам горчиво. Кой нормален човек би наел мъртвата си сестра да шпионира гаджето му? Но после се замислям — има ли нещо нормално в живота ми, та връзката ми да прави изключение от правилото?

Оставам в колата, докато нормализирам дишането си, опитвам се да го забавя, да изчакам сърцето ми да намали лудешкия си бяг в гърдите и потта от ръцете ми да изсъхне. Оглеждам тихия, чист и спретнат квартал и разбирам, че не бих могла да избира по-неподходящ ден за тайно посещение.

Първо, денят е слънчев и топъл, което означава, че всеки предпочита да излезе навън пеша или с колелото си, вместо с колата. Да разходи кучето си или да поработи в градината. Това автоматично

прави условията невъзможни за шпиониране. Второ, толкова се бях съсредоточила в задачата си да намеря мястото, че изобщо не помислих какво ще правя, когато го намеря, което означава, че нямам план.

Не че има някакво значение, защото какво е най-лошото, което може да ми се случи? Да ме хванат и Деймън да се увери окончателно, че съм откачалка? Но след ужасното ми поведение тази сутрин той вече е наясно с това.

Слизам от колата и тръгвам към къщата в самия край на сляпата улица, пред която има няколко тропически палми и ниско окосена морава. Не пълзя, не се крия и не правя нищо, което би могло да привлече вниманието на съседите. Крача уверено, като човек, който има право да е тук. Накрая спирам пред масивната двукрила врата и се чудя какво да правя сега.

Отстъпвам крачка назад и оглеждам прозорците. Капаците им са плътно затворени. И въпреки че изобщо не знам какви ще ги дъвча, ако някой отвори, прехапвам устни, натискам звънеца, задържам дъха си и чакам.

Минават няколко минути, но никой не отваря, така че звъня втори път. И отново не забелязвам никакво раздвижване. Натискам дръжката, убеждавам се, че вратата е заключена, и тръгвам покрай къщата. Оглеждам се във всички посоки, промъквам се през страничната портичка и минавам отзад.

Оставам долепена до къщата. Едва поглеждам към басейна, цветята и невероятната гледка към океана и бавно вървя към плъзгащата се остъклена врата, която също се оказва заключена.

Вече съм готова да зарежа всичко и да се върна у дома, когато чувам в главата си глас — *прозорецът, онзи до чешмата*. И наистина откривам, че е леко открехнат, колкото да промуша пръсти и да си освободя пътя.

Хващам се за перваза, повдигам се и прескачам вътре. В секундата, когато краката ми докосват пода, знам, че съм прекрачила всички допустими граници.

Защото знам, че не бива да продължавам. Нямам право на това. Трябва да прескоча обратно и да бягам към колата. Да се върна обратно в моята тиха и безопасна къща, докато още мога да го направя... но

тънкият гласец в главата ми продължава да ме насърчава и след като ме е довел толкова далече, може би е редно да видя докъде ще стигне.

Изследвам просторната, но празна кухня, бокса, лишената от маси и столове трапезария и банята, където откривам само малко парче сапун и една–единствена черна хавлиена кърпа. Райли беше права. Това място изглежда пусто и някак зловещо, без лични вещи, без снимки и книги. Нищо, освен черни подове и белезникави стени, празни шкафове и хладилник, пълен с безброй бутилки с онази странна червена течност. Стигам до хола и виждам телевизор с плосък екран, люлеещ се стол, плюс цял куп филми за DVD със заглавия на чужд език, който не познавам. Стигам до подножието на стълбата към втория етаж и отново спирам. Знам, че трябва да си тръгна, видях достатъчно, но нещо отвътре, нещо, което не мога да определя, ме кара да продължа.

Хващам се здраво за парапета и тръгвам на пръсти нагоре. Стъпалата пъскаат под тежестта ми и скърцащият им протест отеква силно в празната къща. Добирам се до площадката и се озовавам срещу вратата, която Райли е намерила заключена. Но сега не е, оставена е леко отворена.

Пристъпвам плахо към нея и призовавам гласа в главата си за водач. Но единственият отговор са ударите на собственото ми сърце. Слагам длани на вратата, побутвам я и ахвам при вида на една толкова красива стая със златни орнаменти и мебели, достойни за царски палат. Имам чувството, че се намирам във Версай, а не в модерна Калифорния.

Оставам като прикована на прага и оглеждам с широко отворени очи всяка подробност — тапетите от фин вълнен плат, разкошните килими, кристалните полилеи, златните свещници, тежката копринена драперия, кадифената дамаска, мраморната маса. В пространството между дървената ламперия и тавана стените са покрити с картини в големи позлатени рамки и на всичките е Деймън с облекло, подходящо за модата отпреди няколко века, включително и една, на която язди бял жребец, държи в ръка сребърна сабя, а жакетът му е точно като онзи, който бе облякъл на Хелуин.

Приближавам се и търся с очи дупката на рамото, разръфаното място, за което той на шега обвини артилерийския огън. Едва не подскачам от изненада, когато го откривам и прокарвам бавно пръст по

него, очарована, направо омагьосана, онемяла от изненада и възторг. Питам се как е успял да се справи толкова добре, а пръстите ми продължават надолу до малка месингова табелка в долния край на картината:

Деймън Аугусто Еспозито, май 1775 г.

Премествам поглед на следващата картина и сърцето ми прескача, когато виждам портрета на сериозния Деймън в строг черен костюм на син фон. На табелката пише:

Дамен Аугусто, нарисуван от Пабло Пикасо през 1902 г.

Едва разчитам сложните завъртулки в края на следващата картина:

Дамен Еспозито, нарисуван от Винсент Ван Гог.

И продължавам нататък. И четирите стени са с портрети на Деймън, в стила на различни художници. Отпускам се на кадифеното канапе, коленете ми треперят, светът се върти пред очите ми, умът ми препуска през хиляди възможности, всяка една по-нелепа, дори смешна, в сравнение с предишната. Вдигам механично една от книгите от купа на мраморната маса и прочитам заглавието:

На Деймън Огъст Еспозито.

Подписана от Уилям Шекспир.

Пускам я на пода и се пресягам за друга:

„*Брулени хълмове*“. *На Деймън Еспозито.* Подписана от Емили Бронте.

Всяка от книгите е дарена на Дамен Аугусто Еспозито или на Деймън Огъст Еспозито, или просто на Деймън и всяка от тях е подписана от автора си, мъртъв поне от един век.

Затварям очи и се опитвам да успокоя дишането си и да се съсредоточа. Сърцето ми препуска в галоп, ръцете ми треперят, но аз продължавам да настоявам на своето — това е една от неговите шантави шеги. Прави се на колекционер на антики, а всъщност е самозабравил се фалшификатор на картини. И не само той, а и цялото му семейство. Навярно всичко е купено и поставено тук от дълга, дълга редица от негови пра-прадядовци, всички до един с неговото име и ужасно приличащи на него.

Но когато оглеждам отново, студената, пробягваща по гърба ми тръпка потвърждава неоспоримата истина — това не са просто антики, нито са оставени тук от предците му. Всичко е собственост на Деймън, скъпи дарове, които пази от години.

С труд се изправям на крака и с олюляваща походка тръгвам по коридора. Чувствам се слаба, цялата треперя и отчаяно бързам да се измъкна от зловещата стая, от този идиотски натъпкан със страшни неща музей, от цялата напомняща на гробница къща. Да се отдалеча възможно най-бързо оттук и никога, при никакви обстоятелства да не се връщам.

Вече съм на последното стъпало, когато чувам силен пронизителен писък, последван от дълъг неясен стон, и без да се замисля, се обръщам и хуквам по посока на писъка към дъното на коридора. Втурвам се през вратата и намирам Деймън на пода с разкъсани дрехи и окървавено лице. Хевън е под него, мята глава като пияна и стене.

— Евър!

Деймън скача на крака и ме избутва назад, но аз се вкопчвам в него, ритам и се боря да достигна до Хевън.

— Какво й направи? — крещя неистово, виждайки бледата кожа и блуждаещите й очи. Ясно е, че не бива да губя никакво време.

— Евър, моля те, спри! — гласът му звучи прекалено уверено, прекалено овладяно за ужасните обстоятелства, при които го заварвам.

— КАКВО Й НАПРАВИ! — крещя, пищя, ритам, удрям, хапя, драскам и впрягам всеки грам от силата си, за да се освободя, но той е много по-силен от мен. Стои си там, държи ме здраво с една ръка и приема ударите ми, без да мигне.

— Евър, нека ти обясня — продължава и избягва с лекота ритника ми.

Но аз не го слушам, очите ми са в Хевън, която кърви обилно и се гърчи от болка, и изведнъж осъзнавам ужасната истина — *ето защо се опитваше да ме държи настрана!*

— Не! Няма нищо такова. Грешиш. Да, не исках да го виждаш, но не е, каквото си мислиш — отвърща на мислите ми Деймън, хваща ме с две ръце, вдига ме и ме понася навън. Краката ми се люлеят като на парцалена кукла и въпреки всичките удари и ритници злодеят дори не се е изпотил.

Но сега не ме е грижа за него, не ме е грижа дори и за мен самата. Единствената ми мисъл е за Хевън, чиито устни посиняват, а дишането ѝ отслабва застрашително.

— Какво ѝ направи? — Поглеждам го, забравила напълно за страха си. — Какво си направил, ненормалник такъв?

— Моля те, Евър. Изслушай ме — понижава тон Деймън и ме поглежда умоляващо.

И напук на яростта ми, напук на целия адреналин, все още усещам онази топла вълна, която преминава по кожата ми при всяко негово докосване. Но аз не ѝ обръщам внимание и продължавам да се боря като тигър. Викам, крещя, ритам с крака, търся най-уязвимите му места, но винаги пропускам, защото реакцията му е светкавична.

— Не можеш да ѝ помогнеш, повярвай ми. Аз съм единственият, който може да го направи.

— Не! Ти не ѝ помагаш! Ти я убиваш!

Той клати глава и казва уморено:

— Едва ли.

Опитвам се отново да нападам, но разбирам, че не мога да го победя. Укротявам се, давам почивка на ръцете и краката си и затварям очи в знак на капитулация.

И си мисля: *Ето как ставало. Ето как изчезва човек.*

Той охлажда хватката си. Очаквам този момент, ритам с всички сила и този път кракът ми намира целта си. В изненадата си Деймън ме пуска и аз падам на земята.

Изпълзвам до Хевън, пръстите ми се плъзгат по кръвта на китката ѝ, докато напипвам пулса. Очите ми се взират в двете малки точки върху отвратителната ѝ татуировка. Преглъщам сълзите и започвам да я моля да диша, да диша... В същото време вадя телефона, готова да набера 911, но Деймън дръпва телефона от ръката ми и казва:

— Надявах се да не се стигне дотук.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Събуждам се в леглото си и първото нещо, което виждам, е разтревоженото лице на Сабин. Когато отворям очи, нейните светват от облекчение, но мислите ѝ продължават да пулсират от тревога.

— Здравсти — усмихва ми се тя. — Трябва да си имала вълнуващ уикенд.

Поглеждам към нея, после към часовника. Виждам часа и скачам от леглото.

— Добре ли си? — Суети се около мен тя. — Когато се върнах снощи, ти вече спеше. И сега едва те събудих. Да не си болна?

Тръгвам към банята. Не знам какво да ѝ отговоря. Не съм болна, но *нямам представа* как и кога съм заспала и защо се събуждам толкова късно.

— Има ли нещо, за което трябва да знам? Искаш ли да споделиш нещо? — пита зад затворената врата на банята тя.

Затварям очи и се опитвам да възстановя събитията от уикенда — плажът, Еванжелин. Деймън ми приготвя вечеря, после закуска. Отварям очи и казвам весело:

— Не, нищо. Няма нищо.

— Добре, ако искаш да стигнеш навреме за училище, трябва да побързаш. Сигурна ли си, че си добре?

— Да.

Опитвам се да звуча уверено, недвусмислено, категорично, но когато завъртам кранчето и влизам под душа, си признавам, че не съм убедена в думите си.

През целия път Майлс ми пълни главата с Ерик. Не пропуска нищо, преразказва ми подробно всяко разменено между тях съобщение през цялата неделна вечер, завършила с раздялата им. Опитва се да ме убеди, че изобщо не му пука, че дори вече го е забравил, което доказва, че не е.

— Слушаш ли ме изобщо? — сопва ми се в един момент.

— Разбира се — измънквам и спирам при светофара на една пресечка от училището, но мислите ми бягат из спомените за собствения ми уикенд. И неизменно завършват до закуската. Колкото и да се опитвам, не мога да си спомня нищо след нея.

— Няма нужда да ме правиш на глупак — намусва се Майлс. — Ако те отегчавам, просто ми кажи. Защото и без това не ми е много интересно да говоря за Ерик. Казах ли ти, че той...

— Майлс, чу ли се с Хевън? — питам точно преди светофарът да светне зелено.

— Не, а ти?

— Не съвсем. — Натискам педала, изненадана, че произнасянето на името ѝ ме изпълва със страх.

— Не съвсем?! — Отваря широко очи той и се размърдва неспокойно на мястото си.

— От петък не съм я чувала.

Влизам в паркинга и сърцето ми удря три пъти в секундата, когато виждам Деймън да ме чака на обичайното си място, облегнат на своето беемве.

— Е, поне един от нас има повод за радост — кима Майлс към Деймън, който се приближава към мен с червено лале в ръка.

— Добро утро — ни посреща с усмивка, подава ми лалето и ме целува по бузата.

В отговор измънквам нещо несвързано и тръгвам към входа.

Звънецът бие, Майлс се затича напред, Деймън ме хваща за ръката и ме повежда към кабинета по английски.

— Господин Робинс все още пътува насам. — Стиска пръстите ми и върви спокойно към задните чинове пред очите на Стейша, която прави гримаса на отвращение, протяга крак на пътя ми, но в последната секунда го прибира. — Сега не пие. Опитва се да си върне жената и детето.

Казва го с долепени до ухото ми устни, но аз избързвам напред.

Сядам на чина, вадя учебника и се чудя защо присъствието на приятеля ми ме напруга и ми действа така изнервящо. Пресягам се към тайния джоб и изстивам. О, ужас, забравила съм айпода вкъщи.

— Нямах нужда от него — казва Деймън и ме погалва по ръката. — Сега имаш мен.

Затварям очи. Господин Робинс ще бъде тук след три, две, една...

— Евър — прошепва Деймън, върховете на пръстите му следят плетеницата от вени по китката ми. — Добре ли си?

Стисвам устни и кимам.

— Радвам се. — Отново се взира в мен и продължава: — Знаеш ли, прекарах един чудесен уикенд. Надявам се и твоят да е минал добре.

Отварям очи точно когато господин Робинс влиза в клас и го поздравявам наум, като виждам, че очите му не са така червени и лицето му не е подпухнало, въпреки че ръцете му треперят леко.

— Вчера си прекарахме страхотно, нали?

Поглеждам го в очите и в същия миг усещам топлината и нежния гъдел по кожата си, защото ръката му е върху моята. Кимам утвърдително. Знам, че той иска да чуе това, макар да не съм съвсем сигурна, че наистина съм прекарала добре.

Следващите часове прекарвам като в мъгла и научавам истината за вчера чак на обяд.

— Не мога да повярвам, че сте влизали в океана. — Гледа ни с удивление Майлс, докато разбърква киселото си мляко. — Сега водата е ледена.

— Тя беше с костюм за плуване — казва Деймън. — Евър, знаеш ли, че го забрави у дома?

Разгъвам сандвича и признавам пред себе си, че не си спомням нищичко. Та аз дори нямам костюм за плуване. *Или имам?*

— Не беше ли това в петък? — питам и изведнъж се изчервявам като домати, защото спомените ми от петък се възвръщат.

Деймън поклаща глава.

— В петък ти не сърфира, аз влизах сам. Но в неделята имах възможност да ти преподам няколко урока.

Почиствам сандвича от трохите и напрегам мозъка си, но цялата неделя тъне в непрогледен мрак.

— Е, как е, справи ли се? — Облизва лъжицата си Майлс и мести поглед от мен към Деймън.

— Ами... нямаше много вълни, така че не беше за сърфиране. Затова през повечето време се излежавахме на плажа, увити с одеяла. В това Евър се оказа много добра — засмива се Деймън.

Вглеждам се в него и се питам дали онзи незнаен плувен костюм е бил на мен, докато сме били под одеялата, и какво точно се е случило там. Ако изобщо се е случило нещо. *Възможно ли е да съм искала да си го върна за петъка, после някак си да съм блокирала и сега да не помня нищо?*

Майлс ме поглежда и вдига въпросително вежди, но аз вдигам рамене и се заемам със сандвича.

— Къде бяхте? — пита той.

Понеже аз не отговарям, Деймън казва:

— На Кристал Коув — и отпива от своята напитка.

Майлс вдига театрално очи.

— Моля ви, кажете ми, че не сте се присъединили към онези двойки, където момчето само говори, а момичето слуша ли, слуша. Искам да кажа, покани ли те поне на ресторант?

Поглеждам към Деймън и той понечва да отговори, но Майлс го изпреварва:

— Питам теб, Евър.

През главата ми минават спомените от двата чудесни ресторанта, онзи в „Дисниленд“, който завърши така странно, и другият на хиподрума, когато спечелихме големите пари.

— Да, поръчах си обичайното — казвам накрая. — Майлс, би ли ми дал за малко миникомпютъра си?

Той го изважда от джоба си и го плъзга по масата към мен с въпроса:

— Защо ти е?

— Искам да се свържа с Хевън и да разбера къде е. Имам лошо предчувствие за нея. — Запъвам се за момент, защото не мога да обясня откъде идва това чувство дори на себе си, какво остава пък на тях. — Просто не мога да спра да мисля за нея.

Докато го казвам, пръстите ми вече чукат по клавиатурата.

— Болна е. Лежи вкъщи — осведомява ме Майлс. — Пипнала е някакъв грип. И тъгува за Еванжелин. Но ме уверява, че вече не ни се сърди.

— Но нали каза, че не си говорил с нея? — поглеждам го изненадано. Сигурна съм, че в колата каза точно това.

— Изпратих ѝ съобщение в часа по история.

— Значи е добре? — вглеждам се в него аз. Стомахът ми се обръща няколко пъти и не мога да разбера защо.

— Изповръщала си е червата от болестта, плаче за приятелката си, но да, в общи линии е добре.

Преценявам, че щом не се чувства добре, не бива да я притеснявам и връщам компютъра на Майлс. Деймън слага ръка на коляното ми, Майлс бърби нещо за Ерик, а аз нагъвам сандвича, усмихвам се и кимам, но не успявам да се отърся от тревогата.

И се случва така, че единственият ден, когато Деймън решава да остане до края на часовете, е този, в който единственото ми желание е да го няма около мен. В края на всеки час го намирам да ме чака пред вратата и да ме пита разтревожено дали съм добре. Това наистина започва да ми лази по нервите.

След изобразителното двамата тръгваме заедно към паркинга. Той предлага да ме изпрати до нас, но аз клатя глава.

— Ами... ако нямаш нищо против, искам да остана за малко сама.

— Всичко наред ли е, Евър? — пита ме за милионен път той.

Кимам небрежно и се качвам в колата, нетърпелива да се отдалеча от него.

— Споко, трябва да свърша някои неща, но ще се видим утре, нали?

И без да му дам възможност да отговори, затварям вратата и потеглям.

Докато се върна вкъщи, умората вече заплашва да ме премаже. Качвам се в стаята си и решавам да подремна, преди Сабин да се върне от работа и да започне отново да се тревожи за мен. Но се събуждам чак посред нощ с разтуптяно сърце, мокри от пот дрехи и непреодолимо усещане, че не съм сама в стаята.

Грабвам възглавницата и я стискам здраво пред себе си, сякаш нежните ѝ пухчета могат да ми осигурят някаква защита. Взирам се в тъмното и прошепвам:

— Райли?

Но съм абсолютно сигурна, че не е тя.

Задържам дъха си и долавям слаб, неясен звук. Някой ходи с чехли по килима до балконската врата и изненадвам себе си, когато прошепвам името на Деймън. Но в мрака не различавам нищо, освен звука от тихите стъпки.

Напипвам ключа на нощната лампа, примижавам от внезапната ярка светлина и търся натрапника. Усещането за нечие чуждо присъствие е толкова силно, че изпитвам разочарование, когато не откривам никого.

Скачам от леглото, все още притиснала възглавницата до гърдите си, и заключвам вратата към балкона. После надниквам в гардероба и под леглото, както правеше татко преди много години, за да ме убеди, че чудовища в стаята няма. Не откривам нищо и се връщам в леглото. Чудя се дали безпочвените ми страхове не са последица от сънувания кошмар.

Сънят беше подобен на онзи, който сънувах преди време. Тичах през един тъмен ветровит каньон, прозрачната ми бяла рокля не можеше да спре пронизващия студ, нито вятъра, който шибаше тялото и вледеняваше костите ми. Но аз не го усещах, цялото ми внимание бе насочено към това да избягам от някого или от нещо. Голите ми нозе затъваха в калта, но аз не спирах, продължавах напред към мястото на спасението, което не можех да видя.

Всичко, което знам, е това, че бягах към мека успокояваща светлина.

И далеч от Деймън.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден в училище паркирам на обичайното място, излизам, подминавам Деймън и се затичвам с разтуптяно сърце към Хевън, която ме чака до входа. Обикновено правя всичко възможно, за да избегна физическия контакт, но сега я прегръщам бурно и я притискам към себе си.

— Добре, добре, аз също те обичам — засмива се тя и се изплъзва от прегръдките ми. — Боже, нямам намерение да ти се сърдя цял живот, я!

Оглеждам я внимателно и забелязвам, че червената ѝ коса е суха и слепнала, черният лак по ноктите е олющен, кръговете под очите ѝ изглеждат по-големи от обикновено, а лицето ѝ е бледо като платно. Но тя ме уверява, че е добре. Толкова се радвам да я видя, че едва съдържам чувствата си и я прегръщам отново.

— Как е настроението? — Вглеждам се внимателно в нея и се опитвам да я прочета, но освен сивата и почти безплътна аура не успявам да видя нищо.

— Какво ти става? — отблъсква ме отново тя. — Откъде извади тази необятна любов? Точно ти, с твоя айпод и вечните качулки.

— Разбрах, че си болна, и когато не дойде вчера на училище... — осъзнавам, че е смешно да обикалям около нея и да кудкудякам като квачка, и спирам насред изречението.

Хевън вижда Деймън, засмива се и поклаща разбиращо глава.

— Сега вече ми се изясни. Това е твоя работа, нали? — Намига му и обяснява: — Дойде и разтопи леда в сърцето на моята приятелка. Превърна я в къс сантиментално, топло, бухнало от маята тесто.

Деймън отвърща на смеха ѝ, но очите му остават напрегнати и сериозни.

— Беше само грип — обяснява тя, когато Майлс удря леко длан в нейната и всички влизаме в училище. — Предполагам, че депресията от смъртта на Еванжелин допринесе за състоянието ми. Температурата ми беше толкова висока, че няколко пъти губих съзнание.

— Боже, наистина ли? — Дръпвам ръката си от Деймън, за да мога да съм в крачка с нея.

— Да, това беше най-странното. Всяка вечер си лягах с едни дрехи, а когато се събуждах, се оказваше, че съм със съвсем други. А когато търсех онези, с които съм си легнала, не можех да открия нищо. Сякаш дрехите се бяха изпарили във въздуха.

— Е, при онази бъркотия в стаята ти, това не е чудно — изхилва се Майлс. — А може да си имала халюцинации. Нали знаеш, че се случва при такава чудовищна температура.

— Може — свива рамене Хевън. — Както и да е, но всичките ми черни шалчета изчезнаха и трябваше да взема това назаем от брат си.

Повдига единия край на синия вълнен шал и го развява във въздуха.

— Имаше ли кой да се погрижи за теб? — настига ни Деймън и отново хваща ръката ми. Пръстите му се преплитат с моите и изпращат топлина до всяка клетка на тялото ми.

Хевън поклаща глава:

— Да не се шегуваш? На практика и аз като теб бих могла да кажа, че живея самостоятелно. Вратата ми остана заключена през цялото време. Можех да си умра там и никой нямаше да разбере.

— Ами Дрина? — питам и усещам неприятно чувство в стомаха си само от произнасянето на името ѝ.

Хевън ме поглежда някак странно и казва:

— Дрина е в Ню Йорк. Замина в петък вечерта. Но не се тревожете за мен, защото някои от потните ми сънища бяха направо супер. За съжаление вие не бяхте в тях.

Стига до вратата на нейната класна стая и се обляга на стената.

— Случайно да си сънувала един каньон? — Пускам отново ръката на Деймън и завирам лице в нейното.

Но Хевън се засмива и ме избутва настрани.

— Извинявай, но хайде да не си навлизаме в личното пространство, а? — После завърта глава. — Не, нямаше никакви каньони. Просто някаква дивотия, трудно е за обяснение, но имаше много кръв.

В минутата, когато чувам думата „кръв“, ми причернява пред очите и се свличам на земята.

— Евър! — извиква Деймън и ме хваща малко преди да падна на пода. — Евър! — повтаря шепнешком той с натежал от тревога глас.

Когато отварям очи и срещам неговите, нещо в изражението му, нещо в напрегнатия му поглед ми се струва толкова познато, толкова любимо! Но малко преди споменът да придобие форма, гласът на Хевън изтрива всичко.

— Точно така се започна и при мен — кима важно тя. — Никога не съм губила съзнание преди това, но сега ми стана точно така, зави ми се свят и ми се подкосиха краката.

— Може да е бременна — казва Майлс достатъчно силно, за да чуят всички около нас.

— Не може — обаждам се, объркана от факта, че се чувствам съвсем добре в топлите и силни ръце на Деймън. Стъпвам на крака и тръгвам към стаята си. — Спокойно, няма ми нищо.

— По-добре я заведи у тях — обръща се Майлс към Деймън. — Изглежда ужасно.

— Да — присъединява се и Хевън. — Трябва да си починеш. Иначе ще пипнеш моя грип.

Настоявам да си вляза в клас, но никой не ме слуша. И не след дълго Деймън обвива талията ми с ръка и ме повежда към изхода.

— Това е пълна глупост — избухвам, когато напускаме паркинга с колата му и поемаме по магистралата. — Аз съм добре. Да не споменавам, че скоро ще ни изключат от училище за неизвинени отсъствия.

— Никой няма да ни изключи. — Поглежда в огледалото за обратно виждане той и изпреварва една кола. — Трябва ли да ти напомням, че преди малко припадна? Имаш късмет, че те хванах, преди да си разбиеш главата в мозайката.

— Нали ме хвана? И сега ми няма нищо. А и ако беше толкова загрижен за мен, не трябваше ли да ме отведеш първо при медицинската сестра? Не е необходимо да ме отвличаш.

— Не те отвличам — изръмжава той и един бегъл поглед ме убеждава, че наистина е ядосан. — Просто искам да се погрижа за теб, да съм сигурен, че всичко е наред.

— Ха, сега пък стана и лекар! — врътвам глава.

Деймън не отговаря. Продължава по крайбрежната, подминава пътя към дома ми и спира пред голяма представителна желязна врата.

— Къде ме водиш? — питам сърдито.

Той спира за миг, поздравява приятелски портиера и казва кратко:

— У дома.

Колата изкачва хълма, прави серия от завои и накрая спира пред огромна къща с просторен гараж.

Деймън отключва, после хваща ръката ми и ме въвежда в прекрасно обзаведена кухня, а оттам в кабинета си. Заставам с ръце на кръста и се прехласвам по красивите мебели. Всичко е точно обратното на това, което си представях — разхвърляна, подобна на курник стая, с два-три стола и легло.

— Твое ли е всичко това? — възкликвам и прокарам ръка по мекия плюш на дивана. Очите ми попиват красотата на изящните лампиони, персийски килими, колекцията от маслени платна и тъмната маса за кафе, върху която има купчина книги за изкуството, свещи и една моя снимка. — Откъде я имаш? И кога си я направил?

Вземам снимката и я оглеждам отблизо. Нямам никакъв спомен за момента, когато е правена.

— Държиш се, сякаш не си била тук и преди — вдига вежди Деймън и ме кани да седна.

— Никога не съм била.

— Беше — настоява той. — Спомни си неделята. След плажа. Плувният ти костюм още съхне горе. Сега сядай. Искам да видя, че си почиваш.

Сядам и се облягам на тумбестите възглавници, все още загледана в снимката си. Продължавам да се чудя кога е успял да ме снима. Косата ми е разпусната, лицето ми е леко зачервено. Облечена съм в бежова блуза, а не си спомням да имам такава в скрина си. Изглежда, че се смея, но очите ми са тъжни и сериозни.

— Снимах те един ден в училище, когато не гледаше към мен. Предпочитам да снимам така. Това е единственият начин да хванеш същността на дадена личност — обяснява той, взема снимката от ръцете ми и я връща на масата.

— Сега затвори очи и си почини, докато направя чай.

След малко чайт е готов. Деймън ми връчва чаша с топлата течност и ме завива с дебело пухкаво одеяло, като го подпгхва така, че да не ми духа.

— Много мило, но нямаше нужда — оставям чашата на масата и поглеждам часовника си. Ако тръгна веднага, ще мога да се класирам за втория час. — Наистина, добре съм и искам да се върнем в училище.

— Евър, ти *припадна*! — Сяда той до мен и търси очите ми, пръстите му гаят разпуснатата ми коса.

— Случват се такива неща — казвам, засрамена от цялата тази суматоха, особено когато знам, че няма нищо страшно.

— Не и на мен — изрича тихо той и мести пръсти от косата ми към белега на челото.

— Недей — отдръпвам се малко преди да достигнат до него.

— Защо? — поглежда ме той.

— Не искам да го пипаш. — Избягвам погледа му аз.

Не искам да му разказвам кога и как съм го получила, нито да го пипа, защото този белег е мой, само мой. Една постоянно мигаща червена точка, която няма да ми позволи да забравя никога. Точно затова отказах пластичната операция, отказах лекарите „да го оправят“. Защото онова, което стана, не може да бъде оправено. Вината за него е моя и болката си е моя, затова го крия под бретона си.

Деймън казва с усмивка:

— Не бой се, няма да се разболея.

После взема чашата и я допира до устните ми, за да пийна. Отпивам малка глътка, после отблъсквам ръката му и го поглеждам подозрително:

— Чакай да видим: няма да се разболееш, не ти пука за училище, хващаш четката и хоп — рисуваш Пикасо по-добре от Пикасо. Готвиш не по-зле от готвач в петзвезден ресторант, бил си модел в Ню Йорк, което е било преди да се преместите в Санта Фе, след като си живял в Лондон, Румъния, Париж и Египет. Не работиш и се издържаш сам, но някак си успяваш да живееш в тази луксозна, достойна за мултимиллионер къща. Караш скъпа кола и...

— Рим — поглежда ме сериозно той.

— Какво?

— Каза, че съм живял в Румъния, но всъщност беше Рим.

— Както и да е — махам нетърпеливо с ръка. — Важното е, че... Изведнъж спирам, думите засядат в гърлото ми.

— Да — навежда се към мен той. — Важното е?

Преглъщам и отвърщам поглед от него. Докосвам се до нещо, което измъчва съзнанието ми вече седмици наред. Откъде са всичките тези почти свръхестествени способности. Дали... *дали не е призрак като Райли? Не, това е невъзможно, него всички го виждат.*

— Евър. — Хваща брадичката ми той и обръща лицето ми към себе си. — Евър, аз...

Но преди да завърши, аз скачам от дивана и от ръцете му, свалям одеялото от раменете си и без да поглеждам към него, прошепвам:

— Трябва да тръгна.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Той спира пред нас, аз изхвърквам от колата и хуквам към входната врата, като вземам по две и по три стъпала наведнъж и се моля наум Райли да е горе. Трябва да я видя, трябва да споделя с нея всички откачени мисли, които напират в мен и ме подлудяват. Тя е единствената, на която бих могла да обясня, защото само тя би могла да разбере.

Проверявам задъхано в кабинета, в кухнята, на балкона, после заставам в средата на стаята си и извиквам името ѝ. Чувствам се странно, сякаш изгарям от треска, цялата треперя от страх и ужас, въпреки че не мога да си обясня причината.

Тя не се появява и аз се качвам на леглото, свивам се на малка стегната топка и преживявам отново загубата ѝ.

— Евър? Зле ли ти е?

Сабин оставя чантата си на земята и коленичи до мен.

Влажната ми и гореща кожа приема с благодарност хладината на уверените ѝ длани.

Затварям очи и клатя отрицателно глава, защото знам, че въпреки припадъка и необяснимото изтощение не съм болна. Поне не и в смисъла, който тя влага в тази дума. Всичко е далеч по-сложно и лекарствата няма да помогнат.

Обръщам се на другата страна и избърсвам сълзите с крайчеца на калъфката на възглавницата, после се обръщам към нея и прошепвам:

— Понякога... понякога миналото се стоварва неочаквано върху мен. И... болката не намалява с времето — опитвам се да обясня, но сълзите ме задушават и отново мокрят лицето ми.

Тя ме поглежда с преливащ от обич и мъка поглед и казва:

— Не съм сигурна, че някога ще мине. Предполагам, че постепенно ще свикнеш с това чувство, с празнината в сърцето си. Но

ще приемеш загубата и ще се научиш да живееш въпреки нея.

Усмивха ми се окуражително и избърсва сълзите ми с ръка. После ляга до мен и този път просто нямам сили да я отблъсна. Отварям душата си и си позволявам да приема и моята, и нейната болка, докато всичко се смесва в една обща печал, остра и дълбока, без начало и без край. Оставаме притиснати една в друга, говорим и плачем, и се утешаваме взаимно както никога досега. О, ако бях я допуснала до себе си по-рано! Ако не я бях отблъсквала непрекъснато!

Най-накрая тя става да приготви нещо за вечеря, вдига чантата си от пода и бърка в нея.

— Виж какво намерих в багажника на колата. Бях я взела веднъж, много отдавна. Явно съм я забравила и тя си е стояла там през цялото време.

И ми подава една бежова блуза.

Онази, за която бях забравила напълно.

Онази, която съм облякла само веднъж, в началото на учебната година.

Онази, с която бях облечена на снимката на масата за кафе в дома на Деймън, въпреки че тогава още не се познавахме.

На следващия ден минавам покрай Деймън и онова тъпо място за паркиране, дето го пази винаги за мен, и оставям колата си едва ли не на края на света.

— Какво правиш, по дяволите? — поглежда ме изумено Майлс. — Подмина го. Гледай къде ни забута!

Затръшвам вратата и тръгвам през паркинга. Дори не поглеждам към Деймън, който както винаги ме чака облегат на колата си.

— Ехо! — провиква се след мен Майлс точно когато съм на четирийсет и пет градуса от красивата тъмна и висока фигура на господин Съвършенство. Хваща ме за ръката и се вторачва в мен. — Спри се, какво ти става? Вие двамата да не сте скарани?

Издърпвам ръката си и тръгвам към училище, като подмятам през рамо:

— *Нищо* не става. Нищичко!

В коридора се обръщам лекичко и виждам, че Деймън е зад мен, но когато влизам в клас и тръгвам към чина си, той е вече там. Веднага слагам качулката и пускам айпода, демонстрирам пълно пренебрежение, докато чакам господин Робинс да свърши с проверката на отсъстващите.

— Евър — прошепва Деймън, но аз продължавам да гледам право в темето на наведения над дневника господин Робинс и чакам да кажа „тук“, когато извика името ми.

— Евър, знам, че си ядосана. Но мога да ти обясня.

Гледам напред и се правя, че не чувам.

— Евър, моля те!

Оглеждам стаята с отворена уста, опитвам се да разбера какво става, после го поглеждам ужасено:

— Ето това се опитвах да избегна — вдига рамене той.

— Какво направи? — Оглеждам всички отпуснати тела в стаята и в главата ми се заражда ужасно прозрение. — Божичко, ти ги уби! Уби ги всичките!

Гласът ми се извисява в писък и сърцето ми препуска в такъв галоп, че няма начин да не го чува и той.

Но той поклаща глава:

— Моля ти се, Евър, за какъв ме вземаш? Разбира се, че не съм ги убил. Те просто имат нужда да... подремнат малко. Това е.

Отдръпвам се в края на чина си и поглеждам към вратата. Вече кроя планове за бягство.

— Може да опиташ, но няма да стигнеш много далеч. Сама видя, че пристигнах пръв в клас, въпреки че ти имаше значителна преднина.

Кръстосва спокойно крака и се заглежда в мен.

— Ти можеш да четеш мислите ми — прошепвам и се изчервявам. Иде ми да потъна в земята от срам, когато се сецам какви съм ги мислила.

— По принцип да. Добре, де, почти винаги.

— И откога? — Поглеждам го объркано. Една част от мен иска да избяга на секундата оттук, но другата иска да получи няколко отговора, преди да мисли как да си спасява кожата.

— От първия момент, когато те видях — отвърща тихо той и погледът му изпраща към мен вълна от мека топлина.

— И кога беше това? — питам с треперещ глас. Спомням си за снимката на масата му и се чудя откога ли ме следи.

— Не те следя — засмива се той. — Поне не така, както си представяш ти.

— И защо да ти вярвам? — питам, но осъзнавам, че му вярвам, независимо колко невероятно изглежда и това, и всичко останало.

— Защото никога не съм те лъгал.

— Но сега лъжеш.

— Никога не съм те лъгал за нещо важно — поглежда ме право в очите той.

— Нима? А какво ще кажеш за онази снимка, която е правена много преди да се появиш в нашето училище? Тази лъжа не фигурира ли в списъка с важните за връзката ни неща?

Той въздъхва и ме поглежда уморено.

— Ами ти? Не трябваше ли да ми кажеш, че си ясновидка и че говориш с мъртвата си сестра?

— Ти... ти не знаеш нищо за мен! — Скачам от мястото си и се олюлявам като пияна, защото сърцето ми беснее в гърдите ми като лудо. Оглеждам проснатите по чиновете тела и се заглеждам в отворената уста на Стейша. Крейг хърка толкова силно, че целият вибрира. А господин Робинс? Никога не съм го виждала по-щастлив и умиротворен.

— Цялото училище ли е така, или само нашата стая?

— Не съм напълно сигурен, но мисля, че е цялото училище. — Оглежда той с усмивка съучениците ни, видимо доволен от работата си.

Без повече приказки изтичвам към вратата, после по коридора, пресичам двора и се втурвам към кабинета на директора. Преминавам като вихър през всички портиери и заспали по бюрата си секретарки, разбирам, че е безсмислено да продължавам, и хуквам към паркинга. Тичам към моята малка миата, но Деймън е вече там, чака ме и люлее раницата ми на пръста си.

— Казах ти, че не можеш да избягаш. — Подава ми услужливо раницата.

Заковавам се на място, цялата плувнала в пот, тотално изгубила контрол. Изведнъж паметта ми се възвръща и през съзнанието ми се изнизват като на филм всички забравени моменти от неделата —

покритото му с кръв лице, стенещата Хевън, онази отвратителна стая. И разбирам, че е направил нещо с ума ми, нещо, което не ми позволяваше да си спомня. И въпреки че не мога да се меря с него, не искам да се предам без бой.

— Евър — извиква той и протяга ръка към мен, но бързо я прибира до тялото си. — Нима мислиш, че съм направил всичко, за да те убия?

Очите му шарят тревожно по лицето ми, трескаво търсят моите.

— А не е ли така? Хевън мисли, че всичко е само някакъв див готически сън. Единствено аз знам истината. Единствено аз знам какво чудовище си всъщност. Само не мога да си обясня защо не ни уби и двете, когато имаше тази възможност. Защо си направи труда да потискаш паметта ми и да ме оставяш жива?

— Никога не бих те наранил — казва тихо той и вдига към мен пълните си с неизразима мъка очи. — Тълкуваш всичко неправилно. Опитвах се не да убия Хевън, а да я спася. Но ти не пожела да ме изслушаш.

— Тогава защо изглеждаше така, сякаш е на ръба на смъртта?

Стискам устни, за да спра треперенето им. Очите ми гледат в неговите, но отказват да приемат топлината им.

— Защото наистина *беше* на ръба на смъртта — отвърща ядосано той. — Онази татуировка беше силно инфектирана и щеше да я убие. Когато ти влезе, тъкмо изсмуквах инфекцията от нея, както се прави при ухапване от змия.

— Знам какво видях — тръсвам инатливо глава.

Той затваря очи, стиска основата на носа си и поема дълбоко въздух. После вдига поглед и казва:

— Разбирам как изглежда отстрани. И знам, че не ми вярваш. Аз... се опитах да ти обясня, но ти не пожела да ме изслушаш. Направих това в класната стая, за да привлека вниманието ти. За да ме чуеш... Защото, повярвай ми, Евър, разбрала си всичко погрешно.

Вдига черните си очи и ме поглежда настойчиво, почти умоляващо. Протяга ръце към мен, но аз не се хващам на въдицата. Не вярвам на нито една негова дума. Той е изпечен лъжец. Имал е възможност да усъвършенства лъжите си стотици, може би хиляди години и не мога да си кривя душата, играе перфектно ролята си, но все пак си личи, че е роля. И въпреки че не ми се вярва, въпреки че

още не мога да го асимилирам напълно, обяснението за всичко може да бъде само едно, без значение колко налудничаво звучи.

— Разбирам едно. Че искам да се прибереш в ковчега си или във вещерското сборище. Изобщо там, където си живял, преди да се появиш при нас — изричам задъхано с усещането, че съм попаднала в някакъв кошмар, и единственото ми желание е да се събудя час по-скоро. — Остави ме на мира. Махай се!

Той затваря очи и се засмива горчиво.

— Евър, аз не съм вампир.

— Докажи ми го! — казвам с треперещи устни и в същото време си мисля откъде бих могла да намеря броеница, глава чесън или сребърен куршум.

Деймън се засмива отново, този път с глас.

— Не ставай смешна. Такива неща няма.

— Знам какво видях! — повтарям твърдо и в главата ми отново се появяват кръвта, Хевън и зловецата стая. В същия момент се сещам, че щом ги виждам аз, ги вижда и той.

Изведнъж се запитвам как би могъл да обясни познанството си с Мария–Антоанета, Пикасо, Ван Гог, Емили Бронте Уилям Шекспир, когато те са живели преди цели векове.

И веднага чувам гласа му:

— В тази връзка мога да ти кажа, че бяхме добри приятели. Леонардо да Винчи, Ботичели, Франсис Бейкън, Алберт Айнщайн и Джон, Пол, Джордж и Ринго. — Вижда, че го гледам тъпо, и изпъшква:

— За бога, Евър. Не знаеш ли кои са „Бийтълс“? Ох, караш ме да се чувствам толкова стар.

Стоя пред него, останала почти без дъх и напълно объркана, но все пак намирам сили да го изблъскам, когато приближава към мен.

— Аз не съм вампир, Евър. Аз съм безсмъртен.

Извъртам очи.

— Вампир, безсмъртен, има ли разлика?

Боже мой, няма да се караме за терминологията сега!

— Защо пък не, заслужава си да поспорим, защото между тях има огромна разлика — отвърща той на неизречената ми на глас мисъл и ми се усмихва. — Виждаш ли, вампирът е *фикция, измислено създание*, което съществува само в книгите, филмите и във въображението на такива като теб. Аз съм безсмъртен. Което означава,

че бродя по земята от стотици години, но все в един жизнен цикъл. И противно на представите ти, безсмъртието ми не се дължи на пиене на кръв, човешки жертвоприношения или други отвратителни неща, каквито ти се въртят в главата.

Припомням си странната червена течност, която носи винаги със себе си. Дали няма нещо общо с това? Дали не е нещо като еликсир на безсмъртието?

— Еликсир на безсмъртието! — прихва той. — Това не беше зле. Представи си само какви възможности за печалба отваря.

Но когато вижда, че не отвърщам на смеха му, става отново сериозен.

— Евър, не бива да се страхуваш от мен. Аз не съм страшен, нито зъл. Никога не бих направил нещо, което да те нарани. Аз съм просто едно момче, което *живее прекалено дълго на този свят*. Може би неприятно дълго. Но това не ме прави чудовище, а просто безсмъртен. И се боя, че...

Протяга ръка към мен, но аз отскачам като ужилена. Въпреки треперещите си крака се отдалечавам бързо и не искам да слушам повече.

— Лъжеш! — изричам, задушавана от неочаквано избухналата в мен ярост. — Това е лудост. *Ти си луд!*

Той поклаща бавно глава. В очите му се четат неизмерима скръб. Пристъпва към мен и казва:

— Спомни си първия момент, когато ме видя. Беше точно тук, на паркинга. В мига, когато очите ни се срещнаха, ти видя в моите нещо познато. Спомни си и онзи ден, когато припадна. Отвори очи, погледна в моите и за малко да ме разпознаеш. Беше толкова близо, просто на ръба, но после изгуби нишката.

Гледам го като омагьосана. Не мога да помръдна. Усещам точно какво се кани да каже, но знам, че не искам да го чуя.

— Не! — извиквам и правя още една крачка назад. Движението е толкова рязко, че ми се завива свят и губя равновесие.

— Аз съм онзи, който те намери тогава в гората. Аз съм онзи, който те *върна обратно*.

— Не! — Клатя глава и гълтам сълзите си.

— Не!

— Очите, които видях, когато се *върна оттам*, бяха моите, Евър. Това бях аз. Бях неотклонно до теб. Аз те *спасих*. Знам, че си спомняш всичко. Виждам го в мислите ти.

— Не! — Запушвам уши и затварям очи. Крещя с всички сили, не искам да слушам повече: — Спри! Чуваш ли? Спри!

— Евър! — Гласът му нахлува в съзнанието ми и тревожи сетивата ми. — Съжалявам, но това е самата истина. Виждаш, че няма защо да се страхуваш от мен.

Свличам се на земята, свивам се на кълбо с допрени до лицето колене и избухвам в сълзи. Раменете ми се тресат като на малко дете.

— Не се приближавай до мен! Нямах право да ми се бъркаш в живота! Ти си виновен за всичко. Заради теб хората ме наричат откачалка. Ти си виновен за ужасния ми живот. Защо не ме остави просто да умра?

— Не можех да те загубя *отново*. Нямах да го понеса. *Не и този път* — коленичи до мене той.

Поглеждам го объркано. Нямам представа за какво говори, но не искам да слушам обясненията му. Достатъчно ми е това, което вече чух. Сега искам просто да спре. Искам всичко това да свърши.

Той клати глава, впил в мен черните си очи. Виждам ясно колко бледо и измъчено е лицето му.

— Евър, не си го мисли, моля те, не...

— Значи... значи ти остави цялото ми семейство да умре, мен реши да върнеш обратно — пронизвам го с поглед. Гнева ми расте толкова бързо, че скоро заглушава мъката ми. — Е защо? Защо го направи? При положение, че този път казва истината и наистина имаш силата да възкресяваш мъртвите. Защо тогава не спаси и тях? *Защо само мен?*

Той се свива като ударен от омразата в гласа ми, от тънките стрели, които злобата ми мята по него.

— Не съм толкова силен. Те вече бяха преминали. Но ти се люшкаше ту от едната страна на линията, ту от другата. За мен това беше знак, че искаш да живееш.

Подпирам се на колата, затварям очи и вдишвам дълбоко. Значи наистина вината е само моя. Защото се забавих, останах да се поразходя из тъпите зелени полета, захласнах се по онези пулсиращи

от живот дървета и цветя. През това време те са преминали отвъд, пресекли са границата. А аз останах, хванах се в капана.

Поглеждам го гневно и той свежда поглед.

Боже, каква съм нещастница! Веднъж да се ядосам така, че да искам да убия някого, и този някой ще се окаже неубиваем!

— Махай се! — изкрещявам в лицето му, откопчавам гривната с кристалната конска глава и я запращам в лицето му. Искам да забравя за нея, за него, за всичко. Чух и видях повече, отколкото мога да понеса. — Върви си! Не искам да те виждам никога повече.

— Моля те, не го казвай, ако не го мислиш наистина — чувам изпълнения му с отчаяние глас.

Хващам главата си с ръце, прекалено изтощена, за да плача, прекалено объркана, за да говоря. Знам, че ще чуе мислите ми, затова затварям очи и заговарям наум:

Казваш, че никога не би ме наранил, но виж какво направи. Съсипа всичко, разби целия ми живот и за какво? За да бъда цял живот сама? За да се крия зад качулки до края на живота си? Мразя те! Мразя те за това, което ми причини. Мразя те заради твоя егоизъм. И не искам никога, никога да те виждам.

Продължавам да стоя с глава в ръцете си, да се люлея напред-назад и да повтарям мислите си отново и отново:

Остави ме да бъда нормална отново, моля те, позволи ми да бъда нормална! Махни се, остави ме на мира. Мразя те, мразя те, мразя те, мразя те...

Когато най-после отварям очи, виждам, че съм заобиколена от лалета, всички до едно червени. Каdifените листенца блестят на яркото утринно слънце, изпълват целия паркинг и покриват колите. С мъка се изправям на крака и се измъквам оттам, без да се обръщам. Защото знам, че този, който ги е оставил, вече не е там.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Чувствам се зле в часа по английски. Може би защото го няма Деймън да ми държи ръката, да шепне в ухото ми и да действа като заглушител. Толкова свикнах с присъствието му, че бях започнала да забравям колко подли могат да бъдат Стейша и Онър. И сега, докато ги гледам да се кискат и да си разменят съобщения от рода на „тъпа откачалка, не ме изненада, че Деймън й би дузпата“, разбирам, че трябва отново да разчитам на качулката, айпода и слънчевите очила.

Не че не виждам иронията. Направо си е за смях. Да молиш със сълзи на очи безсмъртния си приятел да изчезне, за да се почувстваш отново нормално момиче, е доста смешно, имайки предвид днешните „нормални обстоятелства“.

Защото сега, в новия ми живот без Деймън, хаотичните мисли и изобилието от звуци и цветове са толкова силни, ярки и обезпокоителни, че ушите ми пицят непрекъснато, очите ми сълзят и мигрената напада не само главата, но и тялото ми, като предизвиква в мен гадене и замаяност и аз едва успявам да се държа адекватно.

Странно, толкова много се притеснявах как да съобщя на Хевън и Майлс за раздялата ни, че мина цяла седмица, преди да спомена името му. Наложих се аз да повдигна въпроса, защото те нито веднъж не ме попитаха. Предполагам, дотолкова са свикнали с ексцентричното му поведение, че не виждат нищо необичайно в поредното му изчезване.

Така че един ден прочиствам гърлото си, поглеждам към тях и съобщавам:

— Ние с Деймън скъсахме.

Ченетата им увисват моментално. После и двамата заговарят в един глас, но аз вдигам ръка, за да си кажа всичко още в самото начало.

И той си замина.

— Замина си? — изпяват те в хор и два чифта очи се забиват невярващо в мен.

Нормално е да са разтревожени и аз разбирам, че им дължа някакво обяснение, но вместо да им го дам, стисвам устни, завъртам глава и приключвам с темата.

Но с госпожа Мачадо не беше така лесно. Няколко дни след изчезването на Деймън тя дойде директно при мен, направи всичко възможно, за да избегне пряк зрителен контакт с моя ужасен Ван Гог, и каза:

— Знам, че двамата с Деймън бяхте близки, и знам, че сигурно ти е тежко сега, затова предположих, че ще ти е приятно да получиш това. Предполагам, че и ти я намираш за изключителна.

И ми подаде една картина, но аз я облегнах на статива си, без да я погледна, и продължих да рисувам. Не се съмнявам, че е изключителна: всичко, което правеше Деймън, беше изключително. Няма как да е иначе. Когато обикаляш земята векове наред, имаш достатъчно време да развиеш всякакви умения и таланти.

— Няма ли да я погледнеш поне? — попита тя, объркана от липсата ми на интерес към репродукцията на Деймън.

Насилих се да се усмихна и отвърнах:

— Не сега. Но ви благодаря за подаръка.

След края на часа я занесох до колата, хвърлих я в багажника и нахлупих ниско качулката, без да погледна нито веднъж към нея.

Когато Майлс ме попита: „Хей, какво беше това?“, само пъхнах ключа в стартера, завъртях го и измърморих:

— Нищо.

Но не очаквах, че ще се чувствам толкова самотна. Явно не съм си давала сметка колко много съм разчитала на Деймън и Райли, за да запълня празнините в живота си. И въпреки предупреждението на Райли, че няма да я има известно време, на третата седмица изпаднах в паника.

Да се сбoguвам с моя красив, тайнствен и вероятно зловец приятел беше по-трудно, отколкото ми се щеше да призная.

Но да се сбoguвам с Райли е повече, отколкото мога да понеса.

В събота Майлс и Хевън ме канят на местния годишен зимен панаир и аз приемам. Време е да изляза от дома, да се отърся от

черните мисли за мъртвите и да се присъединя към живите. И понеже ми е за пръв път, те с удоволствие поемат ролята на екскурзоводи.

— Не е толкова хубаво като на летния панаир — отбелязва Майлс, когато си купуваме билети и влизаме през входа.

— Не е толкова хубаво, но е почти толкова хубаво — намесва се Хевън, избързва напред и ни повежда из сергиите.

— Права си — засмива се Майлс. — Само времето е различно.

— Важното е, че и на двата празника има стъклодухачи, а това е любимата ми част.

— Какво съвпадение! — обръща се Хевън и удря длан в неговата, а аз вървя до тях, зашеметена от енергията на тълпата около себе си. Образите, звуците и цветовете се въртят около мен във вихрен танц и аз си умирам от яд, че не проявих здрав разум и не си останах вкъщи на тихо.

Вдигам качулката и съм на път да сложа слушалките в ушите си, когато Хевън се обръща изненадано към мен:

— Ама ти наистина ли? Ще го направиш и тук?

Виновно прибирам слушалките в джоба си. Защото въпреки че ми се ще да избягам от всички, не искам приятелите ми да си мислят, че съм готова да ги зарежа на улицата.

— Хайде, искам да видя духача на стъкло. Невероятен е. Повежда ни с Майлс покрай един на вид напълно автентичен Дядо Коледа и няколко коминочистача и спира пред човек, който майстори прекрасни многоцветни вази, като използва само устата си, дълга метална тръба и огън.

— Трябва да разбере как се прави това — въздъхва той, изцяло завладян от гледката.

Заглеждам се във феерията от втечнени цветове и гледам с възхита как се оформят и постепенно приемат съответната форма. После преминавам на следващия щанд, където продават страхотни чанти.

Вземам от рафта една малка кафява чанта и галя с ръка меката ѝ кожа. Би била чудесен коледен подарък за Сабин. Не вярвам някога да си я купи, но това не означава, че не си мечтае тайно да има такава.

— Колко струва? — питам и потръпвам, когато усещам гласът ми да вибрира в мен в безкрайна перкусия.

— Сто и петдесет.

Оглеждам жената зад щанда — ръчно боядисана синя туника, избелели дънки и сребърно колие — и „прочитам“, че е готова да смъкне цената почти наполовина. Но очите ме смърдят толкова силно и пулсирането в главата ми е така свирепо, че нямам сили да се пазаря. Искам само едно — да си отида вкъщи.

Връщам чантата и се готвя да отмина, когато чувам гласа ѝ:

— На теб ще я дам за сто и трийсет.

И макар да знам отлично, че това е първата отстъпка и че пазарлъкът тепърва започва, кимам и се отдалечавам без коментар.

В същия момент чувам зад себе си глас:

— И двете знаем, че ще отстъпи до деветдесет и пет. Защо се предаваш толкова лесно?

Обръщам се и виждам дребна жена с къса червена коса и с най-красивата виолетова аура, която съм виждала някога.

— Аз съм Ава — протяга ръка към мен.

— Знам — кимам и се опитвам да продължа пътя си.

— Как си, Евър? — усмихва се мило тя, сякаш не е чула и не е усетила грубото ми отношение, и това ме кара да се чувствам още по-зле.

Свивам рамене и оглеждам тълпата около духача на стъкло, с надежда да открия Майлс и Хевън, но не ги виждам никъде и усещам първите признаци на паниката.

— Приятелите ти са на опашката пред Лагуна Тако. Но не се безпокой, ще вземат нещо за ядене и за теб.

— Знам — казвам, въпреки че не е вярно. Главата ме боли адски и не ми позволява да уловя мислите им.

За втори път се обръщам, с надежда да избягам колкото може по-бързо от нея, но тя хваща ръката ми и казва:

— Предложението ми все още е в сила. Искам да ти помогна, Евър.

Щом докосва ръката ми, първоначалният импулс да се дръпна изведнъж изчезва. Главата ми престава да тупти, звънът в ушите спира и очите ми пресъхват. Но когато вдигам поглед към нея, си припомням коя всъщност е тази жена — ужасната вещица, която открадна сестра ми. Присвивам очи, отскубвам ръката си от нейната и процеждам през зъби:

— Вече *помогнахте* достатъчно, не ви ли стига? Откраднахте ми Райли, така че не виждам какво още искате.

Преглъщам тежко и стискам устни, за да не се разплача.

Тя свива загрижено вежди, великолепната ѝ виолетова аура започва да вибрира и засиява още по-силно.

— Райли не е ничия, затова никой не може да я краде. Освен това тя ще бъде винаги с теб, дори когато не я виждаш. — Посяга отново към ръката ми тя.

Но аз отказвам да слушам. И не ѝ позволявам да ме докосне пак, независимо че ръцете ѝ ми носят облекчение.

— Не се бъркайте повече в живота ми, чувате ли? — Отстъпвам назад. — Оставете ме на мира. С Райли си бяхме много добре, преди да се намесите.

Но тя не си тръгва. Остава на място и продължава да ме гледа с онзи изнервящо мил и загрижен поглед.

— Знам за главоболието ти — казва тихо и гласът ѝ действа като балсам върху опънатите ми нерви. — Не бива да продължаваш по този начин, Евър. Повярвай ми, мога да ти помогна.

Но макар да жадувам с цялото си сърце за малко спокойствие и тишина, завъртам се и хуквам напред с надеждата повече никога да не я видя.

— Коя беше тази? — пита Хевън, когато се настанявам до нея, и топва парче от тортата си в малка чашка със сироп.

— Никоя — прошепвам. Гласът ми трепери толкова силно, че не мога да говоря.

— Прилича ми на ясновидката от партито у вас.

Хващам с две ръце чинията, която Майлс бута към мен, и грабвам пластмасовата вилица.

— Не знаехме какво ще искаш, затова ти взехме от всичко по малко — обяснява той. — Купи ли си онази чанта?

Поклащам глава и веднага съжалявам, защото раздвижването засилва неимоверно главоболието ми.

— Видя ми се много скъпа — казвам с пълна уста. Дъвченето ми причинява такава болка, че очите ми плувват в сълзи. — А ти взе ли си онази ваза?

Но вече знам, че и той не е купил нищо, не само защото съм медиум, но главно защото никъде не се вижда торбичка.

— Не, аз просто обичам да ги гледам като духат онова стъкло — засмива се той и отпива от безалкохолното си.

— Шшшт! Това не беше ли моят телефон? — Подскача Хевън и заравя ръце в своята прекалено голяма и натъпкана с какво ли не чанта, която обикновено замества тоалетното ѝ шкафче.

— Ами, доколкото знам, ти си единствената на тази маса, чийто телефон звъни с песен на Мерилин Менсън, така че... — обажда се Майлс, докато рови из своето мексиканско ястие, отстранява тестената му коричка и се заема с пълнежа.

— Без въглехидрати, нали? — питам, загледана в чинията му.

Той кима и добавя:

— Ако Трејси Търнбланд е дебел, това не значи, че и аз трябва да бъда.

Отпивам от моя спрайт и хвърлям поглед към Хевън, която говори по телефона. Виждам въодушевлението по лицето ѝ и вече *знам*.

Тя се обръща с гръб към нас, запушва другото си ухо и изписква:

— Божичко, а аз си мислех, че си изчезнала напълно... Да, разхождаме се с Майлс... да, Евър също... аха, те са до мен... окей.

Покрива микрофона с ръка и се обръща със сияещ поглед към нас.

— Дрина ви поздравява. — Изчаква двамата също да ѝ пратим поздрави, но понеже никой от нас не си прави труда, въздъхва, става и се отдалечава, но не толкова, че да не чуем отговора ѝ: — Те също те поздравяват.

Майлс ме поглежда намусено.

— Аз не съм казал „здрaсти“. Ти да си казала?

Клатя глава и размесвам запържения боб с ориза от плънката.

— Лоша работа — изръмжава той, без да сваля поглед от Хевън.

Абсолютно съм съгласна с него, но ми е интересно какво точно има предвид. Енергията около мен се вихри и бълбука като огромен казан с космическа супа, прекалено гъста, за да мога да вляза във вибрациите му и да чуя какво мисли, затова го питам директно:

— Какво имаш предвид?

— Не е ли очевадно?

Поклащам глава и веднага я стискам между ръцете си, за да намаля болезнената пулсация.

— В приятелството им има нещо толкова... зловещо... Едно е да си паднеш по някоя мила безобидна приятелка, но това... това просто не ми го побира главата. Онази е направо вещица, от километри се забелязва.

— И по какво точно си личи? — Откъзвам парче от кората на моето мексиканско ястие и чакам отговора му.

Майлс отделя ориза и се заема с боба.

— Знам, че звучи ужасно, не искам да си го помислям дори, но според мен тя превръща Хевън в свой съмишленик.

Вдигам вежди в недоумение.

— Последовател, сляпо оръдие в ръцете ѝ, нейно подобие, както щеш го наречи. И го намирам за...

— Зловещо?

Той отпива от безалкохолното си, поглежда към Хевън и се навежда към мен.

— Не виждаш ли, че започна да се облича като нея, смени си контактните лещи, цвета на косата, грима, копира дори маниерите ѝ... поне се опитва.

— И само това ли те притеснява, или има и друго? — питам и се чудя дали е забелязал нещо конкретно.

— Това не ти ли стига? — изглежда ме смаяно той.

Свивам рамене и изоставям яденето. Вече не съм гладна.

— Но между нас казано, онази отвратителна татуировка премина всички граници. Искам да кажа, какво, по дяволите... — Спира за миг, поглежда към Хевън, за да се увери, че няма да го чуе, и продължава шепнешком: — Какво трябва да означава това изображение? Да не би да е последният бум в модата сред вампирите? Защото Дрина не си пада по готиката, нали? Нямам представа за каква се опитва да мине с тези коприни, дамски чанти и обувки на високи токчета, но... Не ти ли прилича на някакъв култ? На шибано тайно общество? Да не говорим за онази инфекция. Гнусотия. И между другото, инфекциите при татуиране не са нормално явление, както си мисли Хевън. Вероятно тя е причината за онзи неин „грип“.

Стисвам устни. Не знам как да отговоря и колко да споделя. От друга страна, защо толкова държи да запазя тайните на Деймън? Те

правят нещата още по-зловещи. При това нямат нищо общо с мен. Колебанието ми трае прекалено дълго и Майлс отново взема думата. Държи да ме запознае с всичките си притеснения, поне с всичките за деня.

— В цялата работа има нещо... *нездравословно*.

— Кое е нездравословно? — Хевън сяда до мен и пъха телефона в чантата си.

— Да не си измиеш ръцете, след като си бил в тоалетната — подмята остроумно Майлс.

— За това ли говорехте? — поглежда ни с подозрение тя. — И си въобразявате, че ще ви повярвам?

— Казвам ти, Евър не искаше да си измие ръцете. Тъкмо я предупреждавах за опасностите, на които подлага не само себе си, но и *всички нас*. — Клати глава той и ме гледа укоряващо.

Леко се изчервявам, въпреки че нищо от това не е истина, и поглеждам към Хевън, която бърка отново в чантата си. Прехвърля през ръцете си червила, машинка за къдрене на коса, ментов освежител за уста — неща, чиито опаковки са потънали отдавна в кошчето за боклук — и накрая напипва малко сребърно плоско шише, отвърта капачката и налива на всеки щедро количество от прозрачна течност без мирис и цвят.

— Добре, всичко това е много интересно, но аз съм убедена, че говорехте за мен. Както и да е. Толкова съм щастлива, че изобщо не ме интересува — усмихва се блажено тя.

Хващам ръката ѝ, за да я спра, защото не искам да ми налива от това питие. От деня, когато на един лагер Рейчъл вкара тайно в бунгалото бутилка и едва не си изповръщах вътрешностите, защото пийнах малко повече, съм се заклела да не близвам водка. Но щом докосвам ръката ѝ, ме обзема необясним страх и се разтрепервам. Пред мен изниква голям стенен календар и датата двайсет и първи декември е оградена с червено.

— Стига де, отпусни се! Не бъди такава сухарка. Живни малко, да му се не види! — сопва ми се тя. После сменя тона:

— Няма ли да ме попитате защо съм толкова щастлива?

— Не, защото и така ще ни кажеш — обажда се Майлс и избутва чинията си.

— Абсолютно си прав, въпреки че е приятно да те попитат. Както и да е, беше Дрина. Все още е в Ню Йорк, прави голяма обиколка из магазините. Купила ми е цял куп подаръци, можете ли да повярвате? — Поглежда ни с блеснал поглед, но когато не отговаряме, прави гримаса и продължава: — И ви поздравява, въпреки че вие не си направихте труда да ѝ отговорите. И не си мислете, че тя не е разбрала. — Стрелка ни сърдито с очи. — Та... Дрина се връща скоро и ме кани на страхотно парти. Просто нямам търпение.

— Кога? — питам и се опитвам да прикрия паниката си. Датата двайсет и първи декември все още ми е в главата.

Но тя клати глава.

— Съжалявам, обещах да не казвам.

— Защо? — питаме в един глас.

— Защото е много специално парти, само за хора с покани. Не искат наоколо да се мотаят тълпи от натрапници.

— Натрапници? Ти за такива ли ни имаш?

Хевън се отпуска на стола и отпива огромна глътка от коктейла си.

— Ама това на нищо не прилича! — намесва се Майлс. — Ние сме най-добрите ти приятели, затова си длъжна да ни кажеш.

— Не и това. Заклех се да пазя тайната. Просто бях толкова развълнувана, че се изпуснах.

Гледам я как цъфти от радост и сърцето ми се свива, но главата ме боли ужасно, сълзите не ми дават възможност да я видя ясно, а аурата ѝ се слива с другите аури на тълпата около нас, затова не успявам да разчета нищо.

Отпивам от спрайта си и се сещам за водката чак когато лютата течност изгаря гърлото ми, влива се в кръвта ми и главата ми олеква.

— Пак ли ти е зле? — поглежда ме загрижено Хевън. — Може би ти трябва още време. Вероятно не си го преодоляла още.

— Какво да преодоляя? — Примижавам и отпивам нова глътка, а след нея — още една. Сетивата ми се отпускат все повече.

— Онази треска. Помниш ли припадъка в училище? Тогава ти казах, че това е само началото. Обещай да ми разкажеш, когато започнат сънищата, защото те са *невероятни*.

— Какви сънища?

— Не ти ли разказах?

— Не и с подробности.

Отпивам отново и усещам главата си замаяна, но съзнанието ми изведнъж се прояснява. Всички образи, откъслечни мисли, цветове и звуци неочаквано изчезват.

— Бяха неземни. Не се сърди, но Деймън също присъстваше, макар че не е нещо... Това не бяха от *онези* сънища. Той сякаш ме спасяваше, бореше се с някаква зла сила за живота ми. Беше толкова... ненормално... — Замисля се тя, после се засмива. — Като стана дума за него, Дрина го е срещнала в Ню Йорк.

Изведнъж усещам, че тялото ми потръпва от студ въпреки алкохола. Бързо надигам чашата и пронизващите тръпки изчезват, като повличат със себе си болката и тревогата.

И аз надигам отново чашата.

И отново.

Обръщам се към Хевън и питам:

— Защо ми каза всичко това?

Тя вдига рамене.

— Дрина искаше да го знаеш.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Качваме се всички в колата на Хевън. Спираме пред тях, колкото да зареди наново шишето си, и отиваме в града, като паркираме направо на улицата, в най-оживения район. Изсипваме се на тротоара и тръгваме с опрени рамене, като принуждаваме другите пешеходци да ни заобикалят. Пеем с цяло гърло „Защо не ми се обаждаш никога, когато си трезвен?“, фалшиво, но с ентузиазъм, и се превиваме от смях всеки път, когато някой ни поглежда накриво или размахва пръст към нас.

Когато минаваме покрай една от онези книжарници за езотерична литература, където предлагат професионален гадател, аз просто извърщам поглед и подминавам, щастлива, че вече нямам нищо общо с тези глупости. Облекчена от алкохола, аз се чувствам свободна като птичка.

Пресичаме улицата към големия плаж, подминаваме хотел „Лагуна“ и падаме на пясъка с преплетени ръце и крака. Предаваме си шишето от ръка на ръка и шумно се оплакваме, когато съдържанието му свършва.

— Тъпотия! — мрънкам и извивам глава назад. Вдигам шишето и го тръскам с надеждата да хвана последната капка.

— Хей, кротко! — спира ме Майлс. — Седни и се наслади на сладкия ромон в главата си.

Но аз не искам да сядам. Да, наслаждавам се на вълните, които ме люлеят нежно в тихия следобед, но искам да съм сигурна, че това ще продължи. Енергийната ми връзка с другите току-що се разпадна и аз държа нещата да си останат така.

— Искате ли да идем у нас? — изломотвам и се надявам Сабин да не е у дома, за да продължа да чувам онзи успокояващ ромон.

Но Хевън клати глава.

— Забрави. Направо съм гроги. Мисля да нарежа колата тук, да долазя някак си до вкъщи и да гушна възглавницата.

— Майлс? — Вдигам умоляващ поглед към приятеля си. Не искам партито да свършва. За пръв път се чувствам толкова лека, толкова необременена и свободна, толкова нормална. За пръв път, откакто Деймън си замина.

— Не мога — вдига ръце той. — Семейна вечеря. Точно в седем часа, трийсет минути и нула секунди. Вратовръзките са задължителни. Фраковете — препоръчителни.

Засмива се на римата, залюлява се и отново пада. Хевън се срутва върху него.

— Ами аз? Какво да правя аз? — Скръствам ръце и гледам ядосано, а те се превиват от смях. Очевидно е, че се смеят на мен, но какво от това, аз... аз просто не искам да съм сама.

На следващата сутрин се успивам, но първата ми мисъл не е „Закъснявам“, а „*Главата не ме боли*“.

Поне не толкова силно, както обикновено.

Добирам се до ръба на леглото, пресягам се отдолу и напипвам бутилката с водка, която снощи предвидливо скрих. Поемам една дълга глътка и затварям очи от удоволствие, когато топлината ѝ преминава през устата и гърлото ми и се разнася из цялото ми тяло.

Сабин надниква през вратата, за да провери дали съм станала, и аз установявам с радост, че не виждам аурата ѝ.

— Будна съм — изчуруликвам, набутвам бутилката под възглавницата и изтичвам да я прегърна, нетърпелива да разбере как ще ми подейства обмена на енергия. Не усещам нищо и въздъхвам щастливо.

— Какъв прекрасен ден! — ухилвам се пиянски с разкривени устни, зад които се показват всичките ми зъби.

Тя поглежда през прозореца, после към мен и свива рамене.

— Щом казваш.

Излизам на балкона и поглеждам към сивото, натежало от дъждовни облаци небе. Но аз не говорех за времето, има предвид себе си. Новата Евър.

Новата подобрена версия на Евър без ясновидски способности.

— Напомня ми за дома — казвам замечтано, връщам се в стаята, събличам нощницата и влизам под душа.

Още с влизането в колата Майлс ме поглежда и зяпва от изумление.

— Какво по...

Оглеждам заедно с него блузата без качулка, късата дънкова пола и мокасините, целия екип, съхраняван като реликви от миналия ми живот от Сабин, и се усмихвам щастливо.

— Съжалявам, но не се качвам в коли на непознати. — Хваща Майлс дръжката и се прави, че слиза от колата.

— Аз съм, Майлс. Честна дума, да пукна, ако... добре де просто ми повярвай — казвам през смях. — Затваряй вратата. Ако изпаднеш по пътя, ще трябва да те събирам и сглобявам, а това значи да закъснеем за училище.

— Не вярвам на очите си — зяпа ме изненадано той. — Кога стана това? И как стана? До вчера се обличаше като арабка, а днес ми се появяваш с тоалет от гардероба на Парис Хилтън.

Усмихвам се, натискам газта толкова силно, че гумите занасят по мокрите от дъжда улици, и намалявам чак когато се сецам, че вътрешният ми радар вече не работи.

— Сериозно, Евър, какво става, за бога? — Върти се неспокойно на седалката Майлс. — Олеле, ти май още си пияна.

— Не съм — отвързвам малко по-бързо от необходимото. — Ето какво се случи — най-последно излязох от черупката си. Може би първите няколко месеца ще ми е малко... непривично. Но да знаеш, че това съм истинската аз.

Кимам за по-голяма убедителност и се моля да ми повярва и да не ме пита повече дали съм пила.

— И избра най-мрачния и дъждовен ден, за да *излезеш от черупката си*?

Завивам към паркинга и казвам:

— Нямах си представа колко прекрасен ден е днешният. Напомня ми за дома.

Паркирам на най-близкото свободно място и двамата хукваме към вратата с вдигнати над главите си раници, понеже никой от нас не носи чадър. Обувките ни джапат в локвите, водата плиска по краката

ни. Хевън ни чака под стряхата и аз едва не се хвърлям на врата ѝ от радост, когато установявам, че около главата ѝ няма никаква аура.

— Какво, по дяволите... — оглежда ме от глава до пети тя.

— Ама вие наистина трябва да се научите да завършвате изреченията си — засмивам се с глас.

— Без майтап, коя си ти? — продължава да ме изучава тя.

Майл също се засмива, прегръща ни и двете и ни повежда към входа.

— Не обръщай внимание на мис Орегон. Тя си мисли, че днес е най-прекрасният ден.

Влизам в класната стая и си отдъхвам, когато разбирам, че вече не виждам и не чувам нищо, което не бих искала. Стейша и Онър веднага започват да си шушукат и да оглеждат дрехите, обувките, прическата и грима ми, но аз си сядам на чина и изобщо не се занимавам с тях. Сигурна съм, че нито една тяхна дума не може да се нарече мила, но фактът, че вече нямам достъп до точните им мисли, променя напълно нещата. И когато ги хващам да ме оглеждат, им се усмихвам и им махам с ръка. Това съвсем ги изкарва от релси и те обръщат глави.

Но в третия час по химия замайването ме напуска, отстъпва място на образи, цветове и звуци, които заплашват да ме премажат психически.

Вдигам ръка, моля да напусна за малко класната стая и едва се добирам до коридора. Клатушкам се като разглобена към шкафчето си. Спирам и се вирам в него, опитвайки се да си спомня последователността на числата за ключалката.

Не беше ли 24, 18, 12, 3? Или 12, 18, 3, 24?

Оглеждам се безпомощно, болката в главата ми набира скорост, очите ми се пълнят със сълзи. Изведнъж се сецвам. Беше 18, 3, 24, 12. Отварям, разравям бързо купа с учебници и тетрадки, избутвам ги навън и изобщо не обръщам внимание, че се пръскат по целия коридор. Единствената ми мисъл е да стигна по-бързо до бутилката за водка, треперя от желание да усетя сладкото облекчение от първата глътка.

Отвъртам капачката, отмятам назад глава и отпивам голяма глътка, последвана от втора, после още една и още една. Надигам за

последен път с надеждата да задържа алкохолната омая поне до обяда, но в същия миг чувам зад гърба си:

— Задръж малко. Усмихни се. Не искаш? Нищо, пак ще те снимам.

С ужас виждам Стейша да се приближава с високо вдигнат фотоапарат, на екрана, на който се вижда как пия жадно от водката.

— Кой би повярвал, че си толкова фотогенична! Но как да разбере човек, когато удоволствието да те видим без качулка е рядко и непредсказуемо явление?

Тя се засмива злорадо, очите ѝ опипват с поглед краката, дрехите, лицето ми — всичко. И въпреки че сетивата ми са притъпени, намерението ѝ е кристално ясно, не мога да не го прозра.

— На кого искаш първо да изпратя снимката? На майка ти?

Вдига вежди и покрива уста с ръка в жест на ням ужас.

— Съжалявам, сгреших. Имах предвид леля ти. Или на някого от учителите? Може би на всичките ти преподаватели. Не? Права си, не е добра идея. Най-добре е да я пратя направо на директора, така ще си идеш лесно и безболезнено. Бърза и лесна смърт, както се казва.

— Това е вода — измънквам като оправдание и се навеждам да събера учебниците. Не искам да я предизвиквам, затова избирам равнодушното отношение — каквото и да правиш, не ме интересува. Полагам огромни усилия да потисна страха си, защото знам, че ще го надуши по-бързо и от полицейско куче. — Всичко, което имаш, е една снимка, на която пия минерална вода. Голяма работа!

— Минерална вода? — засмива се тя. — Да бе, вярно. Бих добавила, много оригинално. Знаеш ли, ти си първата на света, която се е сетила да налее водка в бутилка от минерална вода.

Тя извива очи в гримаса и продължава:

— Моля те, Евър, личи ти от километър. Един бърз алкохолен тест и сбогом, „Бей Вю“, здрасти, даскало за загубеняци и алкохолици.

И застава пред мен, толкова убедена, толкова самодоволна и сигурна в себе си, че ми прилошава само като я гледам, но си признавам, че има пълното право да се чувства така, защото ме залови на местопрестъплението. И макар че уликата може да се оспори в съда, и двете знаем, че е истинска. И че победителката е тя.

Бързо съобразявам, че всеки си има цена. Трябва само да открия нейната. През последната година чух толкова чужди мисли, че съм

сигурна в това.

— Какво искаш от мен? — питам сериозно.

— Като начало искам да престанеш да ме тормозиш. — Скръства тя ръце пред гърдите си и пъха уликата под мишница.

— Аз не те тормозя — казвам леко завалено. — Ти тормозиш мен.

— *Противоречиш ли ми!* — поглежда ме с усмивка тя. — Да се мотаеш пред очите ми всеки божи ден си е истински тормоз. Огромен и ужасен тормоз.

— Искаш да се отпиша от английския? — втренчвам се в нея. Все още държа онази глупава бутилка, просто не знам какво да правя с нея. Ако я заключа в шкафчето си, тя ще ме докладва и ще ми я конфискуват. Ако я оставя в раницата си — същата работа.

— И нали помниш, че ми дължиш една рокля? Заради онази, която ми скъса?

Значи това било. Изнудване. Добре че спечелих онези пари на хиподрума.

Бъркам в раницата и вадя портмонето, нетърпелива да си разчистя сметките с нея.

— Колко? — питам делово.

Тя ме поглежда преценяващо, опитва се да изчисли на колко възлизат дневните ми и навива кичур коса около пръста си.

— Както споменах, роклята беше дизайнерска и не е толкова лесно да се замени, така че...

— Стотачка? — вадя един Бен Франклин и го размахваш пред погледа ѝ.

Тя завърта очи.

— Боже, как забравих, че си нямаш никакво понятие от мода и от стил. Не, скъпа, трябва да вдигнеш офертата малко по-височко — мръщи се тя.

Изнудваните имат навика непрекъснато да покачват цената, затова решавам да приключа с това веднага, преди да ѝ е хрумнало нещо друго. Мятам ѝ един сразяващ поглед и казвам:

— Понеже и двете знаем, че си купила роклята от щанда за сезонното намаление в мола... — Спирам за миг и се усмихвам на това, което видях в главата си онзи ден, когато се сблъскахме в коридора. — Така, искаш от мен да ти възстановя дадените за нея

пари, които са, ако не ме лъже паметта, осемдесет и пет долара. При това положение сто долара си е доста добра сделка, как мислиш?

Тя ме поглежда отвисоко, лицето ѝ се сгърчва от злоба, но все пак взема банкнотата и я прибира дълбоко в джоба си. После поглежда към бутилката в ръката ми и казва:

— Е, няма ли да почерпиш?

Ако вчера някой ми бе казал, че днес ще се крия в тоалетната и ще къркам със Стейша Милър, щях да му се изсмея в лицето. Но днес правя точно това. Повличам я натам, двете се свиваме в ъгъла до мивките и пресушаваме шишето до дъно.

Не си мислете, че двете споделяме една и съща зависимост или пък някакви тайни, които сближават хората. Само къркачка.

Очите на Хевън едва не изскачат, когато ни открива в този вид.

— Какво става, за бога?

Едва не се срутвам на пода от смях, а Стейша я скастрия набързо:

— Марш вкъщи, момиче!

— Май пропускам нещо — казва Хевън и мести възмутено поглед от едната на другата. — Това забавно ли ви се вижда?

Гледаме я да стои пред нас, толкова възмутена, толкова сериозна и важна, толкова загрижена, че ни напушва още по-силен смях. Тя излиза и затръшва вратата след себе си, а ние се връщаме към водката.

Но висенето със Стейша в тоалетната няма да ми осигури място в редицата на отличниците. Затова ставам и се домъквам до масата за обяд, главата ми тежи ужасно, а мозъкът ми е толкова размътен, че ми отнема известно време, докато разбере, че тук също не съм добре дошла.

Едва успявам да седна на пейката, отправям блуждаещ поглед към Хевън и Майлс и започвам да се кискам без видима причина. Невидима поне за тях. Но ако могат да видят лицата си в този момент, съм сигурна, че и те биха се смели като побъркани.

— Какво ѝ е? — Вдига поглед от сценария си Майлс.

— Не виждаш ли, че е пияна като кирка — мръщи се Хевън. — Превъртяла е напълно. Хванах я в тоалетната да пие не с друг, а с онази Стейша Милър.

Майлс се опулва срещу мен и челото му се сбръчква така, че отново избухвам в смях. И понеже не спирам, той ме удря по рамото и избухва:

— Спри, по дяволите!

Оглежда се наоколо и връща погледа си на мен.

— Ама ти съвсем изкукурига. Боже, откакто Деймън те остави, просто си...

— Какво съм, откакто ме остави Деймън? — Врътвам се към него толкова бързо, че губя равновесие и едва не падам от пейката. Изправям се някак си и виждам Хевън да се подсмивва, което съвсем ме ядосва.

— Хайде, Майлс, изплюй камъчето — провиквам се пиански. — Хайде, Хевън, изплюй го и ти.

Само че казаното звучи по-скоро като „изпкмч“ и май никой не разбира какво всъщност искам да кажа.

— Искаш да „изпкмч“? — поглежда ме Майлс, а Хевън прави гримаса на отчаяние.

— С удоволствие, само ако знаехме какво означава. Хевън, ти знаеш ли какво означава това?

— Прилича ми на немски — отвърща тя.

Надигам се от масата, готова да се махна оттук, но не успявам да координирам движенията си и удрям коляното си в масата.

— Аууу! — изписквам и сядам отново.

Хващам крака си и стискам очи от болка.

— Ето, пийни от това. — Слага Майлс минералната си вода пред мен. — И ми дай ключовете, защото в този вид няма да ти дам да ме караш до вкъщи.

Майлс излезе напълно прав. Не можах да го закарам до тях. Той сам се закара. А аз останах да чакам Сабин.

Тя ме настанява на мястото до шофьора и заобикаля, за да влезе от другата страна. Стартира, излиза от паркинга и чак тогава ме поглежда строго.

— Изключена! Как пробяга така бързо разстоянието от почетната десетка до изключването? Би ли ми го обяснила?

Затварям очи и притискам чело в страничното стъкло. Гладкото стъкло охлажда кожата и мислите ми.

— С последно предупреждение — измънквам. — Забрави ли, че ги умоляваше едва ли не със сълзи на очи? Беше доста впечатляващо,

признавам. Сега разбирам защо ти плащат толкова много.

Поглеждам я с крайчеца на окоото си и забелязвам как шокът от думите ми променя изражението ѝ от загриженост към гняв. Досега не съм я виждала с изкривено от гняв лице. И въпреки че трябва да се чувствам засрамена, виновна и лоша, истината е, че не съм я молила да оспорва решението на училищните власти. Не съм я карала да излага пред тях своите *смекчаващи вината обстоятелства*. *Да пледира, че напиването ми е последица от тежката ситуация, в която се намирам, че все още преживявам огромната загуба на семейството си и още сто неща.*

Знам, че каза всичко за добро и вярва искрено, че е така, но това не означава, че е истина.

Истината е, че не исках да се намесва. Исках да ги остави да ме изключат.

В минутата, когато ме сгациха пред шкафчето, замайването премина и събитията от деня нахлуха в главата ми като предварителни кадри от реклама на филм, който не бих искала да гледам. Задържах съзнанието си върху картините със Стейша и чак тогава видях, че съм забравила да я накарам да изтрие онази снимка. Връщах лентата отново и отново, но фактът си е факт. По-късно научих, че Онър също има пръст в тази работа. Стейша се е прибрала вкъщи с неочаквано „хранително натравяне“ (но не преди да изпрати снимката на Онър заедно с предложението да се препрати на директора, което тя сторила на мига). Трябваше да го предвидя. И въпреки че съм затънала до колене в проблеми, какво ти до колене, направо до гуша, защото: *„Трябва да си наясно, че това ще влезе в досието ти“*, все пак не мога да не се възхитя от брилянтното отмъщение на Стейша. И без да искам, една част от мен клати възторжено глава и си мисли:

Браво, кучко! Справи се перфектно!

Защото, за разлика от мен, която си навлякох проблеми и в училище, и със Сабин, тя не само изпълни обещанието си да ме унищожи, но прибра в чантата си стотачка и се измъкна от ситуацията чиста и невинна. Това си е достойно за възхищение.

Въпреки злобата, жестокостта и подлостта ѝ.

И така, с дружните усилия на Стейша, Онър и директора Бъкли утре няма да ходя на училище. Нито вдругиден. Нито по-вдругиден. Кое то означава, че къщата е на мое разположение през целия ден, през

всеки следващ ден в продължение на цяла седмица — наказанието, което ми наложиха. Това пък от своя страна ми предоставя възможност да продължа с пиенето. Имам достатъчно време да се напия и да се възстановя, докато Сабин се прибере от работа.

Сега, когато най-накрая намерих пътя към спокойствието, никой не може да ме спре.

— Откога продължава това? — пита неуверено Сабин. Ясно е, че не знае как да подходи към мен и как да се справи с това. — Кажи ми, трябва ли да крия алкохола от теб? Да те заключвам? Евър, на теб говоря. Какво става тук? Какво става с теб, момиче? Искаш ли да поговориш със специалист? Мога да го уредя. Познавам много добър психиатър, той работи точно в тази област... имам предвид, с хора, изгубили близките си...

Усещам погледа ѝ върху себе си, усещам и безпокойството ѝ, но затварям очи и се правя на заспала. Няма как да ѝ обясня, да сваля тежкия товар от гърба си, да ѝ разкажа за аурите, виденията, енергиите и за безсмъртния си бивш приятел. Защото въпреки че домъкна онази ясновидка на партито, за нея това беше част от забавлението, шега, малко разнообразие за добро настроение. Иначе Сабин е човек на логиката, организирана, прагматична и категорична в преценките си. Светът ѝ е изграден от черно и бяло, няма дори капчица сиво. И ако проявя тази глупост да ѝ се доверя, да ѝ разкрия тайните си тя ще направи много повече от това да уреди да говоря с някого. Ще ме отведе в лудницата.

Точно както ми обеща, преди да тръгне за работа, леля ми започва да крие всичкия алкохол. Но аз изчаквам кротко да излезе, после слизам в килера и вадя една по една бутилките с водка, останали там от Хелюин. На сутринта след партито тя ги набута на дъното на последния рафт и напълно забрави за тях. Занасям ги в стаята си и се разполагам удобно на леглото, щастлива от перспективата за цели три седмици без училище. Пред мен са двайсет и един славни дни, махат ми весело с ръка и ми намигат, а аз им се наслаждавам като преяла в момента, но иначе лакома котка, пред която са сложили цяла купчина с храна. Една седмица заради наказанието и две седмици зимна

ваканция. Колко удобно, че се падат точно след първата! Плановете ми са да прекарам всеки миг от тези прекрасни дни в алкохолна омая.

Облягам се на възглавниците, отвъртам капачката и се заричам да си меря глътките. Да не пия преди предишната глътка да слезе надолу чак до стомаха ми и да се влее в кръвта. Без ексове, без наливане и оливане. Само бавен и постоянен поток, докато главата ми се прочисти и светът стане по-светъл и по-ясен. И по-добър. Свят без спомени. Дом без загуби.

Живот, в който виждам само това, което се предполага, че човек трябва да вижда.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сутринта на двайтет и първи декември слизам долу и въпреки замайването, зачервените очи и страшния махмурлук разигравам цяло представление, като си правя кафе и сядам да закузвам, защото искам Сабин да тръгне на работа с чувството, че всичко е наред. Тогава ще мога да се кача отново в стаята си и да потъна в алкохолната мъгла.

В мига, когато чувам колата й да потегля, изсипвам закуската в тоалетната, качвам се горе, вадя бутилката и отвъртам нетърпеливо капачката, предвкусвайки топлината на предстоящата глътка, която ще успокои напрежението, ще заличи мъката и болката и ще помете страховете и тревогите ми, докато не остане нищо.

Но по някаква причина не успявам да откъсна поглед от поставения на бюрото ми календар. Датата подскача пред очите ми, крещи ми в лицето, маха с ръце и ме ръга дразнещо в ребрата. Ставам и поглеждам в редовете под нея, но там не е записано нищо — никакви задължения, никакви срещи, никаква отметка за нечий рожден ден. Само думите ЗИМНО СЛЪНЦЕСТОЕНЕ с удебелен черен шрифт, което ще рече, че издателите смятат този факт за важен, въпреки че за мен не означава нищо.

Връщам се обратно в леглото, просвам се върху възглавниците и отпивам яка глътка от новата бутилка. Затварям очи от удоволствие, когато живителната течност затопля по невероятен начин цялото ми същество, преминава във вените и успокоява съзнанието ми, както го правеше нежният поглед на Деймън.

Отпивам отново и отново, прекалено бързо, безразсъдно, не както го правех до днес. Но това е, защото съживих спомена за него и искам по-бързо да го залича отново. Затова продължавам в същия дух — пия, лоча, къркам, докато най-послед постигам желанието покой, докато споменът избледнява и изчезва заедно с разсъдъка ми.

Събуждам се и усещам мека топлина, странно спокойствие и всепоглъщаща любов. Сякаш съм част от златен слънчев лъч, сигурна, щастлива и уверена в себе си. Иска ми се да остана в този лъч завинаги. Стискам очи, за да съхраня мига зад клепачите си, но нещо започва да ме гъделичка по носа. Въпреки нежеланието си отварям очи и веднага се изправям в леглото.

Притискам ръце към гърдите, за да успокоя барабанните удари на сърцето си, и се осмелявам да погледна отново към оставеното на възглавницата до мен черно перо.

Същото, което носех вечерта на Хелоуин, облечена като Мария-Антоанета.

Същото, което Деймън си взе като сувенир.

И разбирам, че той е тук.

Поглеждам часовника и онемявам. Как е възможно да съм спала толкова дълго? Оглеждам стаята и съзирам забравената в багажника на колата картина. Намирам я облежната на срещуположната страна, оставена там, явно за да я видя. Но вместо очакваната версия на Деймън за „Жена с жълта коса“ виждам момиче със светлоруса, почти бяла коса, което тича из тъмен и тънещ в мъгла каньон.

Като онзи от съня ми.

И без да знам защо, грабвам якето, нахлузвам джапанките за баня, изтичвам в стаята на Сабин и намирам ключовете в чекмеджето на нощното й шкафче. После хуквам към гаража. Нямам никаква представа къде искам да отида и защо, знам само, че трябва непременно да съм там. Останалото ще разбере, когато стигна.

Поемам на север и се отправям към центъра на Лагуна. Оттам излизам на обичайния път по крайбрежната, после завивам към „Бродуей“ и лавирам между пешеходците. Най-после подминавам гъмжащите от народ улици, инстинктивно натискам газта и изминавам така няколко километра. Задминавам една кола и свивам към парка. Оставям колата на паркинга, грабвам ключовете и мобилния и хуквам по алеята.

Мъглата се спуска толкова бързо, че почти не виждам какво става пред мен. Нещо в главата ми нашепва да се върна и да се прибера у дома, казва ми, че да остана съвсем сама на това усойно място в падащия мрак е истинска лудост, но аз не мога да спра. Обречена съм

да продължа напред, краката ми се движат сякаш от само себе си, не ме слушат и не мога да направя нищо друго, освен да ги следвам.

Пъхам ръце в джобовете, свивам се на кравай от студ и вървя срещу вятъра, без да знам къде отивам и защо, както не знам как и защо дойдох дотук. Но знам, че ще разпозная мястото, когато стигна дотам.

В този момент удрям пръстите на крака си в един голям камък, падам и изревавам от болка, но телефонът звънва и докато отговоря, съм успяла да докарам рева до жално скимтене.

— Да? — казвам задъхано, докато се опитвам да стана. Дишането ми е плитко и забързано, мускулите ми треперят.

— Така ли отговаряш напоследък? Защото това „да“ не ми харесва много.

— Какво става, Майлс?

Най-после се изправям на крака и продължавам по алеята, този път по-внимателно.

— Само исках да ти кажа, че изпусках страхотно парти. И понеже всички знаем колко си падаш по купоните напоследък, реших да те поканя. Макар че, да ти кажа честно, всичко изглежда по-скоро шантаво, отколкото забавно. Трябва да го видиш. Имам чувството, че всички странни типове са се изсипали в каньона. Прилича ми на вампирско сборище. Очакваме само граф Дракула.

— Хевън там ли е? — питам и докато произнасям името ѝ, стомахът ми неволно се свива на топка.

— Да, търси Дрина. Помниш ли онова парти, дето било голямата тайна? Е, мисля, че става дума за това. Момичетата не умеят да пазят тайни, дори и ако са техни собствени.

— Мислех, че вече не си падат по готическата мода.

— Хевън също си мислеше така и сега е бясна, защото не се е облякла подходящо.

Междувременно стигам до билото на хълма и пред мен се открива окъпаната от ярка светлина долина.

— В каньона ли каза, че си?

— Да.

— Аз също. Всеки момент ще съм там — произнасям, омагьосана от прекрасната гледка пред себе си.

— Чакай, чакай, ти си тук!

— Да. И вървя към светлината, докато си говорим.

— Няма ли първо да минеш през тъмния тунел? Ха-ха, шега в готически стил! — Не отговарям и той продължава: — Но откъде знаеш, че сме тук?

Чакай да видим. Събудих се от пианския си унес със завряно в носа си черно перо и една пророческа картина на стената и естествено направих това, което всеки луд би направил — грабнах якето, обух джапанките и хукнах навън по нощница.

Разбирам, че не бива да му го казвам, затова си мълча. Кое то възбужда още повече подозренията му.

— Хевън ли ти каза? — форсира се той. — А на мен ми се закле, че аз съм единственият посветен. Не се обиждай, моля те. И все пак, тя ли те покани?

— Не, Майлс. Кълна се, че не ми е казвала нищо и не ме е канила. Стана случайно. Както и да е, вече съм съвсем близо. Ще се видим след няколко минути... ако не се изгубя в мъглата.

— Мъгла ли? Тук няма никаква мъг...

И преди да завърши, някой дърпа телефона от ръката ми.

— Здравей, Евър. Казах ти, че ще се срещнем пак — усмихва ми се Дрина.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Разбирам, че трябва да бягам, да закрепя, изобщо да не стоя като истукан пред нея. Но не помръдвам, сякаш съм замръзнала или гумените ми джапанки са залепнали за земята. Вглеждам се в Дрина и се питам как допуснах да се случи това. Но сега повече ме вълнуват намеренията ѝ.

— Каква глупачка си само! — Оглежда ме доволно от глава до пети тя. — Точно когато намери мъжа на мечтите си, когато всичко стана толкова хубаво, че не приличаше на истина, ти стигна до извода, че е прекалено хубаво, за да е истина. Прекалено хубаво за теб. И предпочете да си останеш самотна, нещастна и, нека си го кажем в очите, пияна през по-голямата част от времето. Макар че, да си призная, наблюдавах с удоволствие как се превръщаш в завършена пияница. Боже, колко си предвидима, като извадена от учебник! Знаеш за какво говоря, нали? За лъжите, промъкването долу в килера, кражбите и така нататък. Ти съсредоточи цялата си енергия в едно — да си осигуриш спокойствие. А това улесни задачата ми. Всяка глътка алкохол отслабваше защитните ти сили. Да, наистина притъпяваше възбудените ти сетива, но оголваше съзнанието ти, оставяше го уязвимо и податливо на манипулации.

Дрина сграбчва ръката ми и ме дърпа към себе си. Острите ѝ нокти се забиват в китката ми. Опитвам се да се освободя, но напразно. Тя е нечовешки силна.

— Вие, нищожни смъртни! — извива злобно устни. — Колко сте елементарни, колко лесни мишени сте! Мислиш ли, че след като съм положила толкова усилия, ще позволя всичко да приключи толкова бързо? Имах хиляди лесни начини да го направя. Мислиш ли, че не можех да приключа с теб още в спалнята ти, докато се въргаше в леглото сред алкохолните изпарения, вместо да подготвям целия този театър? Щеше да стане много по-бързо, нямаше да губя толкова време, макар че, признавам, нямаше да е толкова забавно. Нито за мен, нито за теб.

Колкото и да не искам, оглеждам порцеланово гладкото ѝ лице, модната прическа, перфектно ушитата рокля от черна коприна със съвършени извивки на точните места. Всичко е подбрано така, че да подчертава още повече нейната спираща дъха красота. Тя прокарва ръка по медночервената си коса ѝ аз виждам татуировката в основата на китката ѝ. Уроборос! Но щом примигвам, змията изчезва.

— Я да видим сега. Ти си мислеше, че Деймън те е довел дотук, извикал те е против волята ти. Съжалявам, че те разочаровам, но не е Деймън. Капанът е заложен от мен. Ах, колко обичам двацет и първи декември, зимното слънцестоене, най-дългата нощ и тези глупави готически купони в тъмни каньони... — Тя вдига изваяните си рамене, татуировката ѝ се издига и слиза, докато движи ръцете си. — Съжалявам за цялата тази бутафория. Но пък това прави живота интересен, нали?

Отново правя опит да се изтръгна от хватката ѝ, но тя ме стиска още по-здраво, ноктите ѝ пробиват кожата ми и се забиват болезнено в плътта ми.

— Да си представим, че те пусна. Какво ще направиш? Ще избягаш? Аз съм по-бърза. Ще потърсиш приятелката си? Само че моята лоша Хевън не е тук. Изглежда съм я изпратила на грешен адрес в друг каньон. Предполагам, че в този момент се лута като муха без глава, оглежда стотици лица на кандидат-вампири с надежда да открие моето.

Спира за секунда и се изсмива с глас. Зеленият ѝ поглед дълбае в очите ми.

— Ние с теб предпочитаме по-малките сбирки, нали? Някак поинтимно е, по-вълнуващо. Особено ако почетният гост си ти.

— Какво искаш от мен? — питам и стискам зъби, когато затяга хватката около ръката ми. Кокалите ми изпукват и едва не извиквам от болка.

— По-спокойно! — Впива в мен огнените си зелени очи тя. — Всичко с времето си. Та, докде бях стигнала, преди да ме прекъснеш така невъзпитано? А, да, говорехме за теб, за това как се оказа тук и как всичко е не както очакваше. Но защо се учудваш, като нищо в живота ти не е както си го очаквала? Никога не е било и подозирам, че няма да бъде. Виждаш ли, ние с Деймън сме заедно отдавна, имам предвид много, много отдавна. Предполагам, че схващаш. И въпреки

дългата ни връзка, въпреки всичко, което сме преживели с него, ти имаш нахалството да заставаш на пътя ни.

Забивам поглед в земята. Как съм могла да бъда толкова глупава, толкова наивна? Никога не е ставало дума за Хевън. Всичко е било заради мен.

— Е, не се кори толкова жестоко. Не ти е за пръв път да допускаш грешки. Аз съм отговорна за твоята смърт вече... колко пъти? — Замисля се, после свива рамене. — Е, изгубила съм им бройката.

Изведнъж се сецам за думите на Деймън на паркинга. Че не можел да ме изгуби и *този път*. Но поглеждам към стиснатите й устни и змийските й очи и веднага прогонвам мисълта си, защото знам, че ще я прочете.

Тя продължава да стиска ръката ми и обикаля около мен, като ме принуждава да се въртя като пумпал около себе си.

— И така — облизва устни и продължава, — ако не ме лъже паметта, а тя никога не ме лъже, последните няколко пъти двете с теб играхме една забавна игра. Нарича се „почерпка или трик“. Нали я знаеш, дето децата я играят на Хелоуин? Да ти призная, ти не се справи много добре. Но пък винаги се включваше с ентузиазъм, така че ти предлагам да пробваме още веднъж.

Продължава да обикаля около мен и аз усещам, че главата ми се замайва не само от алкохола, но и от това непрекъснато въртене.

— Виждала ли си как котката убива мишка? — пита тя и очите й святкат, а езикът й се стрелка между устните. — Как си играе с часове със своята малка нещастна плячка, докато накрая се отегчи и приключи работата набързо?

Затварям очи. Не искам да слушам повече. Ако толкова иска да ме убие, защо не вземе да побърза и да приключим с всичко това?

— Ето, това ще бъде почерпката, поне за мен — засмива се Дрина. — А трикът? Наистина ли мислиш, че ще допусна да ми изиграеш някакъв номер?

Поглежда ме, но аз не отговарям и тя въздъхва.

— Добре, знам, че си глупава. Затова ще ти кажа аз. Виж какъв е трикът — аз се преструвам, че ще те пусна, после те гледам как тичаш в кръг и се опитваш да ми избягаш, докато накрая се изтощиш. Тогава

пристъпваме към почерпката. Как предпочиташ? Бавна смърт? Или ужасно бавна смърт? Хайде, побързай. Времето тече.

— Защо искаш да ме убиеш? — питам и сама се изненадвам от смелостта си. — Защо не ме оставиш да си живея? Ние с Деймън отдавна не сме заедно. Не съм го виждала от седмици.

— Нищо лично, Евър — засмива се тя. — Но след всяко твое... премахване, за нас с Деймън настъпва нов меден месец. Толкова добре се разбираме тогава!

Отказвам да я слушам и се замислям. Някога мечтаех за смъртта, но не и сега. Променила съм напълно мнението си. Няма да се дам без бой. Дори и ако съдбата е определила да загубя.

Тя клати глава и ме поглежда разочаровано.

— Както винаги. Избираш трика. Добре, твоя воля. Започваме ли?

Пуска ръката ми и аз хуквам през каньона. Вероятно нищо няма да ме спаси, но съм длъжна да опитам.

Отмятам косата от очите си и напредвам сляпо през мъглата, опитвам се да намеря пътеката и да се върна там, откъдето започнах. Дробовете ми ще експлодират от напрежение, джапанките ми се изхлузват и оставам боса, но продължавам да тичам. Острите камъни нараняват стъпалата ми, голите клони на дърветата закачат якето ми и го събличат от мен. Но аз не спирам, тичам, за да остана жива, въпреки че не знам дали си заслужава да живея.

И докато бягам, се сецам за онзи сън, където също тичах така.

Но както и там, нямам представа как ще завърши всичко това.

И тъкмо стигам до ръба на извеждащата до пътеката просека, когато Дрина излиза от мъглата и застава точно пред мен. Не спирам, опитвам се да я заобиколя, но тя вдига крак, подлага го пред моя и аз забивам лице в земята.

Лежа безпомощно и мигам сред локва от собствената си кръв. В ушите ми звучи злокобният смях на Дрина. Опипвам внимателно лицето си, стигам до носа и разбирам, че е счупен.

Напрягам сили, ставам и изплювам чакъла от устата си. Заедно с камъчетата на земята падат няколко зъба и цял фонтан от кръв. Вдигам очи и я виждам да клати глава в престошена загриженост:

— Леле, изглеждаш ужасно, Евър. — Свива гнусливо устни. — Наистина ужасно. Да се чуди човек какво харесва Деймън у теб.

Тялото ми се тресе от болка, дишането ми е плитко и накъсано, устата ми е цялата в кръв, усещам я като вкус на метал върху езика си.

— Предполагам, че ще ти е любопитно да чуеш всички подробности, въпреки че следващия път както винаги няма да ги помниш. Но винаги ми е забавно да гледам опулената ти физиономия, докато ти обяснявам — изсмива се тя. — Не знам защо, но този конкретен епизод никога не ми омръзва, без значение колко пъти го преиграваме. Ако трябва да бъда напълно откровена с теб, признавам, че той ми е любимият. Нещо като сексуална игра, не че ти знаеш нещо за нея. Защото всеки път умираш девствена. Не знам как го правиш. Щеше да бъде тъжно, ако не беше смешно.

Смръцва чело, сякаш иска да си припомни нещо, и мърмори тихичко:

— Добре, откъде да започна... Откъде да започна...

Слага ръце на кръста и свива устни. Червеният лак на ноктите ѝ проблясва като кръв в мъглата.

— Добре, аз съм тази, която размени картините в багажника ти. Можеш ли да си представиш? Да те нарисува като жената с жълтата коса. *Посредствено!* И между нас казано, Пикасо щеше да побеснее, ако имаше възможност да я види. И въпреки всичко го обичам. Деймън имам предвид, не онзи стар и отдавна умрял художник — избухва в смях тя. — Разбира се, аз сложих перото на възглавницата ти. Деймън никога не е бил съзливо-сентиментален. О, да, аз бях тази, която посади онзи сън в съзнанието ти. Как ти се сториха тези месеци на необясними предзнаменования? Не, няма да обяснявам на всички как и защо, защото ще отнеме прекалено много време, а и ако трябва да сме честни, надали е важно, като се има предвид какво ще последва. Много съжалявам, че не загина в онази катастрофа. Това щеше да спести и на двете ни много усилия и тревоги. Можеш ли да си представиш колко щети нанесе с оцеляването си? Еванжелин умря заради теб. Ами, Хевън? Сама виждаш, че е на една крачка от смъртта. Наистина, Евър, каква егоистка си само!

Поглежда ме презрително, но аз мълча. Думите ѝ ме карат да подозирам, че има пръст във всичко, за което говори. Че е отговорна за трагичните събития. Тя прочита мислите ми и се изсмива.

— Ами да, остават ти само няколко минути живот, така че защо да не ти се изповядам? — Вдига тържествено дясната си ръка, сякаш

се заклева. — Аз, Дрина Магдалина Огъст...

Повдига вежди и ме изглежда красноречиво при изговаряното на последното име, после продължава в същия дух:

— Елиминирах успешно Еванжелин, с истинско име Джун Портър, която между другото беше една безполезна пионка. Само хабеше въздуха на тая земя, така че не е толкова тъжно, колкото си го мислиш. Просто трябваше да я премахна, за да имам пълен достъп до Хевън. — Спира за миг и се подсмивва ехидно. — Да, точно както подозираше, нарочно откраднах най-добрата ти приятелка. Толкова е лесно с тези изгубени и лишени от любов души! Те жадуват отчаяно за внимание, готови са да направят всичко за този, който благоволи да сподели с тях част от деня си. Убедих я да си направи татуировка, която едва не я уби, и то само защото не можах да реша дали да я убия *завинаги*, или да я убия и да я върна обратно като безсмъртна. Толкова отдавна не съм имала такъв всеотдаен последовател, че, признавам, наистина се двоумях. Но какво да се прави, нерешителността е стара моя слабост. Когато имаш толкова много възможности и цяла вечност, за да ги разиграеш една по една, няма начин да не се полакомиш и да не пожелаеш да ги изпробваш всичките.

И се усмихва като дете, което е направило малка пакост, но нищо повече.

— Забавих се прекалено и Деймън, какъвто си е мекушав и човеколюбец... но ти знаеш останалото. А, има и още. Аз осигурих ролята на Майлс в „Лак за коса“. Честно казано, вероятно щеше да се справи и сам, защото хлапето наистина е талантливо. Но не ми се щеше да рискувам, затова влязох в главата на режисьора и гласувах в негова полза. Исках да го откъсна от теб и да му предоставя други възможности за общуване. Нека ти кажа за Сабин и Джеф. Вината пак е моя. Но се получи добре, не мислиш ли? Представи си твоята умна, красива и преуспяваща леля с тази мижитурка! Ха-ха! — избухва в смях тя. — Жалко, но все пак забавно.

Но защо? Защо правиш всичко това? — си мисля, защото не мога да го кажа, почти не ми останаха зъби и се давя в собствената си кръв. Но знам, че не е необходимо да го изричам на глас, тя чува мислите в главата ми. *Защо въвличаеш и всички останали? Защо не се прицелиш директно в мен!*

— Искан да ти покажа колко самотен и тъжен може да бъде животът ти. Да осъзнаеш колко лесно могат да те изоставят хората заради нещо ново и по-вълнуващо. Ти си напълно сама, Евър. Отритната от всички, които си мислеше, че те обичат. Животът ти е жалък и безсмислен. Така че, както виждаш, в известен смисъл ти правя услуга. Макар да съм сигурна, че няма да ми благодариш — усмихва се тя.

Поглеждам я с нови очи и се питам как едно толкова красиво същество може да бъде така грозно отвътре. Спирам се на очите ѝ и правя малка крачка назад, надявайки се да не забележи.

— Но ти знаеш, че вече не съм с Деймън. Отдавна се разделихме. Защо не го потърсиш? Защо не се разделим и не забравим, че изобщо се е случвало нещо? — питам и продължавам да мисля в този дух с надеждата да отклоня вниманието ѝ от мен.

Тя се засмива и вдига очи:

— Повярвай ми, ти си единствената, която ще забрави, че се е случило нещо. И не е толкова просто, да знаеш. Нямах представа какви последици има всичко това.

И пристъпва една крачка към мен.

— Разбираш ли, Деймън е мой, само мой! Винаги е било така. Но ти не спиращ да се изпречваш на пътя ни в своя глупав и скучен повтарящ се жизнен цикъл. И докато продължаваш да го правиш, мой дълг е да те откривам всеки път и отново да те убивам.

Прави още една крачка напред, а аз правя една назад. Разранената ми пета попада на остър камък и едва не изплаквам: Затварям очи и потръпвам от болка.

— Мислиш, че това боли? — смее се тя. — Само почакай.

Оглеждам бързо каньона, очите ми се стрелкат нагоре–надолу в търсене на изход, на някакво избавление. Правя още една крачка назад и се препъвам. Подпирам се с ръка на земята и пръстите ми бързо докопват един камък. Хвърлям го в лицето ѝ и я уцелвам в челюстта, като свалям част от кожата на бузата ѝ.

Тя приема удара със смях. През образувалата се дупка се вижда пълната ѝ с кръв уста и два счупени зъба. Но в същото време замръзвам от ужас, защото тъканта се възстановява пред очите ми и лицето ѝ възвръща ненакърнената си красота.

— Едно и също — въздъхва театрално Дрина. — Хайде, не можеш ли да измислиш нещо ново, поне веднъж да ме изненадаш.

Застава пред мен с ръце на кръста и вдига очаквателно вежди, но аз не побягвам, отказвам да направя следващия ход. Отказвам да ѝ доставям допълнително удоволствие от още едно глупаво състезание. Замислям се и установявам, че казаното от нея е абсолютна истина. Животът ми наистина е безсмислен, самотен и ужасно нещастен. И повличам след себе си всеки, до когото се докосна.

Дрина пристъпва бавно към мен, предвкушвайки удоволствието от близкия край. Затварям очи и си припомням момента преди катастрофата, когато бях здрава, щастлива и заобиколена от любимите си същества. Представям си го толкова ясно, че усещам топлината на кожената седалка под голите си крака и опашката на Жълтурко, която ме шиба лекичко по бедрото. Чувам Райли да пее фалшиво както винаги, но с цяло гърло. Виждам мама да се обръща към нас, да се усмихва и да потупва Райли по коляното. Виждам очите на татко в огледалото за обратно виждане, виждам го да ми се усмихва мило, разбиращо, замислено...

Задържам спомена, залюлявам го като бебе в главата си и се наслаждавам на чувството, на миризмите, звуците и всичко, сякаш наистина съм там. Искам това да е последното, което ще преживея, преди да си отида, да запазя момента, когато за последен път бях истински щастлива.

И точно когато се пренасям напълно там, сякаш е тук и сега, чувам гласа на Дрина:

— Какво става, по дяволите?

Отварям очи и виждам изписания по лицето ѝ шок и отворената ѝ от изумление уста. Оглеждам се и разбирам, че нощницата ми вече не е скъсана, стъпалата ми не са окървавени, по коленете ми няма рани. Прокарвам език по всичките си трийсет и два зъба и вдигам ръка към носа си. Лицето ми е здраво и непокътнато. И въпреки че не разбирам нищо, преценявам, че трябва да действам бързо, докато не е станало късно.

Дрина отстъпва назад с широко отворени очи. В погледа ѝ се четат объркване. Втурвам се към нея, без да съм сигурна докъде ще ме доведе това, нито какво трябва да правя после. Знам само, че вече съм извън времето. Затичвам се към нея и извиквам:

— Е, Дрина, почерпка или трик?

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дрина се вцепенява, гледа ме втрещено с невярващи очи, после вдига брадичката си и обира изпопадалите зъби. След миг е готова да продължи битката, но преди да нападне, аз вече летя срещу нея. Трябва да я докопам първа и да удриям, докато мога да мърдам. Но в мига, когато се юрвам напред, виждам малко встрани от Дрина една мъглявина от мека приканваща светлина. Сияйният кръг от съня ми блести и ме мами в златистите си обятия. И макар вече да знам, че сънят ми е изпратен от Дрина и че може да е поредният ѝ капан, не мога да откъсна поглед от него и се понасям натам.

Хвърлям се към искрящата като шампанско мъгла сред водопад от светлина, толкова прекрасна и топла, толкова успокояваща, че нервите ми се отпускат и страховете ми изчезват. Падам върху меката зелена трева, а нейните стръкове ме поемат и омокотяват удара като пухена възглавница.

Оглеждам се наоколо. Цветята са свежи и ярки, а тичинките в средата ми приличат на малки пламтящи топки. Зад тях дърветата са толкова високи, че върховете им сякаш докосват небето, а клоните им са отрупани със сочни узрели плодове. Стоя си кротко там и поглъщам всичко с жадни очи. Изведнъж изпитвам странното чувство, че съм била тук и преди.

— Евър.

Скачам на крака, готова за бой. Виждам пред себе си Деймън и отстъпвам крачка назад. Нямам представа на чия страна е.

— Евър, успокой се. Всичко е наред — кима ми с усмивка той и ми подава ръка.

Но аз не подавам своята. Отстъпвам назад. Няма да се хвана в капана му. Отстъпвам още малко и търся с поглед Дрина.

— Няма я — кима отново той. — Ти си спасена. Аз съм тук.

Но аз продължавам да се колебая. Не знам дали да не му вярвам, или да го нарека спасител. Гледам го право в очите и преценявам възможностите (които впрочем не са много). Най-последно проговарям:

— Къде сме?

Но истинският ми въпрос е: Мъртва ли съм?

— Вярвай ми, не си мъртва — прочита той мислите ми и се засмива. — Ти си в Съмърленд.

Поглеждам го объркано. Наистина не разбирам нищо.

— Това е нещо като свят между световете. Да го наречем чакалня. Или спирка за почивка. Измерение между измеренията, ако така ще ти стане по-ясно.

— Измерения? — бърча вежди.

Думата ми е чужда, почти непозната, поне в смисъла, в който я употребява той. Деймън отново протяга ръка към мен, но аз отскачам бързо назад. Вече знам, че когато ме докосва, не мога да виждам и преценявам нещата правилно.

Той ме поглежда тъжно, но свива рамене и ми прави знак да го последвам през поляната. Докато вървим, всяко цветче, всяко дърво и стръкче трева се навежда, огъва, люлее и извива в безкраен фантастичен танц.

— Затвори очи — прошепва Деймън, но аз не се подчинявам и той добавя: — Моля те!

Затварям ги. Наполовина.

— Моля те, довери ми се! — въздъхва отчаяно той. — Поне веднъж ми се довери!

Този път ги затварям напълно.

— И сега какво?

— Сега си представи нещо.

— Какво имаш предвид — питам и неволно си представям един огромен слон.

— Представи си нещо друго. Бързо! — чувам разтревожения му глас.

Отварям очи и с ужас виждам огромен слон, който се движи право към нас и в същия момент хлъцвам от удивление, когато пред очите ми се трансформира в следващия изникнал в главата ми образ — красива пеперуда в оранжево и черно. Тя каца грациозно на пръста ми.

— Как... — поглеждам Деймън, после връщам поглед на пеперудата и гледам прехласнато малките ѝ черни антенки, които се поклащат мързеливо.

Деймън се засмива.

— Искаш ли да опиташ още веднъж?

Притискам устни и се съсредоточавам. Искам да измисля нещо по-хубаво и смислено от слон или пеперуда.

— Давай, много е забавно — насърчава ме той. — На мен лично никога не ми омръзва.

Затварям очи и си представям, че пеперудата се превръща в птица. Отварям ги и този път вместо пеперуда, на пръста ми стои един пъстър папагал макао. Но когато върху дланта ми се появява гадна курешка, Деймън ми подава кърпата си и казва:

— Защо не измислиш нещо... по-чисто?

Дърпам ръката си, проследявам полета на птицата и затварям нетърпеливо очи. Когато ги отварям отново, на мястото на макаото стои Орландо Блум.

Деймън изпъшква и клати глава.

— Ама той истински ли е? — питам шепнешком и гледам шашната как Орландо Блум ми намига и ми се усмихва.

— Съжалявам — клати глава Деймън. — Не можеш да възпроизведеш истински хора, а само техните образи. За радост този скоро ще се разсее.

След малко образът на Орландо наистина избледнява и за моя изненада усещам лека тъга.

— Какво става? — поглеждам към Деймън. — Къде сме наистина и как е възможно това?

Деймън се усмихва и създава великолепен бял жребец. Помага ми да го възседна и измисля за себе си същия, но черен.

— Хайде да се поразходим — предлага и тръгва през поляната.

Яздим един до друг по красива и чиста пътека между цветята, окъпани в светлината на всичките цветове на дъгата. Съзирам моя красив папагал макао, кацнал до една котка, и веднага напускам пътеката, готова да го прогоня, за да го спася от острите ѝ нокти. Деймън хваща юздата ми и казва:

— Не се тревожи. Тук няма врагове. Всичко е мирно и спокойно.

Продължаваме да яздим в мълчание, опиянени от красотата на природата. Опитвам се да не пропусна нищо от този празник за очите, но постепенно в главата ми се зараждат десетки въпроси, на които искам да науча отговорите. Просто не знам откъде да започна.

— Светлината, която видя. Онази, която те издърпа оттам — избира си Деймън един от въпросите. — Аз я изпратих.

— В каньона?

— Да — кима Деймън. — И в съня ти.

— Дрина каза, че тя е създала този сън — питам и в същото време не мога да не се възхитя от умението и увереността, с които държи юздите, и на стойката му. Но си спомням картината на стената в дома му, онази, на белия кон, с висяща отстрани сабя, и преценявам, че е имал достатъчно време да се усъвършенства и в язденето.

— Дрина ти показва мястото. Аз ти показах изхода.

— Изхода ли? — притаявам дъх и се опитвам да спра непослушното си сърце.

— Не онзи изход — усмихва се той. — Вече ти казах, че не си мъртва. По-жива си от всякога. Способна си да управляваш материята и да възпроизвеждаш, каквото си поискаш. Това е върховната точка на моментното удоволствие. — И добавя през смях: — Но не бива да идваш тук прекалено често, защото може да се пристрастиш.

— Значи вие двамата създадохте моите сънища? — опитвам се да разгадая странните събития. — В съдружие?

Той кима.

— Това означава ли, че не мога да контролирам дори и сънищата си? — повишавам тон. Раздразнението ми нараства с всяка изминала секунда.

— Не и този сън.

Поглеждам го ядосано и питам:

— Не намираш ли, че това е посегателство над личността? Боже мой! И защо не се опита да го спреш, щом си знаел, че това ще се случи?

Деймън вдига към мен очите си и аз виждам, че са тъжни и уморени.

— Не знаех, че Дрина има пръст във всичко това. Просто наблюдавах сънищата ти. Ти беше изплашена от нещо и аз реших да ти покажа изхода. Тук винаги е безопасно.

— А Дрина защо не ме последва? — оглеждам се наоколо, търсейки зелените ѝ очи.

Деймън взема ръката ми и я стиска в своята.

— Защото не може да види вратата. Само ти можеш да я видиш.

Поглеждам го със съмнение. Всичко е толкова странно, неясно и нелогично.

— Не се тревожи, ще разбереш всичко. Но постепенно. Засега просто се наслаждавай на момента.

— Защо всичко ми изглежда някак познато — оглеждам се несигурно наоколо. Сякаш разпознавам нещо, но не мога да определя къде съм.

— Защото това е мястото, където те открих.

Поглеждам го онемяла.

— Вярно е, че намерих тялото ти до колата. Но душата ти вече бе излязла и бродеше точно тук.

Спира двата коня, помага ми да сляза и ме повежда към малка полянка с мека трева, огряна от мека слънчева светлина, чиито златисти отблясъци изникват сякаш от нищото. В следващия миг материализира огромен и мек диван и подходяща възглавничка за краката ни.

— Искаш ли да добавиш още нещо? — усмихва се закачливо.

Затварям очи и си представям масичка за кафе, няколко дреболии за украса, лампион и красив персийски килим. И когато ги отворям, двамата с него се озоваваме в напълно обзаведена гостна стая сред природата.

— Ами ако завали? — поглеждам към небето.

— Недей...

Но вече е късно и за нула време се превръщаме в мокри кокошки.

— Мислите ти се материализират, разбираш ли? — казва той и пресъздава огромен чадър. Дъждът се стича по него и образува големи локви върху персийския килим. — Същото става и в земния свят, само че там това отнема много време. Но тук, в Съмърленд, всичко става на мига.

— Това ми напомня за мама. Тя обичаше да казва: „Внимавай какво си пожелаващ, че може да се сбъдне“ — засмивам се аз.

— Е, сега знаеш, че е истина — кима той и разтръсква мократа си коса. — Моля те, имай грижата да спреш дъжда, за да изсъхнем.

— Но как?

— Помисли си за някое топло и сухо местенце.

След миг вече се излежаваме на прекрасен плаж със ситен златист пясък.

— Искаш ли да останем тук — казва той и се засмива с глас, когато измислям голяма синя кърпа под телата ни и тюркоазено-зелен океан за фон.

Затварям очи, за да се насладя на момента. Деймън допира устни до ухото ми. Казва ми това, за което вече се досещах, но мисълта ми още не се бе оформила в изречение. Онова, което започва с „аз съм безсмъртна“ и завършва с „като теб“.

Трудно е да го кажеш, защото не е нещо, дето можеш да чуеш всеки ден.

— Значи и двамата сме безсмъртни? — отварям едното си око и го поглеждам леко объркана, че казвам такива невероятни неща с толкова спокоен тон. Но защо се учудвам, аз се намирам в Съмърленд! Има ли нещо по-невероятно от това?

Той кима в отговор.

— Ти ме направи безсмъртна, когато загинах в катастрофата, така ли?

Той кима отново.

— Но как? Има ли нещо общо с онази странна червена напитка? Деймън мълчи известно време, после поема дълбоко дъх и казва:

— Да.

— Но как така? Аз нямам нужда да я пия непрекъснато като теб?

Той крие очите си от мен и се заглежда в океана.

— Накрая ще започнеш и ти.

Сядам и се заигравам с края на хавлиената кърпа. Все още не мога да осъзная новото си положение. Все още съм прекалено близо до времето, когато си мислех, че ясновидските ми способности са някакво проклятие.

— Не е толкова лошо, колкото си мислиш. — Слага ръка върху моята той. — Огледай се. Има ли по-прекрасно място от това?

— Но защо? Имам предвид, минавало ли ти е през ума, че може да не искам да съм безсмъртна? Че е по-добре да ме оставиш да си отида.

Той върти неспокойно очи, гледа навсякъде, но не и в мен. Но набира смелост и заговаря:

— Признавам, че постъпих като егоист. Спасих те повече заради себе си, отколкото заради теб. Не можех да понеса мисълта, че ще те изгубя отново, особено след... — Замлъква и клати отчаяно глава.

Гласът му преминава в шепот: — Не бях сигурен, че ще се справя. Да, върнах те обратно, но не знаех колко време ще продължи новият ти живот. Нямах представа, докато не те видях сега в каньона...

— Ти си ме видял в каньона? — поглеждам го невярващо.

Той кима мълчаливо.

— Искаш да кажеш, че си бил там?

— Не, наблюдавах те *от разстояние*. — Търка нервно брадичката си той. — Постепенно ще ти обясня всичко.

— Нека да видим дали съм те разбрала правилно. Ти си ме наблюдавал *от разстояние*, видял си всичко и въпреки това не си направил *никакъв опит да ме спасиш*? — изстрелвам и усещам такъв гняв, че едва успявам да си поема дъх.

— Не можех да направя нищо, преди ти самата да пожелаеш да се спасиш. Когато това стана, създадох светлото петно и те насочих към него.

— *И си щял да ме оставиш да умра*? — Отдръпвам се като ужилена аз. Готова съм да отида навсякъде, само да не съм до него.

— Ако това беше желанието ти, да — поглежда ме право в очите той. — Евър, последния ни разговор на паркинга пред училище... помниш го, нали? Тогава ти каза, че ме мразиш, защото съм те спасил. Защото съм постъпил като егоист и съм те разделил от семейството ти. И макар че думите ти ми засегнаха, разбрах, че си права. Нямах никакво право да се намесвам. Но там, в каньона, когато се изпълни с такава любов, защото това, което те спаси и излекува раните ти, беше любовта, тогава разбрах, че трябва да се намеся.

Ами болницата? Защо не можах да се излекувам толкова бързо тогава? Защо трябваше да преживея всички онези болки, операции и контузии? Да страдам толкова много? Защо просто не... регенерирах, както стана в каньона? — мисля си със скръстени на гърдите ръце, докато го наблюдавам, изпълнена със съмнения.

— Защото само любовта може да лекува. Гневът, чувството за вина и страхът влошават положението и не позволяват на организма да се възстанови — обяснява търпеливо Деймън.

— Има и друго, което не мога да го разбера — свивам вежди аз. — Ти можеш да четеш мислите ми, а аз твоите — не. Не е честно така.

Той се засмива.

— Сигурна ли си, че наистина искаш да ги четеш? Не беше ли това едно от нещата, които харесваше у мен?

Поглеждам засрамено надолу. Бузите ми пламват, като се сетя за всички неприлични мисли, станали и негово достойние.

— Има начин да се защитиш. Може би трябва да поговориш с Ава.

— Ти познаваш Ава? — Изведнъж надушвам някакъв заговор. Деймън клати глава.

— Единствената ми връзка с нея е чрез теб. Чрез твоите мисли.

Заглеждам се в семейство зайци, които подскачат весело из поляната, после отново връщам поглед на него.

— Ами на конните състезания?

— Там се осланяше на предчувствието си и се справи много добре.

— Ами ти защо загуби първата гонка?

— Трябваше да загубя малко, иначе хората щяха да заподозрат нещо — намига ми той. — Но си върнах парите, не мислиш ли?

— А лалетата?

— Материализация — усмихва се той. — По същия начин, както ти създаде слон и плаж. Обикновена квантова физика. Съзнанието материализира това, което е било само енергия. Не е толкова трудно за проумяване, както си мисли човечеството.

Но и аз не успявам да го проумея, нищо, че според него всичко е съвсем просто.

— Ние създаваме собствената си реалност и, да, можеш да го правиш и вкъщи — смее се той и чака следващия въпрос да се оформи в главата ми. — Всъщност ти и преди си го правила, само че не си могла да го забележиш, защото на земята това отнема много време.

— Но на теб не ти отнема чак толкова много.

— Защото се мотая наоколо отдавна. Имал съм достатъчно време да усвоя няколко трика.

— Колко време? — поглеждам го, спомням си онази странна стая и си мисля: „Боже, в какво се забърквам?“

— Много, много дълго — въздъхва той.

— И аз ли ще живея вечно?

— Зависи от теб — свива рамене той. — Не си задължена да го правиш. Може просто да забравиш всичко и да продължиш с

предишния си живот. И когато настъпи времето да *преминеш оттамък*, аз ще ти осигурия възможността, но изборът е твой.

Отправлям поглед напред, към океана. Водите му са толкова прозрачни и зелени, че ми е трудно да повярвам, че съществува само заради мен. И въпреки че е забавно да си играеш с мощната магия, мислите ми скоро се връщат към земните ми тревоги.

— Трябва да знам какво стана с Хевън. Онзи ден, когато те заварих... — Лицето ми се сгърчва от ужасния спомен. — И с Дрина. Тя също е безсмъртна, нали? Ти ли я направи такава? И как е започнало всичко това? Как се е случило така, че ти си станал безсмъртен? Как е възможно изобщо да се случват такива неща? Знаеше ли, че тя е убила Евангелин? И едва не уби Хевън? И... разкажи ми повече за онази страшна стая в къщата ти.

— Колко много въпроси! С кой да започна? — засмива се той.

— А, и още нещо, какво имаше предвид Дрина, когато каза, че се е налагало да ме убива отново и отново?

— Така ли каза? — пита той. Очите му се разширяват, а лицето му става пепеляво.

— Да — кимам и си припомням самодоволната ѝ зла усмивка, докато ми го съобщаваше. — Беше страшно: *Е, ще се позабавляваме ли отново, простосмъртна тълпачке. Ти винаги се хващаш на тази игра, дрън-дрън-дрън. Нали си ме наблюдавал? Мислех, че си чул всичко.*

— Не, не видях и не чух всичко — отвърща тихо той. — Включих се по-късно. Ох, Евър, за всичко съм виновен аз. Трябваше да се сетя. Не биваше да те замесвам. Да бях те оставил на мира...

— Каза също, че те е видяла в Ню Йорк. Поне така е казала на Хевън.

— Излъгала е — измърморва Деймън. — Не съм ходил в Ню Йорк.

Мести поглед върху мен и в очите му има толкова болка и тъга, че ми дожалява за него. Пресягам се и хващам ръката му, притискам устни към неговите, за да му покажа, че каквото и да се е случило, аз му прощавам всичко.

— С всяко прераждане целувката ни става все по-прекрасна — въздъхва той, отдръпва се и отмества един паднал кичур от лицето ми. — Но никога не стигаме по-далеч. Сега знам защо.

Допира чело до моето и ме изпълва с неизпитвано досега блаженство и с непозната всепоглъщаща любов.

— А сега да се заемем с въпросите. — Отдръпва се лекичко и се усмихва. — Откъде да започна?

— Предлагам от самото начало.

Той кима и погледът му се устремява някъде надалеч, към началото, а аз кръстосвам крака и чакам.

— Баща ми беше мечтател по душа. Беше художник, но се занимаваше и с наука, най-вече с алхимия, макар и чисто дилетантски. Но тогава това беше модерно...

— Кога е това „тогава“? — питам, жадна да чуя точни места, дати и имена, неща, които могат да се проверят и докажат, не просто философски разсъждения и абстрактни образи.

— Много, много отдавна. Аз съм доста по-стар от теб.

— Да, но колко точно си по-стар? Имам предвид, в кой век и откога си на този свят — поглеждам го с трепетно любопитство, но не получавам желаня отговор.

— Какво значение има кога? — клати глава той. — Важното е да знаеш, че баща ми и неговият приятел, алхимик, вярваха, че всичко може да се разложи и да се сведе до един-единствен елемент, и че ако успееш да изолираш този елемент, ще си в състояние да създадеш от него каквото си поискаш. Двамата работеха върху тази теория години наред, създаваха формули, отхвърляха ги и създаваха нови. И после, когато татко и мама... починаха, аз продължих неговата работа. Накрая достигнах до желаня резултат.

— На колко години беше тогава? — опитвам отново.

— Бях много млад.

— Значи ти остават още няколко години — шегувам се.

— Да — засмива се той. — Достигам до определена възраст и всичко започва отначало. Знам, че предпочиташ вампирската теория за замръзнали във времето хора, но това е в приказките, а ние сме в реалния живот, Евър.

— Разбрах. И после? — питам нетърпеливо.

— После... родителите ми починаха и аз останах сирак. Знаеш ли, в Италия, където съм роден, фамилните имена често са свързани с произхода или с професията на човека. „Еспозито“ означава сирак или

без подслон. Дадох ми това име, но преди около два века го изоставих, защото вече не ми пасва.

— Защо не използваш фамилното име на баща си?

— Не е толкова просто. Баща ми... беше преследван. Реших, че е по-добре да се дистанцирам от него.

— А Дрина? — питам и гърлото ми се стяга само при произнасянето на името ѝ.

— Нейното истинско име е Поверина или „горката“, „бедната“. И двамата бяхме поверени на грижите на църквата. Там се запознахме. И когато тя се разболя тежко, не можах да понеса загубата ѝ, затова ѝ дадох да пие от онова лекарство.

— Тя каза, че сте били нещо като женени — изричам и веднага стисвам устни. Въздухът едва успява да премине през стегнатото ми гърло, защото тя всъщност не каза точно това. Само наблегна на третото си име, за да ми стане ясно.

Той поклаща глава, измърморва нещо под носа си и поглежда встрани.

— Истина ли е? — питам и усещам как вътрешностите ми се заплитат в стегнат възел.

Той кима и веднага добавя:

— Но не е, каквото си мислиш. Беше толкова отдавна, че не си струва да говорим за това. Вече няма значение за никого.

— Тогава защо не си се развел? Имам предвид, ако наистина няма значение... — Навеждам глава и се изчервявам толкова силно, че очите ми се пълнят със сълзи.

— И какво предлагаш да направя? Да отида в съда със Свидетелство за брак от *преди няколко столетия* и да подам молба за развод?

Стискам устни и свеждам поглед. Съзнавам, че е прав, но въпреки това...

— Евър, моля те, не ме съди толкова строго. Аз не съм като теб. Ти си живяла само седемнайсет години, а аз — стотици. Достатъчно, за да направя поне няколко грешки. И макар да има много неща, за които можеш да ме кориш, не мисля, че връзката ми с Дрина е една от тях. Тогава нещата бяха други. Аз бях друг. Бях суетен, повърхностен и пълен егоист. Мислех само за себе си, грабех от живота с пълни шепи. Но от мига, когато те срещнах, всичко се промени. А когато те

загубих... до този момент не знаех какво е да те боли за друг човек. Но после ти се появи отново и...

Деймън замлъква и се заглежда в хоризонта. После продължава тихо:

— Намирах те и веднага те губех. И това продължи дълги години. Отново и отново. Един непрекъснат кръговрат от любов и загуба. Досега.

— Значи ние... се прераждаме.

Думата ми звучи толкова нелепо, че езикът ми трудно се обръща.

— Ти — да. Но не и аз. Аз съм винаги тук, винаги един и същ.

— И коя бях аз? — питам, без да знам да вярвам или не, но съм очарована от самата идея. — И защо не мога да си спомня?

Той се усмихва, доволен, че може да смени темата.

— Обратното пътешествие включва пътуване по реката на забравата. Ти не си тук, за да си спомняш, а да се учиш, да еволюираш, да изплатиш натрупаните кармични дългове.

Всеки път да търсиш своя път наново. Животът не е просто тест по математика.

— Тогава ти мамиш. Знаеш всичко, а продължаваш да си стоиш тук — засмивам се и хвърлям един нежен поглед към моя господин *Нека ти кажа как е устроен този свят.*

Той свива рамене с безгрижна усмивка.

— И откъде знаеш всичко това, когато не си го изпитал?

— Имах достатъчно време да проуча някои от най-големите загадки на живота и щастиято да срещна по пътя си най-великите учители за своето време. Но всичко е минало. Това, което трябва да знаеш за другите си превъплъщения, е, че винаги си била жена. — Поглежда ме с любов, прибира косата зад ушите ми и продължава шепнешком: — Винаги си била изумително красива и много важна за мен.

Поглеждам към океана и пресъздавам няколко вълнички, после заличавам всичко. Връщам себе си и него в нашата гостна на открито.

— Смяна на обстановката? — вдига вежди той.

— Да, но само на обстановката, не и на темата.

Той въздъхва и продължава:

— И след много години на търсене отново те намирах, до този ти живот. Останалото го знаеш.

Поемам дълбоко въздух, поглеждам към лампиона и започвам да го включвам и изключвам, включвам и изключвам, а в същото време се опитвах да проумея всичко това.

— Приключих с Дрина преди много време, но тя има ужасния навик да се появява всеки път, когато те намеря. Помниш ли онази вечер в „Сейнт Реджис“, когато ни видя заедно? Тогавя се опитвах да я убедя да се махне веднъж завинаги от живота ми. Но очевидно не съм успял. И ако ме питаш — да, знам, че тя е убила Еванжелин. Беше през онзи ден, когато ти се събуди сама на плажа.

Присвивам очи. *Знаех си! Знаех си, че не е бил със сърфа.*

— Открих тялото ѝ, но беше прекалено късно и не успях да я спася. Знам и за Хевън, но за щастие нея я открих навреме.

— Ето къде си бил онази нощ, когато ми каза, че си слязъл до кухнята за вода!

Той кима утвърдително.

— За какво друго си ме лъгал? — Скръствам ръце пред гърдите си и го гледам в упор. — И къде отиде в нощта на Хелоуин, след като напусна партито?

— У дома. — Поглежда ме напрегнато. — Когато видях как те гледа Дрина, реших, че ще е по-добре да се дистанцирам. Само че не можах. Опитвах се всячески, като се стараех през цялото време да те отбягвам. Но просто не беше по силите ми. Не мога да живея далече от теб. Макар че невинаги мога да предвидя кога и къде точно ще се появиш.

Отмествам поглед и лекичко се отдръпвам от него. Не ми се иска да се предавам така лесно, въпреки че в себе си вече съм му простила всичко.

— А колкото до моята „зловеща стая“, както я наричаш ти, за мен тя е най-приятното място на света. Като твоя спомен за щастливите мигове със семейството ти в колата преди катастрофата.

Отново навеждам поглед, засрамена от това, което съм си мислела за стаята.

— Признавам, че се смях от сърце, когато разбрах, че ме мислиш за вампир — усмихва се той.

— Не виждам защо се чудиш толкова. След като има безсмъртни, защо да няма феи, вампири, магьосници, върколаци... — Тръскам

глава. — Ти самият говориш за небивалици с такъв тон, сякаш това е най-нормалното нещо на света.

Той затваря очи и въздъхва.

— За мен това е нормално. Това е животът ми. Ще бъде и твой, ако избереш безсмъртието. И да знаеш, че не е толкова лошо, колкото си го мислиш. Повярвай ми.

После ме поглежда и остава загледан в мен дълго, дълго, и колкото и да ми се иска да продължавам да го мразя, просто не мога. Усещам познатата топла вълна и приятния гъдел по кожата си, виждам ръката му върху моята и прошепвам:

— Не прави така.

— Как? — Поглежда ме уморено той. Кожата около очите му е бледа и опъната.

— С тази топлина и гъделичкането... знаеш много добре. Престани! — повишавам тон и усещам как сърцето ми се люшка между омразата и любовта.

— Нищо не правя, Евър. — Поглежда ме сериозно той.

— Разбира се, че правиш. Правиш го е... както и да е.

Завъртам очи и се запитвам къде бихме могли да се пренесем от тук.

— Има време да те науча на всичко — продължава Деймън. Въпреки че не всичко е игра и забава. Трябва да се научиш да се предпазваш от чуждите енергии, да напредваш бавно, стъпка по стъпка.

Поглежда ме, за да се увери, че го слушам, и продължава:

— Трябва да внимаваш и да не употребяваш неправилно енергията. Дрина е чудесен пример за това. И трябва да пазиш тайната си, не бива да я споделяш с *никого*. Имам предвид *наистина с никого*, разбираш ли?

Свивам рамене и си мисля: „Какво толкова.“ Знам, че той чете мислите ми и ще ми отговори.

— Евър, говоря сериозно. Не бива да казваш на никого. Обещай ми!

Поглеждам го и виждам, че наистина е притеснен. Вдига вежди и стиска ръката ми.

— Честна скаутска — измърморвам и отмествам поглед.

Деймън пуска ръката ми и се обляга на възглавниците.

— Но в интерес на истината трябва да знаеш, че съществува път назад. Все още можеш да *преминеш отвъд*. В каньона беше на косъм от смъртта, но избра да останеш.

— Не, бях готова за смъртта. Исках да умра.

— Онзи спомен те зареди с енергия. Любовта ти даде сили. Вече ти казах — *мислите имат силата да създават*. Ако искаше да умреш наистина, щеше просто да се предадеш. Дълбоко в себе си сигурно си го знаела.

Отварям уста да попитам защо се промъкваше в стаята ми нощем, но той вече ми отговаря:

— Не е така, както си мислиш.

— А как е? — Поглеждам го и се питам дали наистина искам да знам.

— Бях там, за да те наблюдавам. И се изненадах, когато ме видя. Тогава бях променил формата си.

Обгръщам коленете си с ръце и подпирам брадичка на тях. Прехвърлям в главата си чутото, но чудесата явно са ми дошли в повече, затова се отказвам да разсъждавам по тези въпроси.

— Разбери, Евър, чувствам се отговорен за теб и затова... — опитва се да ми обясни той.

— Реши да огледаш подробно всички плюсове и минуси на новата си придобивка? — Поглеждам го смразяващо.

Но той ми отвърща със смях:

— Как да стане, като спиш с онези дебели пижами с дълги ръкави?

Навеждам очи и тайничко се подсмиввам.

— Значи чувстваш отговорност за мен като... като баща? — бързам да сменя темата.

— Е, не точно като баща. Но държа да знаеш, че съм бил в стаята ти само веднъж, онази нощ след срещата ни в „Сейнт Реджис“. Ако е имало и друг път...

— Е била Дрина — свивам се от ужас, представяйки си как тършува из вещите ми и ме шпионира. — Дали няма да дойде и тук?

Той взема ръката ми и я притиска към гърдите си, опитвайки се да ме успокои.

— Бъди спокойна, тя не може да дойде тук. Дори не знае, че съществува такова място. За нея ти си просто изчезнала.

— А ти как дойде? И ти ли трябваше да умреш като мен?

Той поклаща глава.

— Алхимията се дели на два вида — физическа (телесна), с която се запознах още когато баща ми беше жив, и духовна, с която се сблъсках, когато разбрах, че зад материята се крие нещо повече, нещо по-голямо и по-велико от това, което вече знаех. Учих много, упражнявах се и работих здраво, за да успея. Изучих дори и ТМ.

Спира, поглежда ме и обяснява:

— „Трансцендентална медитация“ от Махариши Махеш Йоги.

— Ъм... ако се опитваш да ме впечатлиш, избрал си погрешен подход, защото нямам никаква представа какво означава това и кой е този Йоги.

Той вдига рамене.

— Не е важно. Важното е, че ми отне стотина години, за да приложа менталното към материалното. Но при теб е друго. Понеже при катастрофата случайно попадна на това място, то не ти е чуждо. Оттук ти останаха и няколко дарби. Телепатията и ясновидството са в резултат от разходката ти из тази поляна.

— Боже, сега разбирам защо мразиш да ходиш на училище — казвам и нямам търпение да сменя темата с нещо по-конкретно и по-разбираемо за мен. — Имам предвид, че трябва да си приключил с гимназията преди милиони и милиарди години.

Той трепва, без да се усмихне, и аз осъзнавам, че годините му наистина са много. Смешно е да мисля за възрастта му, при положение, че е безсмъртен.

— Искам да кажа, защо го правиш? Защо изобщо се записваш като ученик?

— Защото ти ходиш там — усмихва се той.

— Аха, значи виждаш някакво момиче в размъкнати дънки и качулка на главата и се подпалваш дотолкова, че решаваш да повториш гимназията само за да се добереш до него.

— Нещо толкова — ухилва се той.

— Не можа ли да намериш друг начин да се внедриш в живота ми? Да повтаряш училище е тъпо — паля се аз не от думите си, колкото от пръстите му върху лицето ми и от нежния му поглед.

— Любовта не е много логична.

Преглъщам неловко и се изпотявам от смущение. Чувствам се едновременно еуфорична и несигурна.

— Не ми ли каза веднъж, че не ти върви в любовта? — питам с изтънял гласец и усещам в стомаха си студена и твърда буца лед. Питам се защо не мога да се зарадвам, когато най-готиното момче на планетата ми се обяснява в любов. Защо виждам всичко от негативната му страна?

— Надявах се този път да е различно — отвърща тихо той.

Забивам поглед в далечината и едва успявам да проговоря, защото въздухът не ми достига.

— Не знам какво да направя. Ако, разбира се, става дума за мен.

Деймън ме прегръща и ме притиска към гърдите си.

— Не е необходимо да решиш веднага. Има време — казва в ухото ми и се заглежда в мен или по-скоро през мен.

— Какво става? Защо ме гледаш така?

— Защото не ме бива в сбогуването — опитва се да се усмихне той, но не успява. — Има две неща, в които винаги се обърквам — любовта и сбогуването.

— Може би двете са свързани помежду си — казвам и стисвам устни, като се опитвам да не заплача. — Къде отиваш сега?

Искам гласът ми да е ясен и равен, въпреки че сърцето ми отказва да бие и въздухът сякаш не иска да излиза от дробовете ми. Чувствам, че умирам вътрешно.

Той свива рамене и отправя поглед към океана.

— Ще дойдеш ли пак?

— Зависи от теб — поглежда ме той. — Евър, още ли ме мразиш?

Поклащам отрицателно глава, но очите ми бягат от неговите.

— Можеш ли... да кажеш, че ме обичаш?

Обръщам глава и се заглеждам в хоризонта. Разбира се, че отговорът е „да“. Разбира се, че го обичам. Обичам го с всеки косъм на главата си, с всяка клетка от тялото си, с всяка капка кръв. Всичко в мен е любов, всяка моя мисъл е свързана с него, но просто не мога да го изрека на глас. А щом може да четете мислите ми, няма нужда да го казвам, нали? Той трябва да *знае*.

— Но е много по-хубаво, когато е казано на глас. — Протяга ръка, слага падналия на лицето ми кичур зад ухото и допира устни до

врата ми. — Когато решиш дали искаш да бъдеш безсмъртна и дали искаш да бъдеш с мен, просто ме повикай и аз *ще дойда* на мига. Не бързай. Аз имам на разположение цяла вечност. И съм достатъчно търпелив.

После бърка в джоба си и вади от там сребърната гривна с кристалната конска глава. Онази, която му върнах, по-скоро я хвърлих в лицето му на паркинга пред училището.

— Може ли? — пита и прави жест към китката ми.

Кимам мълчаливо. Гърлото ми е прекалено сухо, за да обърна езика си и да заговоря. Той закопчава гривната и взема лицето ми между дланите си. Отмества бретона ми, целува скрития под него белег и ми прелива любов и топлина, които знам, че не заслужавам. Опитвам се да се отскубна от ръцете му, но той ме задържа и казва нежно:

— Трябва да си простиш, Евър. Ти не си отговорна за това.

— Какво знаеш ти! — Прехапвам устни и ги стискам силно, до кръв.

— Знам, че се виниш за нещо, за което нямаш вина. Знам, че обичаш малката си сестра с цялото си сърце и се питаш всеки ден дали постъпваш правилно, когато я насърчаваш да те посещава. Познавам те добре, Евър. Знам всичко за теб.

Сълзите ми потичат и аз се обръщам бързо, защото не искам да плача пред него.

— Не е така. Всичко си разбрал погрешно. Аз съм една ненормалница, дето причинява зло на всеки, който се доближи до нея. И наистина заслужавам да ми се случват лоши неща.

И въртя упорито глава. Знам много добре, че не заслужавам щастие, не заслужавам и любов.

Той ме притегля към себе си, прегръдката му ме утешава и успокоява, но няма силата да промени истината.

— Трябва да тръгвам — шепне в ухото ми. — Евър, ако наистина ме обичаш, ако искаш да бъдеш с мен, трябва да приемеш това, което сме. Ако не можеш, ще те разбере.

Целувам го, притискам силно устни в неговите, очаквайки чудото. И изведнъж засиявам цялата, грейвам в прекрасна топла светлина. Неговата любов прониква в мен, расте и се разширява,

докато заеме цялото пространство в празното ми досега сърце. Запълва всяко негово кътче, всяка гънка, всяка фибра.

Отдръпвам се от него и... отварям очи. И се оказвам сама в стаята си.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Какво стана вчера? Търсихме те навсякъде, но не те открихме. Нали уж идваше към нас?

Показвам глава над завивките с долепена до ухото телефонна слушалка, ядосана, че не се сетих да измисля предварително някакво извинение. Сега съм притисната до стената и трябва да съчинявам историята в движение.

— Ами, бях... но после... абе, схвана ми се единият крак и...

— Стига, спри! — извиква Майлс. — Наистина престани с тия глупости!

— Пропуснах ли нещо? — питам весело и си запушвам ушите за мислите в главата му. Думите преминават през съзнанието ми като лентата в долния край на екрана по време на кратките новини по Си Ен Ен: *Пфу! Гадост! Защо лъже така безобразно?*

— Нищо, с изключение на факта, че Дрина изобщо не се появи. Ако питаш за мен, прекарах половината вечер да помагам на Хевън да я издирва, а другата половина да я убеждавам, че ще си изкара по-добре без нея. Накрая започнах да подозирам, че двете си ходят сериозно. Най-зловещата вечна любов, нали, Вечна Евър? Ха! Чат ли си?

Майлс обича да си прави шеги с името ми.

Хващам се за главата и изпълзявам от леглото, осъзнавайки, че днес е първият ден от много време насам, когато се събуждам без махмурлук. И въпреки че го отчитам като добро начало, това не променя факта, че се чувствам ужасно.

— Е, какво ще правим? Искаш ли малко шопинг терапия? Да напазаруваме за Коледа?

— Не мога. Все още съм наказана — казвам, отварям скрина и започвам да ровя из тениските си. Спирам се на онази, която Деймън ми купи от „Дисниленд“, преди всичко да се промени и от смахнат животът ми да стане изключително смахнат.

— И докога?

— Не знам.

Оставям телефона на скрина, връщам Мики Маус в чекмеджето и навличам една лимоненожълта блуза с качулка. Всъщност няма значение докога Сабин ще ме държи вкъщи. Ако искам да изляза, ще изляза. Трябва само да се върна преди нея. Не е лесно да наложиш домашен арест на медиум. Но това ми осигурява отлично извинение да си стоя, да си кротувам и да се крия от всякакви случайни енергии. Това е единствената причина да не протестирам срещу наказанието.

Вземам отново слушалката, точно навреме, за да чуя думите на Майлс:

— Окей, обади ми се, когато те освободят.

Обувам първите попаднали пред очите ми дънки и сядам зад бюрото. И въпреки че главата ми тупти, очите ми горят и ръцете ми треперят, съм твърдо решена да изкарам деня без помощта на алкохол, Деймън или забежки до астралните полета.

Трябваше снощи да бъда по-настойтелна и да накарам Деймън да ми покаже как да се предпазвам. Защо решенията сякаш винаги опират до Ава?

Сабин чука лекичко на вратата и влиза. Лицето ѝ е бледо и измъчено, очите — зачервени, а аурата ѝ е сива и мътна. Веднага разбирам, че всичко е заради Джеф. Най-после е разбрала каква планина от лъжи е той. Изведнъж ме пробожда чувството на вина. Можех да ѝ разкрия всичко от самото начало и да ѝ спестя сърдечната болка. Можех, ако не бях мислила толкова много за себе си и толкова малко за нея.

— Евър — пристъпва към мен тя, — мисля си за твоето наказание. Не ми е много приятно да ти налагам ограничения, а и ти си вече достатъчно голяма. Затова мисля, че мога да се отнасям с теб като с равна, така че...

Така че ти отменям наказанието, завършвам изречението ѝ наум. Но когато осъзнавам, че тя все още вярва, че проблемите ми са свързани с мъката от загубата на родителите ми, пламвам от срам.

— ... ти отменям наказанието — усмихва се тъжно Сабин и аз се усмихвам, но вътрешно знам, че не заслужавам такъв жест. — Но искам да знам дали не си размислила по въпроса да споделиш с някого. Знаем една терапия...

Тръскам енергично глава, преди да е завършила мисълта си. Знам, че го прави за мое добро, но не искам и няма да участвам в това. Сабин тръгва към вратата, но изненадващо за мен аз я спирам с думите:

— Искаш ли довечера да излезем на вечеря?

Тя ме поглежда объркано, изненадана от предложението ми.

— Вместо терапия — ухилвам се приятелски, без да знам как ще издържа цялата вечер в едно от онези големи и претъпкани с хора помещения, но ми се ще да похарча малко от спечелените на хиподрума пари и да я почерпя.

— Чудесна идея — усмихва се тя и почуква с юмрук по стената. — Ще си бъда вкъщи към седем.

В мига, когато чувам външната врата да се затваря и езичето на бравата да прищраква, Райли скача на рамото ми и изкрещява в ухото ми:

— Евър! Евър! Виждаш ли ме?

Едва не си удрям главата в тавана от уплаха.

— Божичко, Райли, изкара ми акъла! Защо крещиш така? — скарвам ѝ се и в същото време се кося, че я посрещам на нож, въпреки че не съм на себе си от радост, че я виждам отново.

Тя килва немирно главата си на една страна и скача на леглото.

— За твое сведение, опитвам се да се свържа с теб от дни. Реших, че си загубила способността си да ме виждаш и полудях от тревога.

— Да, наистина бях изгубила способностите си. Защото започнах да пия... много. И ме изгониха от училище. Стана такава бъркотия... — клатя засрамено глава.

— Знам — кима тя и добива угрижен вид. — Наблюдавах те през цялото време. Подскачах нагоре-надолу пред теб, крещях, пицях и плясках с ръце, какво ли не правих, но ти беше прекалено пияна, за да ме видиш. Помниш ли веднъж, когато бутилката изхвъркна от ръцете ти?

Тя се усмихва и ми прави реверанс.

— Бях аз. И трябва да ми благодариш, че не я излях върху главата ти. Кажу какво стана?

Свеждам поглед от неудобство. Разбирам, че трябва да ѝ дам някакво смислено обяснение, за да я освободя от безпокойството ѝ за

мен, но не знам откъде да започна.

— Виж, Райли, цялата тази енергия, която поемам непрекъснато... изведнъж стана непоносима за мен. Просто не издържах повече. И когато разбрах, че алкохолът ме предпазва, реших да го използвам, за да дам почивка на съзнанието си. Не можех да търпя повече.

— А сега как си?

— Сега... — Поглеждам я несигурно. — Сега съм точно там, откъдето започнах. Трезва и нещастна.

Последното го казвам със смях, но си е самата истина.

— Евър... — запъва се Райли, поглежда настрани и продължава някак виновно: — Не се сърди, но мисля, че трябва да се обадиш на Ава.

Отварям уста да протестирам, но тя вдига ръка и ме възпира:

— Моля те, изслушай ме. Аз сериозно мисля, че тя може да ти помогне. *Знам*, че може да ти помогне. И се опитва да го направи, но ти не ѝ позволяваш. Обаче сега, предполагам, че вече ти се изясни и на теб. Ти просто нямаш друг избор. Или ще продължиш да пиеш и да се криеш в тази стая до края на живота си, или ще отидеш и ще я изслушаш. Друг начин няма.

Поклащам глава въпреки болката и отвърщам:

— Слушай, знам, че си влюбена в нея. Какво да направя, това си е твое решение. Но не замесвай и мен, просто... просто ме остави на мира, съгласна ли си?

— Грещиш, Евър — поглежда ме сериозно Райли. — Ава може да ти помогне. Какво ти коства да ѝ се обадиш веднъж?

Оставам загледана в пода. Кракът ми почуква нервно по таблата на леглото. Според мен единственото нещо, което може да направи Ава, е да вгорчи още повече живота ми. Когато най-сетне вдигам глава, забелязвам, че Райли е сменила костюмите от Хелоуин с дънки, тениска и хубави маратонки. Сега прилича на нормално дванайсетгодишно момиче, но е станала безплътна, на практика мога да виждам през нея.

— Какво стана с Деймън, когато отиде в дома му? И още ли сте заедно? — пита ме тя.

Но на мен не ми се говори за Деймън, не знам дори откъде да започна. Освен това осъзнавам, че ме пита само за да отклони

вниманието ми от своята безплътност.

— Какво става с теб? — питам на свой ред, обзета от паника. —
Защо избледняваш?

Тя ме поглежда и казва тихо:

— Не ми остана много време.

— Какво искаш да кажеш с това „Не ми остана много време“?
Ще дойдеш пак, *нали*? — извиквам извън себе си от страх, когато тя ми
маха с ръка и изчезва от погледа ми, а на мястото, където е седяла
допреди миг, виждам смачканата на топка визитка на Ава.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Още преди да свия към алеята пред дома ѝ, тя е вече на входа и ме чака.

Или наистина е ясновидка, или се е залостила там веднага след като се уговорихме.

Но когато виждам загриженото ѝ лице, ме хваща срам за лошите помисли.

— Добре дошла, Евър — посреща ме с усмивка Ава и ме превежда през стълбите към една чудесно подредена всекидневна.

Оглеждам се наоколо, виждам снимките на стената, книгите на малката масичка, дивана и столовете и не мога да прикрия изненадата си от напълно нормалната обстановка.

— А ти какво очакваше, лилави стени и кристални топки? — засмива се тя и ме води към малка слънчева кухня с бежова теракота, с излъскани до блясък плотове и прекрасен небесносин таван.

— Ще направя чай — кани ме да седна тя и слага чайник с вода на печката.

Наблюдавам я как се суети около мен, поднася чиния с бисквити, налива две чаши с готовия чай и най-после сяда на стола срещу мен.

— Ъ-ъ, съжалявам, че се държах така грубо преди... — мънкам и се ядосвам на себе си, когато осъзнавам колко глупаво звучи това.

Но Ава се усмихва, слага ръка върху моята и в мига, когато ме докосва, главата ми се прояснява и започвам да дишам нормално.

— Радвам се, че дойде. Тревожех се за теб — казва мило тя.

Забивам поглед в лимоненожълтата покривка и не знам откъде да започна.

Но тя ми се притичва на помощ:

— Видя ли се с Райли?

Въпросът ѝ ме стряска. Не мога да повярвам, че се залавя директно с въпроса за сестра ми.

— Да — казвам след дълга пауза. — И за твое сведение никак не изглежда добре.

Стискам устни и поглеждам през прозореца, убедена, че тя е отговорна по някакъв начин за състоянието на Райли.

Ава отговаря с весел смях. Можете ли да си представите? Със смях?

— Повярвай ми, тя е много добре — кима за по-голяма убедителност и отпива от чая.

— Да ти повярвам ли? — Поглеждам я изумено, но тя не се стряска от думите ми, оставя спокойно чашата върху чинийката и отхапва деликатно от бисквитата си, което съвсем ме изкарва от равновесие. — Защо да ти вярвам? Нали ти й проми мозъка с твоите брътвежи? Ти я убеди да си тръгне от мен — извиквам в лицето ѝ и съжалявам стократно, че съм дошла. Каква колосална грешка!

— Евър, разбирам, че си разстроена. Знам, че тя ти липсва, но замисляла ли си се някога какво ѝ коства на нея това? Какво пожертва, за да бъде с теб?

Отново поглеждам през прозореца и спирам поглед на малка статуя на Буда зад фонтана, заобиколена от красиви палмови дървета. Търся подходящ отговор, но всички ми се виждат глупави.

— Райли се отказа от вечността заради теб.

— О, моля те — извъртам очи. — Друго да не е, ама поне разполага с цялото време на света.

— Говоря за нещо *повече*.

— И какво е това повече? — кривя устни и ми се ще да запратя тази бисквита в стената и да се махна веднага от тук. Ава е една смахната жена, мошеничка, която си придава важност, като говори толкова авторитетно за тези неясни неща.

— Да бъде тук с теб означава да не може да бъде с тях.

— Кои „тях“?

— Майка ти, баща ти и Жълтурко — поглежда ме право в очите. Пръстът ѝ обикаля разсеяно по ръба на чашата.

— Ти откъде знаеш за...

— Ох, моля те. Мислех, че вече сме изяснили това — продължава да ме гледа в очите тя.

— Това са глупости... — измънквам и отмествам поглед. Чудя се какво харесва Райли в тая жена.

— Наистина ли мислиш така? — пита тя, отмахва назад буйната си коса и открива гладко и спокойно чело без нито една бръчица.

— Добре, нека те попитам нещо. Като знаеш толкова много, можеш ли да ми кажеш къде ходи Райли, когато не е с мен? Поглеждам я победоносно и си мисля: *Хайде да те видим сега.*

— Броди. — Вдига чашката към устните си Ава.

— Броди ли? Ха! — изсмивам се пренебрежително. Как го измисли само!

— Няма друг избор, след като е решила да бъде с теб.

Заглеждам се през прозореца. Изведнъж започвам да се задушavam, но веднага си повтарям няколко пъти, че това просто не може да е истина.

— Райли не премина моста.

— Грещиш, видях я с очите си. Видях я да ми маха с ръка за сбогом, после и другите ми махнаха. Знам го по-добре от теб, *нали бях там?*

— Не се съмнявам в думите ти, Евър, само казвам, че Райли не е преминала *от другата страна*. Спряла е на сред път и се е върнала обратно да те търси.

— Не, грещиш — повтарям упорито. — Изобщо не е вярно!

Сърцето ми забързва, когато в главата ми изниква онзи последен момент, усмивките, махането с ръка и после... и после нищо, те изчезнаха, а аз започнах да се боря, да моля и да плача, защото исках да остана тук. Те заминаха, а аз останах. И вината за това е изцяло моя. Трябваше да отида с тях. Да се махна оттук заедно с цялото вселило се в мен зло.

— Райли се върна в последния момент — продължава уверено тя. — Когато никой не е гледал. Родителите ти и Жълтурко вече са били на другия бряг. Тя самата ми каза. Повярвай, Евър, толкова много сме разговаряли с нея за това. Вашите са се преселили, ти се върна към живота, а Райли е останала по средата. И сега броди около теб, мен, старите ви съседи и приятели и няколко холивудски знаменитости — завършва с усмивка.

— Ти знаеш за това? — отварям широко очи.

— Това е напълно естествено за прикованите към земята същества, въпреки че по правило доста бързо се отегчават от звездната суета.

— Прикованите към земята какво?

— Същества, духове, призраци, както щеш ги наречи. Те са съвсем различни от онези, които веднъж са преминали отвъд.

— Искаш да кажеш, че Райли е... вързана за мен?

Тя кима и ме поглежда загрижено.

— Трябва да я пуснеш да си иде.

Тръсвам глава и си мисля: *Това едва ли зависи от мен.*

— Тя и без това почти си е отишла. Напоследък все я няма. — Поглеждам я злобно, сякаш тя е виновна за това. И може би наистина е виновна.

— Трябва да ѝ дадеш благословията си. Да я убедиш, че всичко е наред и че можеш без нея.

— Слушай — започвам, уморена от този чудат разговор и възмутена, че се бърка в работите ми, — дойдох тук да търся помощ. Не искам да слушам за това. Щом Райли иска да остане тук, тогава добре, то си е нейна работа. Може да е само на дванайсет, но това не значи, че аз мога да ѝ заповядвам какво да прави. Тя е голям инат, да знаеш.

— Хм, чудя се дали не е семейна черта — отпива от чая си тя и ме поглежда многозначително.

И макар да се усмихва и да се опитва да се шегува, аз оставам все така наежена.

— Ако не искаш да ми помогнеш, просто ми кажи — казвам и ставам рязко от стола. Очите ми плуват в сълзи, ръцете ми се разтреперват, а главата ми отново започва да тупти. Въпреки това съм готова да си тръгна веднага, защото си спомням думите на татко за разковничето при преговорите: Трябва да можеш да си тръгнеш, ако се налага, няма значение за какво става дума.

Тя се заглежда в мен, после въздъхва и ме кани с жест отново да седна.

— Както искаш. Ето какво трябва да правиш...

Когато приключваме и Ава ме изпраща до вратата, не мога да сдържа изненадата си, когато виждам, че слънцето вече се е скрило. Значи съм прекарала тук много повече време, отколкото си мислех. Изслушах всичко за медитацията, дори пробвах веднъж. Научих се да се предпазвам и да създавам свой ментален щит. И въпреки че срещата

ни започна зле, особено когато стана въпрос за Райли, всъщност не съжалявам, че дойдох. За пръв път се почувствах напълно нормална без помощта на алкохола или на Деймън.

Благодаря ѝ отново и тръгвам към колата. Отварям вратата и с единия крак съм вътре, когато я чувам да вика след мен:

— Евър!

Обръщам се и виждам около нея единствено меката жълтеникава светлина от антрето. Щитът ми пречи да видя аурата ѝ.

— Трябва да те науча как да сваляш щита. Не се изненадвай, ако всичко това започне да ти липсва.

Бяхме говорили за това. И неведнъж. Но аз вече съм решила и няма връщане назад. Казвам „здравей“ на нормалния живот и „сбогом“ на безсмъртието, на Деймън и на Съмърленд, на психичните феномени и всичко, свързано с тях. Толкова. През цялото време от катастрофата насам съм мечтала само за това — да стана отново нормално момиче. Сега искам да се насладя напълно на новото си старо „аз“.

Поклащам отрицателно глава и пъхам ключа в стартера.

— Евър, моля те, помисли си още веднъж върху думите ми. Може би грешиш. Не бива да обръщаш гръб на този човек.

— За кого говориш? — питам припряно, защото бързам да се прибера вкъщи и да започна живота си още веднъж отново.

Но тя се усмихва и казва:

— Мисля, че се досещаш и сама.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Освободена от наказания и от ясновидски способности, през следващите няколко дни се мотая из града с Майлс и Хевън, пия кафе с тях, обикалям из магазините, ходя на кино, разхождам се из центъра, присъствам на репетициите им, нетърпелива да наваксам с нормалните неща в живота. И когато на сутринта на Коледа Райли се появява отново, тихичко благодаря, че все още мога да я видя.

— Хей, чакай малко! — Застава на вратата ми точно когато се каня да сляза долу. — Няма начин да си отвориш подаръците без мен.

Усмивва се и образът ѝ е толкова ясен и плътен, че си отдъхвам доволно. Няма дори и капчица избледняване.

— Искаш ли да ти подсказа? — усмивва се хитро тя. — Само да ти намекна какво има под коледното дърво?

— В никакъв случай! — засмивам се аз. — Нека този път да е изненада.

Гледам я как застава в средата на стаята и прави няколко салта и сърцето ми прелива от радост.

— Като говорим за изненада — кикоти се тя, — Джеф купи пръстен на Сабин. Можеш ли да си представиш? Излезе от дома на майка си, нанесе се в самостоятелно жилище и сега моли леля да започнат всичко отначало.

— Наистина ли? — учудвам се, докато оглеждам избелелите ѝ дънки и няколкото броя тениски на етажи. Какво облекчение, че вече не ходи с филмови костюми и не копира моето облекло.

— Наистина — кима тя. — И Сабин ще му върне пръстена. Поне така мисля от това, което видях. Но да не бързаме, тя все още не го е получила, така че ще почакаме малко за развързката. А ти как си? Все още ли чуваш мислите на хората?

— А ти все още ли шпионираш знаменитостите? — засичам я аз. Райли нацупва устни и върти очи.

— С това е приключено. Реших да съхраня невинността си, което е невъзможно в Холивуд. Плюс това започна да ми доскучава. Едно и

също — пазаруване, преяждане, преливане, последвани от период на възстановяване. Изкъпване, избърсване и после всичко започва отначало.

Засмивам се с глас. Колко много ми се иска да я прегърна! Но не искам да пробвам, страх ме е да не се разпадне.

— Какво гледаш? — пита тя.

— Теб — усмихвам ѝ се с любов.

— И?

— Много се радвам, че си тук. И че все още мога да те виждам. Страхувах се, че съм изгубила тази способност, след като Ава ми помогна да си изградя предпазен щит.

— Ако трябва да съм честна, наистина си изгубила способностите си. Трябваше да вложи цялата си енергия, за да можеш да ме видиш. Всъщност използвах и малко от твоята. Не усещаш ли умора?

— Малко — свивам рамене, — но мисля, че е нормално. Нали току-що се събудих?

— Това няма значение — клати тя глава. — Както и да е.

— Хей, Райли. — Поглеждам я любопитно. — Още ли посещаваш Ава?

— Не — отвърща тя. — Вече нямам нужда от нея. Сега побързай. Нямам търпение да видя физиономията ти, когато отвориш новия си айфон. Ох! Издадох се!

Слага ръце на устата си и се киска, после прави една крачка назад и изчезва през затворената врата.

— Ще останеш ли? — излизам след нея по традиционния начин. И добавям тихо: — Не е нужно да си тръгваш. Или да ходиш на друго място.

Тя скача на парапета и се спуска надолу. Докато се пързая, обръща глава към мен и казва:

— Не. Край на скитането.

Сабин върна пръстена на Джеф, аз получих своя айфон, а Райли започна отново да ме посещава всеки ден, дори да идва с мен в училище. Майлс тръгна с един от танцьорите в „Лак за коса“. Хевън боядиса косата си тъмнокафява, захвърли всичко готическо, започна дълга и болезнена процедура по премахването на онази татуировка, изгори всички дрехи в стил „Дрина“ и се влюби в „емо“ модата.

Старата година си замина и новата дойде с малко парти у нас, включващо газирани ябълков сок за мен (бях официално отписана от списъка за алкохола), контрабандно шампанско за компанията и среднощно джакузи за всички — правихме всичко, което обикновено се прави в новогодишната нощ. Макар и банално, беше забавно. Стейша и Онър продължават да ме гледат накриво, дори още по-накриво, след като започнах да се обличам модерно. Господин Робинс започна нов живот (без жена си и дъщеря си), госпожа Мачадо все още потръпва, когато спре поглед на картините ми. Всичко останало е Деймън.

Той запълва всяка празнина в мен, споява всичките ми отделни мисли и чувства и като хоросан между тухлите ме държи цяла и здрава. Деймън е във всяка моя мисъл, в шампоана ми, в пастата за зъби, в храната, във филмите, които гледам, във всяка песен и във всяко мехурче в джакузито. Не го оставям да излезе от ума ми, утешавам се с мисълта, че така е винаги с мен, въпреки че е някъде там...

Майлс и Хевън са щастливци, защото посрещат Свети Валентин влюбени, макар и не един в друг. На самия празник се събираме и обядваме заедно, както всеки ден, но този път усещам, че си дъвча сандвича сама. И двамата са забили глави в миникомпютрите си и просто не ме забелязват, а моят айфон лежи безмълвен на масата до мен.

— Боже, колко е забавен! А да знаете колко е умен само! — възкликва Майлс за милионен път и си се смее сам, докато пише остроумния си отговор.

— Олеле, Джош току-що ми прехвърли цял тон с песни! Боже, с какво съм заслужила такова щастие? — мълви Хевън и трака по клавиатурата.

И въпреки че се радвам за тях и съм щастлива с тяхното щастие, мисля само за шестия час по изобразително изкуство.

Не точно за него, а търся варианти някак си да го пропусна. Защото днес Бей Вю празнува не само Свети Валентин, но и Деня на сърдечните тайни. Днес онези големи червени сърца с прикрепена към тях любовна бележка, които влюбените са изпращали на своите

момчета и момичета в продължение на цяла седмица, ще бъдат доставени на получателите си. Майлс и Хевън очакват с нетърпение своите, въпреки че няма да се срещнат лично с гаджетата си. За мен остава надеждата да избутам някак си този ден цяла и невредима.

И въпреки че откакто захвърлих качулките, айпода и тъмните очила, интересът на момчетата към мен се повиши десетократно, това не ме радва особено, защото не се интересувам от никого. В това училище (и на тази планета) никой не може да се сравнява с Деймън. Никой. Просто не е възможно. И поне засега нямам намерение да занижавам критериите си.

Когато звънецът за шестия час бие, ставам и влизам в клас. Бягането от час, както и пиенето, вече са минало. Преглъщам и тръгвам към статива си, а мозъкът ми вече работи върху новата ни задача — да имитираме стила на някакъв „изъм“ по наш избор. Така се случи, че избрах кубизма. Отново направих грешка. Реших, че ще е лесно, но се оказа, че не е. Дори е много трудно.

Докато работя, усещам някакво движение зад гърба си и се обръщам. Виждам го пред себе си с голямо червено сърце в ръка и се връщам отново към работата си, приемайки, че от много мислене, вече започвам да го виждам навсякъде. Затова, когато ме потупва по рамото, дори не си правя труда да се обърна. Само клатя глава и казвам:

— Сгрешил си момичето.

Той измърморва нещо под носа си и пита:

— Нали ти се казваш Евър?

Кимам, но не се обръщам.

— Тогава вземи сърцето си, защото трябва да изчезна оттук, преди да е бил звънецът.

Хвърля сърцето към мен и се скрива зад вратата. Оставям въглена, отварям картичката и прочитам:

„Мисля за теб.

Винаги.

Деймън“.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тичам до вратата, отключвам и вземам стъпалата до стаята си по две. Нямам търпение да покажа на Райли валентинката, която стопли сърцето ми, накара слънцето да блести по-ярко, птиците да запеят по-силно. Превърна деня ми в празник, въпреки че не признавам дори и пред себе си, че имам нещо общо с подателя.

Секунди преди да се обърне към мен я виждам да седи самотно на дивана и нещо в погледа ѝ, в дребната прегърбена фигура, ме кара да си спомня думите на Ава — че съм казала „сбогом“ не, на когото трябва. В същия миг съдържанието на стомаха ми се надига към гърлото.

— Здравсти. — Забелязва ме тя и грейва в усмивка. — Няма да повярваш какво гледах току-що при Опра. Едно куче няма предни крака, но въпреки това...

Пускам раницата на земята и сядам до нея. Вземам ѝ дистанционното и изключвам звука.

— Какво ти става? — чумери се тя. — Това е едно от любимите ѝ предавания.

— Какво правиш тук?

— Ами... излежавам се на дивана, чакам те да се върнеш от училище... — Изведнъж се ядосва на собствените си думи, скръства ръце пред гърдите си и млъква.

— Не, питам те защо си тук. Защо не си на друго място?

Тя се нацупва и забива поглед в телевизора. Явно Опра е много по-интересна от мен, защото дори не примигва.

— Защо не си с мама и татко? И с Жълтурко?

Долната ѝ устна започва да трепери. Отначало потръпва съвсем леко, но после се разтреперва силно, изкривява се и ме кара да се чувствам толкова зле, че вадя с мъка думите от устата си.

— Райли! — Преглъщам тежко и продължавам. — Мисля, че не бива да идваш повече тук.

— Гониш ли ме? — Скача тя на крака и ме поглежда възмутено.

— Не, нищо подобно. Просто...

— Не можеш да ми забраниш! Мога да правя, каквото си искам. Не можеш да ме спреш. — Тръгва из стаята тя и започва нервно да мери разстоянието с крачки.

— Знам това — казвам тихо. — Но не искам и да те окуражавам.

Райли се връща при дивана, скръства отново ръце и със свити устни започва да клати крака напред–назад, както прави, когато е ядосана, обидена или разстроена. Или и трите заедно.

— Разбираш ли... Известно време те нямаше, беше заета с нещо друго. И когато се върна, изглеждаше много щастлива и спокойна. Но сега отново си тук, и то непрекъснато, и аз подозирам, че е заради мен. При това не в най-доброто си настроение. Виж, признавам, че ще ми е много мъчно, ако не те виждам около себе си, но за мен е по-важно ти да си щастлива. Да надничаш по къщите на бившите ни съседи, да гледаш Опра и да ме чакаш по цял ден — не мисля, че това е най-добрият начин човек да прекарва времето си, нали?

Спирам и си поемам дълбоко въздух. Никак не ми се ще да продължавам, но знам, че трябва.

— Да бъда с теб се превърна в част от ежедневието ми, но не мога да спра да си мисля, че сигурно има място, където ще се чувстваш по-добре.

Виждам с тревога как продължава да се взира в екрана, защото не иска да ме погледне, и сърцето ми се къса от жал. След дълга пауза Райли нарушава мълчанието:

— Ако искаш да знаеш, аз съм много щастлива. И съм си много добре точно тук, където съм. Понякога живея тук, понякога отивам на друго място. То се нарича Съмърленд и е приказно красиво, в случай че си забравила. — Поглежда ме с крайчеца на окото си.

Кимам мълчаливо. Помня го и още как!

Тя се изляга на възглавниците и кръстосва крака.

— Живея в двата най-красиви свята в целия космос. Тогава какъв е проблемът?

Но аз не ѝ позволявам да ме заблуди с аргументите си, защото знам, че ѝ говоря за правилния начин. Единственият начин.

— *Проблемът е*, че има и друго място, още по-красиво и добро. *Едно място*, където са мама, татко и Жълтурко и те чакат...

— Слушай ме, Евър — прекъсва ме тя. — Знам, мислиш си, че съм тук, защото исках да стана на тринайсет и понеже това няма да се случи, сега живея вместо теб. Да, може би има известна истина в това, но дали веднъж през цялото това време ти се е случвало да спреш за малко и да се замислиш, че може би съм тук, защото не мога да понеса мисълта, че ще те напусна?

Поглежда ме крадешком, миглите ѝ мигат бързо, за да не дадат възможност на сълзите да потекат. Поемам дъх, за да ѝ отговоря, но тя ме спира с жест и продължава:

— Отначало тръгнах след тях, защото те са ми родители и си мислех, че така е редно, но после видях, че те няма зад нас, и се върнах да те потърся. Когато стигнах до онова място, теб вече те нямаше. Не успях да открия и моста и просто заседнах. Но после се запознах с хора, които бяха там от години, макар че при нас времето няма значение. Те ме разведоха наоколо, показаха ми това-онова и...

— Райли — започвам, но тя отново ме прекъсва:

— Както знаеш, видях се с мама и татко и те са добре. Всъщност са много повече от добре. *Те са щастливи.* И Жълтурко също. И се надяват да спреш непрекъснато да се обвиняваш. Те могат да те виждат и знаят всичко. Но ти го знаеш, нали? Само че ти не можеш. Не можеш да виждаш онези, които са преминали моста, а само такива като мен.

Но мен тези подробности не ме вълнуват. Какво ме интересува кого мога да виждам и кого не? Спряла съм до онази част, където ми казва, че ме молят да не се обвинявам. Разбирам отлично, че се опитват да бъдат мили, да ме пощадят, да ме освободят от чувството за вина. Но истината е една. Аз и само аз съм виновна за катастрофата. Ако не бях накарала татко да се върнем, защото си бях забравила онази глупава блуза, която получих, когато влязох в отбора на мажоретките, никога нямаше да се окажем на онзи път и по същото време, когато проклетата сърна излезе на пътя и притича точно пред колата. Татко се опита да избегне удара, завъртя волана и колата полетя надолу из дефилето, заби се в онова дърво и всички загинаха. Освен мен.

Вината е моя.

Цялата вина.

Само моя.

Но Райли клати глава и крещи:

— Ако някой има вина, тя е на татко, защото всеки знае, че не бива да отбиваш от пътя заради животно. Трябва просто да го удариш и да продължиш. Но и двете сме наясно, че той никога не би постъпил така. Какво направи той? Опита се да спаси всички, но спаси само сърната. Не, всъщност вината е на сърната. Какво прави на пътя, когато си има на разположение прекрасна гора? А може пък да е виновен парапетът на пътя, защото е направен от слаб материал и позволи да изхвърчим от платното. Или не, по-скоро е на автомобилната компания, защото спирачките и гумите на колата бяха скапани. Или пък... — Замлъква и ме поглежда. — Разбра ли сега? *Никой* няма вина. Просто се случи. Сигурно е трябвало да стане.

Гълтам сълзите си и ми се ще да ѝ повярвам. Но не мога. Аз знам по-добре от нея. Знам истината.

— Ние всички знаем истината и я приемаме. Твой ред е да я приемеш и ти. Но вероятно още не ти е дошло времето.

Не, вашето време беше и моето време. Но Деймън излъга съдбата и аз продължих.

Преглъщам бузата в гърлото и се заглеждам в телевизионния екран. Опра е свършила и програмата продължава с поредния сериал.

— Помниш ли онзи път, когато изглеждах прозрачна? — пита тихо Райли. — Тогава бях почти готова да премина отгатък. С всеки ден пропълзвавах все по-близо до другия край на моста. И точно когато бях готова да престъпя границата, нещо ми напомни, че имаш нужда от мен. И не намерих сили да те оставя. Все още не мога да се реша. Аз също. Толкова много искам да остане! Но след като ѝ отнех живота, не мога да ѝ отнема и това, което трябва да преживее след смъртта.

— Райли, време е да си отидеш — прошепвам тихо с надеждата да не ме чуе. Но след като веднъж е излязло от устата ми, вече знам, че трябва да продължа. Знам, че постъпвам правилно. Затова повтарям думите си високо и уверено, макар все още да не мога да повярвам, че го казвам: — Мисля, че трябва да си отидеш.

Тя става от дивана и ме поглежда с големи и тъжни очи. Бузите ѝ са мокри от сълзи. Но аз не спирам, бързам да ѝ кажа нещо мило:

— Нямах представа колко много ми помогна. Не знам как щях да се справя без теб. В продължение на една година ти беше единствената причина сутрин да ставам и да продължавам напред. Но

сега съм добре и знам, че трябва да... — спирам, гласът ми секва от сълзите.

— Мама ми каза, че един ден ще ме пуснеш да си отида — усмихва се тъжно тя.

Поглеждам я и вдигам въпросително вежди. Не разбирам какво означават думите ѝ.

— Мама ми каза: „Един ден сестра ти ще порасне и ще разбере как трябва да постъпи.“

Двете се поглеждаме и избухваме в смях. Смеем се с глас на абсурдната ситуация. Смеем се на мама, която обичаше да казва: *Един ден ще пораснеш и...* така нататък. Смеем се, за да освободим натрупалото се в нас напрежение и болката от раздялата. Смеем се, защото изглежда дяволски забавно да го правим.

Когато смехът ни затихва, я поглеждам и питам с надежда:

— Нали ще наминаваш от време на време?

Тя поклаща глава.

— Да, но ти сигурно няма да ме виждаш, след като не можеш да видиш мама и татко.

— Ами в Съмърленд? Не можем ли да се срещаме там? — питам и вече съм готова да отида отново при Ава и да я помоля да ме научи да свалям щита. Но само за да се виждам с Райли, за нищо друго.

— Не съм сигурна — свива рамене тя. — Но ти обещавам да ти изпратя някакъв знак, нещо, от което да разбереш, че съм аз и че съм добре.

— Но какво? — паникьосвам се, когато виждам, че започва да избледнява. Не очаквах всичко да стане толкова бързо. — И как ще разбере? Как да съм сигурна, че ще е от теб?

— Бъди спокойна, ще разбереш — усмихва ми се тя, маха с ръка и се разтапя във въздуха.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В мига, когато Райли си отива, се хвърлям на дивана и заплаквам с глас. Знам, че постъпих правилно, но сърцето ми се къса от мъка. Оставам известно време там, свита на малка стегната топка и си повтарям наум всичко, което тя каза за катастрофата. За това, че вината не е моя. Много ми се иска да ѝ повярвам, но истината е друга. Четирите ми най-близки същества загинаха заради мен.

И всичко заради някаква си скапана синя блуза с щампа на отбора на мажоретките.

— Ще ти купя друга — каза татко, когато небесносините ни очи, еднакви като две капки вода, се срещнаха в огледалото за обратно виждане. — Ако се върнем, ще попаднем в задръстването.

— Но тя ми е любимата — захленчих аз. — Подариха ми я на състезанието за мажоретките. Такава не можеш да купиш в магазина.

И започнах да потупвам нервно с крак, сигурна, че в крайна сметка ще стане моето.

— Толкова ли не можеш без нея?

Кимнах и се усмигнах на себе си, когато той въздъхна и направи обратен завой. И в момента, когато отново вдигна очи към огледалото, на пътя се появи онази ужасна сърна.

Как да повярвам на Райли? Не мога да си затворя очите за истината. И никога няма да мога.

Избърсвам сълзите си и си припомням думите на Ава. Ако Райли е човекът, на когото трябва да кажа „сбогом“, значи съм сгрещила с Деймън.

Несъзнателно търся с очи голямото, оставено на масата червено сърце и трепвам, когато виждам, че се е превърнало в червено лале.

Огромно аленочервено лале.

Изтичвам в стаята си, слагам лаптопа на леглото и влизам в интернет. Търся значението на различните цветя, преглеждам статия след статия, докато намирам:

— През деветнайсети век хората често разговаряли чрез цветята, тъй като всяко цвете съдържа в себе си различно послание. Ето някои от най-разпространените цветя и тяхното значение.

Тръгвам с мишката по подредения в азбучен ред списък, намирам „лале“ и прочитам с разтуптяно сърце:

Червено лале — безсмъртна любов.

После, просто от любопитство, намирам „роза“ и се заливам от смях, когато прочитам:

Бяла розова пъпка — *сърцето ти не познава любовта, затова няма да я намери.*

И чак сега разбирам, че ме е изпитвал. През цялото време. Поднесъл ми е истината с езика на цветята, защото не е знаел как ще реагирам, дали ще я приема, или ще му обърна гръб. Флиртувал е със Стейша, за да може да влезе в мислите ми и да разбере дали ревнувам, дали ме е грижа за него. А аз така умело заблуждавах себе си за всичко ставащо и отричах чувствата си, че обърках и двамата.

И въпреки че не ми харесва подходът му, трябва да си призная, че имаше ефект. Искам да го видя отново. Трябва само да изрека онези думи на глас и той ще се появи. За да му кажа истината. А тя е, че го обичам. Влюбих се безумно още в мига, когато го видях. Обичам го, въпреки че се кълнях в обратното. Повече не мога да го отричам. И въпреки че не съм много убедена в онази работа с безсмъртието, не мога да отрека, че преживяването в Съмърленд беше просто невероятно. Освен това, ако Райли е права, че всеки си има съдба, то тогава може би съдбата наистина иска да сме заедно?

Затварям очи и си представям допира на топлото тяло на Деймън, усещам го притиснато до моето, чувам сладкия шепот в ухото ми, устните му върху кожата ми, тръпката от докосването на устните му върху моите. Задържам този образ в мен, съхранявам чувството за споделена любов, спомена за онази божествена целувка на Хелюин и прошепвам думите, които пазех дълбоко в сърцето си през цялото време, защото ме беше страх да ги изрека. Онези думи, които ще ми го върнат.

Казвам ги веднъж, после ги повтарям пак и пак. Гласът ми се извисява и скоро гръмва из цялата къща.

Но когато отварям очи, отново съм сама.

И разбирам, че съм чакала прекалено дълго.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Слизам долу да потърся сладолед във фризера. Не съм убедена, че един голям ванилов „Бос“ с бадеми ще излекува разбитото ми сърце, но се надявам поне да го утеши. С едната ръка изваждам кутията, с другата грабвам лъжица от сушилката. Но всичко полита към пода, когато чувам зад себе си познатия глас:

— Колко трогателно, Евър! Просто ще ме разплачеш.

Поглеждам към сладоледа, после вдигам бавно очи и виждам кръстосаните крака на Дрина, изящните ръце и безукорния ѝ тоалет — една прекрасна лейди, седнала на масата за закуска в дома ми.

— Колко беше сладка, докато викаше Деймън. И онази любовна сцена, която преживя наум! — засмива се тя, но погледът ѝ е студен като лед. — О, да, все още мога да виждам какво става в главата ти, малката. Колкото до твоя щит, съжалявам, че трябва да го чуеш, но той е по-тънък и от Плащаницата на Исус в Торино. — Клати глава в престорено съчувствие, после става сериозна: — Много добре знаеш, че не мога да позволя това да се случи. Както вече си разбрала, моята работа е да те унищожавам и за твоя изненада все още мога.

Слушам я и се старая да дишам бавно и дълбоко, за да прочистя ума си от всички изобличаващи мисли, защото знам, че ще ги използва срещу мен. Но да се опитваш да прочистиш мислите си, е като да кажеш на някого да не мисли за слонове. Още не си го изрекъл и главата му се изпълва с мисли за тях.

— Слонове? Наистина ли? — изпъшква тя и надава нисък страховит звук, от който настръхвам. — Боже мой, така и не мога да си обясня какво вижда той в теб!

Оглежда ме от глава до пети и гърчи устни от отвращение.

— Със сигурност не е интелектът ти, нито остроумието, защото досега не съм получила нито едно доказателство за наличието им. Ами представата ти за истинска любовна сцена? Колко наивно! Като във филмите на „Дисни“ или сериалите по семейния канал. Наивно и убийствено скучно. Наистина, Евър, трябва ли да ти напомням, че

Деймън има вековен опит, преживял е и сексуалната революция през шейсетте на миналия век.

Поглежда ме с укор и клати глава в смисъл: „Безнадеждна си“.

Най-после намирам сили да отворя уста и казвам пресипнало, сякаш не съм говорила една седмица:

— Ако търсиш Деймън, той не е тук.

Дрина вдига подигравателно вежди.

— Бъди спокойна, знам къде е Деймън. Винаги знам къде е. Нали това ми е работата?

. — Значи си професионален шпионин?

Стисвам устни и чакам реакцията ѝ. Знаем, че не бива да я ядосвам, но в края на краищата имам ли нещо за губене? Каквото и да направя, тя ще ме убие. Нали затова е дошла?

Дрина прави пренебрежителна гримаса, протяга ръка напред и оглежда съвършения си маникюр.

— Едва ли — измърморва небрежно.

— При положение, че си избрала да правиш това през последните триста години, логично е човек да си помисли...

— Ако искаш да знаеш, са повече от шестстотин години, гадно малко тролче — пронизва ме с поглед тя.

Шестстотин години? Да не би да се шегува?

Дрина става и слага ръце на кръста си.

— Вие смъртните! Толкова сте глупави, толкова предвидими и скучни, толкова... *обикновени!* И въпреки очевидните дефекти, ти винаги успяваш да развълнуваш Деймън, да събудиш мъжкото му благородство, да го вдъхновиш да се бори за правдата, да служи на човечеството, да нахрани гладните, да спаси китовете, да работи за рециклирането на боклука и за световния мир. Да каже не на алкохола, цигарите и наркотиците, на манията за харчене и на всичко, заради което човек си заслужава да живее. И веднага се започва дълга и отегчителна работа за една или друга алтруистична идея. Една след друга, една след друга. И за какво? Чувала ли си какво става по земята? Имаш ли представа за глобалното затопляне? Очевидно не. Но въпреки наглата ти намеса, въпреки всичко, ние с него винаги преодоляваме това. Нищо, че ми отнема цяла вечност, докато го препрограмирам и го върна към предишната му същност на порочния, алчен, егоистичен и жаден за удоволствия Деймън, когото познавам и

обичам. И колкото и да ми коства, няма да спра да го правя. Повярвай ми, ти си само малка отбивка от правия път, преди да се върне при мен и двамата отново да завъртим целия свят на малкия си пръст.

Тя тръгва към мен и с всяка стъпка усмивката ѝ става все по-широка, хълбоците ѝ се отъркват в големия гранитен плот в средата на кухнята като на сиамска котка.

— Честно казано, Евър, не мога да разбера и друго. Не схващам ти пък какво намиращ в него. Не говоря за онова, което всички жени и трябва да се признае, голяма част от мъжете, харесват в него. Говоря за друго. Защото цялото ти страдание е винаги заради Деймън. И всичко лошо, което ти се случи досега, беше пак заради Деймън. Ох, защо остана жива след онази катастрофа! — клати глава тя. — Тъкмо когато бях готова да се върна при него, тъкмо когато си мислех, че вече си мъртва, не щеш ли, Деймън се мести в Калифорния, защото си се била появила тук. Каква изненада!

Спира за миг, поклаща отново глава и продължава:

— Нормално е човек да си мисли, че след всичките тези години съм се научила да бъда по-търпелива. Но ти наистина ме дразниш и вината за всичко е твоя.

Поглежда ме с очакване, но аз не отговарям. Съсредоточила съм се върху думите на Деймън, когато се видяхме последния път: *Дрина е виновна за катастрофата.*

— Да, разбира се. — Поглежда ме злорадо тя. — Аз причиних катастрофата. Защо трябва винаги всичко да ти се обяснява? Аз създадох сърната, която притича пред колата. Знаех, че баща ти е мухльо с меко сърце, глупак, който с готовност ще рискува семейството си, за да спаси животното. Смъртните са толкова предсказуеми! Особено добродетелните, онези, които се опитват да живеят по правилата — засмива се тя. — Беше толкова лесно, че дори не ми беше забавно. Но този път няма да има грешки. Деймън го няма и няма кой да те спаси. А и аз няма да мръдна оттук, докато не се уверя, че работата е свършена докрай.

Очите ми обхождат стаята с надежда да открият нещо, което би ми послужило за защита, и съглеждам комплекта ножове от другия край на плота. Надали бих могла да достигна до тях навреме. Не съм така бърза като Деймън и Дрина. Поне така си мисля. И сега не е време да проверявам дали е така.

В същия миг я чувам да въздиша театрално:

— Ами добре, вземи ножа. Мислиш, че ще ме уплашиш ли? — Клати глава и поглежда към часовника е инкрустирани диаманти на ръката си. — А сега, ако не възразяваш, бих желала да се заемем с работа. Обикновено не бързам, обичам да си играя, но днес със Свети Валентин и имам намерение да вечерям с любимия си веднага след като приключа с теб.

Очите ѝ потъмняват, устата ѝ неочаквано се разтяга в грозна гримаса и цялата ѝ злоба излиза на повърхността. Секунда по-късно грозната гледка е изместена от нейната спираща дъха красота, толкова невероятна, че човек просто не може да не я гледа.

— Преди да се появиш на земята в едно от твоите... предишни превъплъщения, аз бях единствената му любов. Опита се да ми го отнемеш, аз те подгоних и оттогава цикълът не спира да се повтаря.

Тя продължава да се промъква напред с тихи котешки стъпки и след миг застава пред мен. Всичко става толкова бързо, че нямам време да реагирам.

— Сега ще си върна Деймън отново. Той винаги се връща при мен, Евър. Това трябва да ти е напълно ясно.

В същия момент напипвам бамбуковата дъска за рязане и решавам, че бих могла да я стоваря върху главата ѝ, но тя се стрелка толкова бързо към мен, че губя равновесие. Дрина ме блъска в хладилника. Ударът е толкова силен, че ми изкарва въздуха. Олюлявам се и падам на пода. Главата ми изтраква на теракотата, рукналата кръв се стича по бузите и влиза в устата ми.

И преди да направя нещо в моя защита, тя се хвърля върху мен, разкъсва дрехите ми, скубе ме и ме дращи по лицето, като не спира да шепне в ухото ми:

— Предай се, Евър, отпусни се и ми се остави. Върни се при скъпото си семейство, то те чака. За какво ти е този живот? Не ти е останало нищо, за което си заслужава да живееш. Сега имаш чудесна възможност да го напуснеш.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сигурно съм загубила съзнание, но само за секунди, защото когато отворям очи, тя все още е върху мен, лицето и ръцете ѝ са изцапани с кръвта ми. Продължава с опитите си да приспи вниманието ми, да ме придума, да ме убеди да се предам, да си отида, да изчезна веднъж завинаги, да се махна и да се откажа от всичко.

Преди часове идеята може би щеше да ми се стори добра, но не и сега, когато знам, че тази кучка е убила мама, татко и сестра ми. И трябва да си плати за това.

Затварям очи и се мъча да се върна обратно на сцената на действието — всички сме в колата, смеем се, шегуваме се, изпълнени с любов един към друг. Мъглата от чувството ми за вина вече се е вдигнала и сега виждам всичко съвсем ясно. И ми се струва още по-прекрасно.

Изведнъж усещам силата в себе си, хващам Дрина с една ръка, вдигам я във въздуха и я пращам в другия край на стаята. Тя прелетява през масата и се удря със страшна сила в стената. Свлича се на пода и ръката ѝ застава под неестествен ъгъл спрямо тялото.

Поглежда ме смаяно, но успява да се отърси от шока и след миг е на крака, смее се и изтупва праха от роклята си. Отново тръгва към мен, отново я хвърлям във въздуха и гледам как лети към френския прозорец, блъска се в него с трясък и строшените стъкълца се пръскат на стотици парченца из целия под.

— Ама че сценка! — възкликва Дрина и почиства забилите се по ръцете, лицето и краката ѝ стъкла. Раните се затварят веднага и тя отново е цяла и непокътната. — Впечатлена съм. Нямам търпение да прочета подробностите в утрешния вестник.

Усмива се, като че всичко е на шега, и след миг вече ме притиска в ъгъла, озверяла, твърдо решена да победи.

— Не знаеш с кого си имаш работа, момиченце! — просъсква в ухото ми. — И честно да ти кажа, жалката ти демонстрация на сила ми изглежда малко прекалена. Как посрещаш гостите си само! Направо си

ужасна домакия. Не се учудвам, че нямаш приятели, ако се отнасяш и с тях по този начин.

Отскубвам се от нея, готова да разбия с главата ѝ хиляди прозорци. Но още не съм довършила мисълта си и неочаквано ме пронизва остра болка. Дрина приближава лице към мен, зелените ѝ очи ме парализират и колкото и да се напъвам, не мога да помръдна.

— Старият номер с главата в менгемето и схващането на мускулите — засмива се тя. — Всеки път работи. Въпреки че аз постъпих честно, предупредих те, че ще стане така. Но ти не ме послуша. Какво пък, може да ти хареса. Искаш ли да усиля болката?

И присвива злобно очи, докато ме гледа да се гърча от болка, да се свличам на пода и да се свивам на кълбо, борейки се с пристъпите на гадене.

— Или все пак ще предпочетеш да си отидеш? Ще бъде по-лесно и по-приятно. И за двете. Изборът е твой, Евър.

Опитвам се да фокусирам погледа си, но очите ми са замрежени от сълзи, крайниците ми сякаш са гумени, нямам сили да се изправя и когато тя отново тръгва към мен, разбирам, че не мога да се бия.

Затварям очи и мисля: *Не мога да я оставя да победи. Не мога да ѝ го позволя. Не и този път. Не и след онова, което причини на семейството ми.*

Свивам пръстите си в юмрук и замахвам. Толкова съм изтощена, а движенията ми — толкова тромави, че ахвам от изненада, когато юмрукът ми попада право в средата на гърдите ѝ и пробива дупка в тях. Дрина пада на земята и този път от злобната ѝ усмивка няма и следа. Отстъпвам крачка назад и се боря за въздух. Знам, че това не е достатъчно, че трябва да продължа, да направя нещо, което наистина ще я унищожи.

Затварям очи и мисля трескаво. Чакам развръзката, усещам, че ще настъпи всеки момент. Постепенно съзнанието ми се избистря и стомахът ми се успокоява. Позволявам си да отворя отново очи. И виждам до себе си Деймън. Пристъпва към нея и я гледа в упор, а очите му са пълни с омраза.

— Деймън — изхлипва тя с широко отворени очи. — Не ѝ позволявай да ми причини това. Не ѝ позволявай да ни...

— Късно е — клати глава той, обръща се към мен и преплита пръсти с моите. — Време е да си отидеш от този свят, Поверина.

— Не ме наричай така! — разридава се тя. Прекрасните ѝ зелени очи стават червени. — Знаеш колко мразя това име.

— Знам — отговаря Деймън и стиска ръката ми.

Притискам се в него и гледам невярващо как Дрина се сбръчка, превръща се в грозна старица и избледнява постепенно, докато най-накрая от нея остават само черната рокля и луксозните дизайнерски обувки — единствено доказателство, че някога е съществувала.

— Как... — търся някакво обяснение от Деймън.

Но той не се впуска в обяснения. Само казва простичко:

— Свърши се. Свърши се напълно, изцяло и завинаги.

Привлича ме в прегръдката си и покрива лицето ми с топли целувки.

— Повече никога няма да те тормози — прошепва в ухото ми. — Аз... ли я убих? — питам и въпреки всичко, което причини на семейството ми, въпреки че беше самозащита, сълзите напират в очите ми и се чувствам ужасно.

Той ме поглежда загрижено и кима.

— Но... как? Щом е безсмъртна, не трябва ли да ѝ отрежа главата?

— Това пък откъде го прочете? — разсмива се той. После продължава сериозно: — Не става така. Обезглавяването, дървените колове и сребърните куршуми са пълна глупост. Истината е, че чувството за мъст и омраза отнемат силите ни, а любовта ни прави силни. Ти успя да намериш източник на сила и да откриеш нейното слабо място.

Но аз все още не схващам.

— Та аз едва я докоснах — мълвя объркано. Спомням си ясно, че юмрукът ми достигна до гърдите ѝ, но ударът беше съвсем слаб.

— Ти уцели четвъртата ѝ чакра. Удари я право в биволското око.

— Какво?

— Тялото има седем чакри. Четвъртата е сърдечната и понякога я наричат биволското око. Там е центърът на безусловната любов, състраданието, нашата висша същност — всичко това, на което Дрина бе обърнала гръб. Това оголи защитата ѝ. Уби я не ти, а липсата на любов.

— Но щом е била толкова уязвима там, защо не е предприела никакви мерки, за да предпази това място?

— Защото не знаеше. Егоизмът я бе заслепил. Дрина не виждаше в какво се е превърнала, не осъзнаваше, че робува на злобата, омразата и себичността.

— Щом си знаел всичко това, защо не ми го каза по-рано?

— Защото всичко беше само моя теория. Никога не съм убивал безсмъртен, затова нямаше как да докажа истинността ѝ. Досега.

— Това означава ли, че има и други като теб? Че не сте само ти и Дрина?

Деймън понечва да отговори, но изведнъж затваря уста и стиска зъби. Надниквам в очите му и виждам... мъка? Угризение на съвестта? Но всичко изчезва за миг.

— Дрина... ми разказа разни неща за теб. За миналото ти.

— Евър! — Хваща ме за раменете той. — Евър, чуй ме! Живял съм прекалено дълго на тази земя...

— Около шестстотин години.

— Горедолу толкова — свива устни той. — Но сега не това е важно. Важното е, че през това време съм направил някои неща, с които не се гордея и животът ми невинаги е бил толкова невинен. Дори бих казал, че през по-голямата част е бил точно обратното.

Опитвам се да се отскубна от прегръдката му. Не съм сигурна, че искам да слушам всичко това, но той ме притиска още по-силно и продължава:

— Повярвай ми, няма нищо страшно. Не съм убиец, нито някакъв злодей. Аз просто... — спира за миг, за да намери най-точните думи и казва, — просто грабех с пълни шепи от хубавото в живота. Но всеки път, когато те срещях, зарязвах всичко, за да съм близо до теб.

Отново правя опит да се освободя и този път успявам. Виж ти, каква била работата! Класическата история за момчето, което остава без своето момиче. Любовта му се изплъзва между пръстите, само че тук става дума за векове наред, и всеки път историята приключва малко преди да стигнат до... онзи момент. Нищо чудно, че е привлечен от мен. Аз съм единствената, която не може да нарече своя докрай. Аз съм онзи сочен и толкова примамлив забранен плод. Дали това означава, че трябва да остана девствена завинаги? И да изчезвам през няколко години, за да поддържам тръпката? Имам предвид, че сега, когато съм вързана за него за цяла вечност, няма как да не стигнем и до

онзи момент. А оттам е само въпрос на време влакът ни да спре на гара „Скучен град“ и той отново да зажадува за „хубавото в живота“.

— Вързана си за мен? Значи така ги виждаш нещата? Заседнала във вечността?

Поглеждам го, но не мога да преценя дали си прави шега, или наистина е обиден.

Бузите ми пламват. Как можах да забравя, че може да четете мислите ми? А те невинаги са „за пред хора“, особено когато са свързани с Деймън.

— Не... аз... — запъвам се в желанието си да обясня по-добре. — Страхувам се, че ще се отегчиш и от мен. Имам предвид... това е една класическа любовна история. Изтъркан сюжет за любовта, която губим отново и отново. Не е чудно, че си толкова завладян от нея. От самата история, не от мен. Все пак шестстотин години си се опитвал да ми бръкнеш в гащите.

— Първо беше под полата, после в панталоните. Повярвай ми, гащите дойдоха на мода доста по-късно.

Изчаква реакцията ми, но аз не се засмивам. Прегръща ме и продължава:

— Евър, разбери, това беше най-добрият начин да се справя с вечността. Да живея ден за ден. Надявам се някога да разбереш.

Целува ме бързо и се отдръпва от мен, готов да си тръгне, но аз отново го привличам към себе си.

— Не си тръгвай! — Поглеждам го в очите. — Моля те, не ме оставяй отново!

— Дори и ако искам просто да ти донеса малко вода? — усмихва се той.

— Дори и за това — казвам, а пръстите ми милват лицето му, това невероятно красиво лице. — Аз...

— Да? — насърчава ме с усмивка той.

— Липсваше ми — успявам да кажа най-накрая.

— И ти на мен — отвръща тихо той, затваря очи и ме целува по челото. Но веднага се отделя от мен.

— Какво? — питам объркано, когато забелязвам учудването му.

Изведнъж погледът му омеква и лицето му се стопля от широка усмивка. Хваща ръката ми и прокарва пръстите ми по челото. Ахвам, когато откривам, че белегът е изчезнал.

— Прощката има целебна сила. Особено когато човек прощава на самия себе си — прошепва Деймън.

Очите му ме гледат настойчиво и аз разбирам, че очаква да чуе още нещо, но аз не съм убедена, че мога да го изрека на глас. И вместо да отворя уста, затварям очи. Щом може да четете мисли, няма нужда да изричам думите.

— Но ти знаеш, че е по-добре думите да бъдат казани на глас — засмива се той.

— Но аз вече го казах и ти затова дойде, точно както си мислех, че ще стане. Имам предвид, виках те, защото имах нужда от помощта ти.

— Чух те. И щях да дойда по-бързо, но трябваше да се уверя, че си готова, а не просто самотна. След като каза „сбогом“ на Райли...

— Разбрал си за това?

Той кима и добавя:

— Ти постъпи правилно, Евър.

— Значи така, беше готов да ме оставиш да умра само за да се увериш?

— Никога не бих те оставил да умреш — рязко поклаща глава той. — Не и този път.

— Ами Дрина?

— Наистина подцених Дрина. Нямах представа докъде могат да я отведат омразата и ревността.

— Значи вие не можете да четете мислите си, така ли?

— Научихме се да се защитаваме един от друг преди много, много време.

— Ще ми покажеш ли как става?

Деймън прокарва пръст по овала на лицето ми и се усмихва.

— С времето ще те науча на всичко, обещавам ти. Но искам да съм сигурен, че разбираш какво означава всичко това. Избереш ли безсмъртието, повече никога няма да се видиш със семейството си. Никога няма да пресечеш онзи мост. Трябва да си наясно какво те очаква.

— Но нали винаги мога да променя решението си, да се откажа? Да се предам, както казвате вие?

— Ще е много по-трудно, щом веднъж приемеш безсмъртието.

Поглеждам в очите му. Сигурно е така и сигурно ще трябва да се откажа от много неща, но тайничко си мисля, че все ще има начин да се свържа с близките си. Райли обеща, че ще ми праща вести и аз ще знам какво става там. От друга страна, ако вечността започва от днес, ще трябва да се науча да живея по нейните правила. Ден за ден. Но ще знам, че Деймън ще е винаги до мен и като казвам това, имам предвид *наистина винаги*.

Той стои пред мен и чака отговора ми.

— Обичам те — прошепвам и се изчервявам до ушите.

— И аз те обичам — усмихва се той и устните му намират моите.

— Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

Издание:

Алисън Ноел. Вечна

Американска. Първо издание

Гл. редактор: Димитър Риков

Редактор: Слави Димов

Коректор: Лилия Анастасова

Предпечатна подготовка: Александрина Иванова

Радослав Донев: корица

Издателство Софт Прес, София, 2010

ISBN: 978–954–685–870–2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.